

Hof van Cassatie

LIBERCAS

7/8 - 2020

AANSPRAKELIJKHEID BUITEN OVEREENKOMST

HERSTELPLICHT

Herstelplicht - Staat - Overheid - Vreemdelingen - Wet 15 december 1980 - Maatregel van vrijheidsberoving - Bevoegdheden van de onderzoeksgerechten - Beperkingen - Onwettige vasthouding - Aansprakelijkheidsvordering tegen de Belgische Staat - Bevoegdheid - Burgerlijke rechtscolleges van de rechterlijke orde

Krachtens de artikelen 71 tot 74 Vreemdelingenwet die de onderzoeksgerechten verbieden zich over de opportuniteit uit te spreken, zijn zij enkel bevoegd om de aangehouden vreemdeling vrij te laten als ze vaststellen dat de vrijheidsberovende maatregel, of de beslissing tot verwijdering waarop ze steunt, onwettig is; de onderzoeksgerechten zijn niet bevoegd om de vreemdeling schadevergoeding toe te kennen omdat hij onwettig is vastgehouden; de omstandigheid dat de onderzoeksgerechten niet bevoegd zijn om uitspraak te doen over een vasthoudingstitel van een vreemdeling die gebrekkig is, belet hem niet om voor de burgerlijke rechtscolleges van de rechterlijke orde een aansprakelijkheidsvordering in te stellen tegen de Belgische Staat; krachtens de artikelen 144 en 145 Grondwet behoren de geschillen over burgerlijke en politieke rechten immers in de regel tot de bevoegdheid van de rechtbanken (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 188, die op zijn beurt verwijst naar artikel 27 Wet Onwerkzame Voorhechtenis.

- Artt. 71 tot 74 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

- Artt. 144 en 145 De gecoördineerde Grondwet 1994

27 maart 2019

P.2019.0259.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190327.2](#)

AC nr. ...

SCHADE

Schade - Materiële schade - Elementen en grootte - Verplichte ziektekostenverzekering - Stelsel betalende derde - Ten onrechte toegekende prestaties - Vordering tot terugbetaling - Toepasbaarheid van het stelsel van de aansprakelijkheid van gemeen recht - Vaststelling van de schade

Artikel 164, eerste en tweede lid, ZIV-wet belet de verzekeringsinstellingen niet om, in geval van strafvervolgning, een burgerlijke rechtsvordering in te stellen voor de strafrechter op grond van artikel 1382 Burgerlijk Wetboek wanneer de toepassingsvoorwaarden van dit artikel zijn vervuld, waaronder de noodzakelijkheid van schade; die schade is in dat geval evenwel niet beperkt tot de eigen schade van de verzekeringsinstellingen maar heeft ook betrekking op de schade voortvloeiend uit de uitbetaling van de bedragen die overeenkomen met ten onrechte betaalde prestaties en die door de verzekeringsregeling worden gedragen die de middelen voor die prestaties heeft verstrekt (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 89.

- Art. 164, eerste en tweede lid Gecoördineerde wet 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen

- Artt. 3 en 4 Wetboek van Strafvordering

- Artt. 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek

13 februari 2019

P.2018.0153.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190213.1](#)

AC nr. ...

Schade - Allerlei - Aantasting van het vennootschapsvermogen - Vordering tot schadevergoeding - Vorderingsrecht

Het eigendomsrecht van het vennootschapsvermogen berust uitsluitend bij de vennootschap en niet bij haar aandeelhouders zodat de vennootschap bijgevolg gerechtigd is om schadevergoeding te vorderen van een derde door wiens fout het vennootschapsvermogen werd aangetast en de aandeelhouders voor deze schade niet over enig vorderingsrecht beschikken tegen die derde, ook al stelt de vennootschap of, in het geval dat de vennootschap failliet is verklaard, de curator zelf geen vordering in wegens geleden schade (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 1382 Burgerlijk Wetboek
- Artt. 17 en 18 Gerechtelijk Wetboek

10 mei 2019

C.2017.0397.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190510.3](#)

AC nr. ...

ADVOCAAT

- Orde van Vlaamse Balies - Ordre des barreaux francophones et germanophone - Burgerlijke rechtsvordering - Belang om in rechte op te treden - Begrip - Doel

Uit artikel 495, tweede lid, Gerechtelijk Wetboek volgt dat de Orde van Vlaamse balies en de Ordre des barreaux francophones et germanophone kan doen blijken van een rechtstreeks belang om in rechte op te treden teneinde het collectief belang van de rechtszoekenden als subjecten van rechterlijke beslissingen met betrekking tot fundamentele vrijheden te behartigen; dat belang valt niet noodzakelijk samen met het individueel belang van de rechtszoekende dat een advocaat moet verdedigen en het staat aan de rechter dit te onderzoeken (1). (1) GwH 6 juli 2017, nr. 87/2017; contra: Cass. 4 april 2005, AR C.04.0351.F, AC 2005, nr. 194 met concl. van eerste advocaat-generaal LECLERCQ op datum in Pas.

- Art. 495, tweede lid Gerechtelijk Wetboek

4 juni 2019

P.2019.0094.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190604.5](#)

AC nr. ...

AMBTENAAR

AMBTENAAR (RIJK)

Ambtenaar (Rijk) - Minister - Bevoegdheid - Nutsleidingen - Verplaatsing - Ambtenaar

Indien de Staat met het oog op de aanleg van een nieuwe rijksweg de verplaatsing van elektriciteitsleidingen vordert, kan het bevel daartoe uitgaan van de Minister, bevoegd voor het beheer van de rijkswegen of gegeven worden door de ambtenaren behorend tot zijn departement.

- Art. 1 KB 11 september 1974 tot vaststelling van de personeelsformatie van het Ministerie van Openbare Werken, met uitzondering van het Bestuur van Wederopbouw en van het secretariaat van de Nationale Commissie voor de ruimtelijke ordening
- Artt. 33 en 105 De gecoördineerde Grondwet 1994

27 mei 2019

C.2014.0227.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190527.1](#)

AC nr. ...

ARBEID

ALGEMEEN

Algemeen - Onderwijs - Vrij gesubsidieerd onderwijs - Arbeidsovereenkomst - Einde - Gerechtelijke ontbinding - Vordering - Personeelslid - Ernstige contractuele wanprestatie - Onregelmatige beëindiging

De door artikel 28, § 2, van de wet van 29 mei 1959 tot wijziging van sommige bepalingen van de onderwijswetgeving gebruikte bewoordingen verhinderen niet dat in geval van gerechtelijke ontbinding van de arbeidsovereenkomst van een vast benoemd personeelslid van het vrij gesubsidieerd onderwijs op vordering van dat personeelslid in het nadeel van de inrichtende macht, uitgesproken op grond van een ernstige contractuele wanprestatie van de inrichtende macht van die aard dat dit personeelslid op grond van die feiten terecht de onregelmatige beëindiging van de arbeidsovereenkomst door de inrichtende macht had kunnen vaststellen, die rechterlijke uitspraak kan worden aangezien als een vonnis of arrest dat de beëindiging door de inrichtende macht van de opdracht van een door haar vast benoemd personeelslid strijdig acht met het Decreet Rechtspositie Personeelsleden Gesubsidieerd Onderwijs, zoals bedoeld in artikel 28, § 2, van de wet van 29 mei 1959, en dat dit personeelslid als een ten onrechte ontslagen personeelslid kan worden aangezien in de zin van die wetsbepaling.

1 april 2019

S.2015.0096.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190401.4](#)

AC nr. ...

ARBEIDSONGEVAL

ALGEMEEN

Algemeen - Documenten - Verzekeringsonderneming - Verplichtingen

Uit artikel 52 Arbeidsongevallenwet volgt dat de arbeidsongevallenverzekeraar krachtens de wet gehouden is om een afschrift van de polissen, schadedossiers of documenten die op hen betrekking hebben aan de rechthebbenden te overhandigen; uit deze bepalingen volgt tevens dat bij gebreke aan deze wettelijke verplichting te voldoen en met uitzondering van die gevallen waar een wettige weigeringsreden voorhanden is, de rechter met toepassing van de gemeenrechtelijke procedure van overlegging van stukken van de artikelen 877 tot en met 882 Gerechtelijk Wetboek, kan bevelen dat het stuk of een eensluidend verklaard afschrift ervan bij het dossier van de rechtspleging wordt gevoegd.

27 mei 2019

S.2017.0058.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190527.4](#)

AC nr. ...

Algemeen - Documenten - Verzekeringsmaatschappij - Verplichting - Inspectieverslag - Aard

Een "inspectieverslag" dat een eenzijdig onderzoeksverslag uitmaakt van een inspecteur van een verzekeringsonderneming naar aanleiding van een aangifte van een arbeidsongeval, maakt deel uit van het schadedossier en maakt een document uit in de zin van artikel 52, tweede lid, Arbeidsongevallenwet.

27 mei 2019

S.2017.0058.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190527.4](#)

AC nr. ...

ARBEIDSOVEREENKOMST

EINDE

Einde - Algemeen - Arbeidsongeschiktheid - Meer dan zes maanden - Vergoeding - Ziekte - Begrip

Artikel 78 Arbeidsovereenkomstenwet sluit niet uit dat de vergoedingen die worden uitbetaald wegens een ziekte die leidt tot een beperking die onder het rechtsbegrip "handicap" valt, worden in mindering gebracht van de vergoeding wegens de beëindiging van de arbeidsovereenkomst na arbeidsongeschiktheid wegens ziekte gedurende meer dan zes maanden (1). (1) Zie concl. OM.

1 april 2019

S.2017.0043.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190401.5](#)

AC nr. ...

Einde - Ontslag om dringende redenen - Voortdurende tekortkoming - Ogenblik vanaf hetwelk ontslag wordt gegeven

Ter beoordeling van de tijdigheid van het om een dringende reden gegeven ontslag, gaat de rechter in dergelijk geval na of het verweten feit nog bleef voortduren tot drie werkdagen voor het ontslag; wanneer de rechter oordeelt dat de door de werkgever aangevoerde voortdurende tekortkomingen van de werknemer een dringende reden vormen, is het ontslag op staande voet, gegeven binnen drie werkdagen na het ophouden van de in aanmerking genomen tekortkomingen, regelmatig, ook al had de werkgever, naar het oordeel van de rechter, die tekortkomingen reeds tevoren als dringende reden kunnen aanvoeren (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 35, eerste, tweede en derde lid Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten

27 mei 2019

S.2018.0025.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190527.5](#)

AC nr. ...

Einde - Ontslag om dringende redenen - Voortdurende tekortkoming - Tijdstip

Wanneer het feit dat de beëindiging van de arbeidsovereenkomst wegens dringende reden zou rechtvaardigen, bestaat in een voortdurende tekortkoming, bepaalt de werkgever het tijdstip vanaf wanneer die tekortkoming elke professionele samenwerking onmiddellijk en definitief onmogelijk maakt (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 35, eerste, tweede en derde lid Wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten

27 mei 2019

S.2018.0025.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190527.5](#)

AC nr. ...

Einde - Ontslag om dringende redenen - Beschermde werknemer - Aangevoerd feit - Beoordeling - Aan het ontslag voorafgaand feit - Voorwaarde

Indien de rechter rekening moet houden met alle feiten en omstandigheden die in de in artikel 4, § 1, Wet Ontslagregeling Personeelsafgevaardigden bedoelde brief worden aangehaald en dus ook met de in deze brief als verduidelijking of verzwarende omstandigheid aangehaalde vroegere feiten, staan artikel 4, §2, tweede lid, §3, §4 en artikel 7 Wet Ontslagregeling Personeelsafgevaardigden evenwel eraan in de weg dat de rechter bij de beoordeling van het feit dat het ontslag zonder opzegging rechtvaardigt, feiten en omstandigheden in aanmerking zou nemen die in de in artikel 4, § 1, Wet Ontslagregeling Personeelsafgevaardigden bedoelde brief niet werden vermeld, zoals vroegere feiten die als verduidelijking of verzwarende omstandigheid zouden kunnen gelden (1). (1) Zie concl. OM.

13 mei 2019

S.2017.0090.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190513.1](#)

AC nr. ...

Einde - Algemeen - Onderwijs - Vrij gesubsidieerd onderwijs - Arbeidsovereenkomst - Gerechtelijke ontbinding - Vordering - Personeelslid - Ernstige contractuele wanprestatie - Onregelmatige beëindiging

De door artikel 28, § 2, van de wet van 29 mei 1959 tot wijziging van sommige bepalingen van de onderwijswetgeving gebruikte bewoordingen verhinderen niet dat in geval van gerechtelijke ontbinding van de arbeidsovereenkomst van een vast benoemd personeelslid van het vrij gesubsidieerd onderwijs op vordering van dat personeelslid in het nadeel van de inrichtende macht, uitgesproken op grond van een ernstige contractuele wanprestatie van de inrichtende macht van die aard dat dit personeelslid op grond van die feiten terecht de onregelmatige beëindiging van de arbeidsovereenkomst door de inrichtende macht had kunnen vaststellen, die rechterlijke uitspraak kan worden aangezien als een vonnis of arrest dat de beëindiging door de inrichtende macht van de opdracht van een door haar vast benoemd personeelslid strijdig acht met het Decreet Rechtspositie Personeelsleden Gesubsidieerd Onderwijs, zoals bedoeld in artikel 28, § 2, van de wet van 29 mei 1959, en dat dit personeelslid als een ten onrechte ontslagen personeelslid kan worden aangezien in de zin van die wetsbepaling.

1 april 2019 S.2015.0096.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190401.4](#) AC nr. ...

ARTS

- Ziekenhuis - Ziekenhuisarts - Rechtsverhouding - Algemene regeling - Individuele overeenkomst

Uit artikel 130, § 1, eerste lid, § 3, 4°, artikel 131, § 1, §2, en de wetsgeschiedenis volgt dat de algemene regeling bedoeld in artikel 130 Ziekenhuiswet 1987 een algemeen kader bepaalt waarbinnen in een schriftelijke individuele overeenkomst de concrete individuele rechten en verplichtingen van de ziekenhuisgeneesheer en de beheerder worden bepaald en dat bij gebrek aan concretisering in een schriftelijke individuele overeenkomst, het niet mogelijk is zich op de algemene regeling te beroepen om rechtstreeks verplichtingen te scheppen in hoofde van de ziekenhuisgeneesheer.

27 mei 2019 C.2016.0081.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190527.2](#) AC nr. ...

- Ziekenhuisgeneesheer - Ziekenhuis - Beheerder - Medische Raad - Advies - Afzetting - Dwingende wet

De bepalingen van de wet van 7 augustus 1987 op de ziekenhuizen, inzake de procedure van afzetting van een ziekenhuisarts, zijn van dwingend recht in het voordeel van de ziekenhuisarts; de niet-naleving ervan leidt tot de relatieve nietigheid van de afzetting (1). (2). (1) Zie concl. OM. (2) Cass. 9 februari 2009, AR C.07.0348.F, AC 2009, nr.103.

1 april 2019 C.2015.0356.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190401.2](#) AC nr. ...

BELASTING OVER DE TOEGEVOEGDE WAARDE

- Vastgoedproject - Promotiekosten grondaandeel - Aftrek van de voorbelasting - Gemengde belastingplichtige - Commissionair

Als commissionair wordt aangemerkt niet alleen hij die op eigen naam of onder firma voor rekening van een lastgever handelt, maar ook de tussenpersoon bij inkoop of de tussenpersoon bij verkoop, die in enigerlei hoedanigheid een op zijn naam gestelde factuur, debetnota of ander daarmee gelijkgesteld stuk respectievelijk van de verkoper ontvangt of aan de koper uitrekt (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 13 Wetboek van de Belasting over de Toegevoegde Waarde

26 april 2019 F.2015.0108.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190426.1](#) AC nr. ...

BENELUX

PREJUDICIELE GESCHILLEN

Prejudiciële geschillen - Vraagstelling aan het Benelux Gerechtshof - Voorwaarde

De vraag naar het effect van de afgifte van een regularisatievergunning op een beslissing waarbij het herstel van de plaats in de vorige toestand wordt bevolen, dient naar intern Belgisch recht te worden beantwoord en heeft geen uitstaans met de artikelen 3 en 4 Eenvormige Wet betreffende de dwangsom; de vraag dient bijgevolg niet te worden gesteld (1). (1) Zie concl. OM.

- Artt. 3 en 4 Eenvormige Beneluxwet betreffende de dwangsom

28 juni 2019

C.2018.0398.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190628.3](#)

AC nr. ...

BESCHERMING VAN DE MAATSCHAPPIJ

INTERNERING

Internering - Definitieve invrijheidstelling - Voorwaarden - Verenigbaarheid met de artikelen 5.1.e en 5.4 EVRM - Draagwijdte

Artikel 66 Interneringswet, in die zin gelezen dat een geïnterneerde wiens toestand dermate is geëvolueerd dat niet langer sprake is van een geestesstoornis en waarvan niet langer redelijkerwijze te vrezen is dat hij door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven zal plegen slechts in aanmerking komt voor een definitieve invrijheidstelling na het verstrijken van deze proeftermijn, is niet verenigbaar met artikel 5.1.e en 5.4 EVRM.

9 april 2019

P.2019.0273.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.7](#)

AC nr. ...

Internering - Kamer voor bescherming van de maatschappij - Rol van kamer voor de bescherming van de maatschappij bij de volgende beslissingen - Draagwijdte

Bij de op de eerste beslissing volgende beslissingen over de verdere tenuitvoerlegging van de internering, die in beginsel uiterlijk binnen het jaar moeten gebeuren, dient de kamer voor de bescherming van de maatschappij zich wel uit te spreken over het al dan niet nog bestaan van een geestesstoornis, indien zij daartoe door de geïnterneerde wordt uitgenodigd en bij de beoordeling van de aanvoering van een geïnterneerde dat hij niet langer meer getroffen is door een geestesstoornis en indien blijkt dat de geestesstoornis voldoende is gestabiliseerd en er nog steeds redelijkerwijze te vrezen is dat de geïnterneerde persoon, al dan niet ten gevolge van zijn geestesstoornis, eventueel in samenhang met andere risicofactoren, opnieuw door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven zal plegen, kan de kamer voor de bescherming van de maatschappij de definitieve invrijheidstelling niet toekennen; indien blijkt dat de toestand van de geïnterneerde dermate is geëvolueerd dat niet langer sprake is van een geestesstoornis, komt het aan de kamer voor de bescherming van de maatschappij toe te oordelen of, in het licht van het risico op het opnieuw plegen van door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven, alsook rekening houdend met de doelstellingen van artikel 5.1.e) EVRM, een plaatsing nog wel noodzakelijk is en of het voormelde risico niet kan worden weggenomen door minder verdergaande uitvoeringsmaatregelen van de internering, zoals een invrijheidstelling op proef; indien blijkt dat de toestand van de geïnterneerde dermate is geëvolueerd dat niet langer sprake is van een geestesstoornis en er niet langer redelijkerwijze te vrezen is dat de geïnterneerde door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven zal plegen, moet de kamer voor de bescherming van de maatschappij aan de geïnterneerde een definitieve invrijheidstelling toekennen, zelfs al is de door artikel 42, § 1, Interneringswet bepaalde proefperiode nog niet verstreken (1). (1) H. HEIMANS, T. VANDER BEKEN en E. SCHIPAANBOORD, "Eindelijk een echte nieuwe en goede wet op de internering?" Deel I: De gerechtelijke fase, RW 2014-2015, 1043-1064, Deel II: De uitvoeringsfase, RW 2015-2016, 42-62, Deel III: De reparatie, RW 2016-2017, 603-619; T. VANDER BEKEN, "De nieuwe interneringswetgeving", in P. TRAEST, A. VERHAGE en G. VERMEULEN (eds.), Strafrecht en strafproces- recht: doel of middel in een veranderende samenleving, Mechelen, Wolters Kluwer, 2017.

9 april 2019

P.2019.0273.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.7](#)

AC nr. ...

Internering - Kamer voor bescherming van de maatschappij - Definitieve invrijheidstelling - Procedure - Artikelen 67 en 68 Interneringswet - Draagwijdte

De kamer voor de bescherming van de maatschappij neemt de beslissing tot definitieve invrijheidstelling van een geïnterneerde wegens het niet langer geestesziek zijn en de vaststelling dat er redelijkerwijze niet te vrezen is dat hij door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven zal plegen, ter gelegenheid van de beslissingen over de verdere tenuitvoerlegging van de internering waarbij het openbaar ministerie in de gelegenheid is daarover standpunt in te nemen; de artikelen 67 en 68 Interneringswet zijn niet van toepassing indien de kamer voor bescherming van de maatschappij om de voormelde redenen beslist tot de definitieve invrijheidstelling van de geïnterneerde (1). (1) Cass. 9 april 2019, AR P. 19.0273.N, AC 2019, nr...; H. HEIMANS, T. VANDER BEKEN EN E. SCHIPAANBOORD, 'Eindelijk een echte nieuwe en goede wet op de internering? Deel I: De gerechtelijke fase, RW 2014-2015, 1043-1064, Deel II: De uitvoeringsfase, RW 2015-2016, 42-62, Deel III: De reparatie, RW 2016-2017, 603-619; T. VANDER BEKEN, 'De nieuwe interneringswetgeving', in P. TRAEST, A. VERHAGE EN G VERMEULEN (eds.), Strafrecht en strafprocesrecht: doel of middel in een veranderende samenleving, Mechelen, Wolters Kluwer, 2017.

11 juni 2019

P.2019.0524.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190611.5](#)

AC nr. ...

Internering - Definitieve invrijheidstelling - Voorwaarden - Verenigbaarheid met de artikelen 5.1.e en 5.4 EVRM - Draagwijdte

Artikel 66 Interneringswet, in die zin gelezen dat een geïnterneerde wiens toestand dermate is geëvolueerd dat niet langer sprake is van een geestesstoornis en waarvan niet langer redelijkerwijze te vrezen is dat hij door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven zal plegen slechts in aanmerking komt voor een definitieve invrijheidstelling na het verstrijken van deze proeftermijn, is niet verenigbaar met artikel 5.1.e en 5.4 EVRM en het is daarbij zonder belang of de geïnterneerde is geplaatst of overgeplaatst overeenkomstig artikel 19 Interneringswet in een inrichting als bedoeld door artikel 3, 4°, b), c) en d), Interneringswet dan wel op proef in vrijheid werd gesteld als bedoeld in artikel 25 van die wet; dat op de plaatsing of overplaatsing en de invrijheidstelling op proef andere regels en procedures van toepassing zijn, belet niet dat uit artikel 5.1.e) en 5.4 EVRM volgt dat indien de kamer voor de bescherming van de maatschappij ter gelegenheid van de beslissingen over de verdere tenuitvoerlegging van de internering wordt verzocht zich uit te spreken over het nog aanwezig zijn van een geestesziekte bij de geïnterneerde en over de vraag of nog redelijkerwijze te vrezen is dat de geïnterneerde door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven zal plegen en de kamer van oordeel is dat dit niet het geval is, zij een definitieve invrijheidstelling moet toekennen (1). (1) Cass. 9 april 2019, AR P.19.0273.N, AC 2019, nr. 223; H. HEIMANS, T. VANDER BEKEN EN E. SCHIPAANBOORD, "Eindelijk een echte nieuwe en goede wet op de internering? Deel I: De gerechtelijke fase, RW 2014-2015, 1043-1064, Deel II: De uitvoeringsfase, RW 2015-2016, 42-62, Deel III: De reparatie, RW 2016-2017, 603-619; T. VANDER BEKEN, "De nieuwe interneringswetgeving", in P. TRAEST, A. VERHAGE en G VERMEULEN (eds.), Strafrecht en strafprocesrecht: doel of middel in een veranderende samenleving, Mechelen, Wolters Kluwer, 2017.

11 juni 2019

P.2019.0524.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190611.5](#)

AC nr. ...

Internering - Kamer voor bescherming van de maatschappij - Rol van de kamer voor de bescherming van de maatschappij bij de eerste beslissing - Draagwijdte

De kamer voor de bescherming van de maatschappij is niet de beroepsinstantie van het onderzoeks- of vonnisgerecht dat de interneringsbeslissing heeft genomen en heeft zich dan ook niet uit te spreken over het voldaan zijn aan de in artikel 9 Interneringswet bepaalde voorwaarden om te interneren, waarover bij definitieve beslissing van het onderzoeks- of vonnisgerecht is geoordeeld; het gegeven dat het onderzoeksgerecht of het vonnisgerecht zich met de interneringsbeslissing heeft uitgesproken over het bestaan, op het ogenblik van de berechting, van een geestesstoornis die de oordeelsvorming van de geïnterneerde of de controle over zijn daden teniet doet of ernstig aantast, veronderstelt een zekere duurzaamheid van die toestand, zodat ingevolge dit gegeven, alsook het wettelijk bepaalde korte tijdsverloop tussen de interneringsbeslissing en de eerste beslissing van de kamer voor de bescherming van de maatschappij over de wijze van uitvoering van de interneringsbeslissing, deze kamer op dat ogenblik niet kan worden verplicht zich uit te spreken over het bestaan van een geestesstoornis daar die moet worden geacht nog steeds aanwezig te zijn (1). (1) H. HEIMANS, T. VANDER BEKEN en E. SCHIPAANBOORD, "Eindelijk een echte nieuwe en goede wet op de internering?" Deel I: De gerechtelijke fase, RW 2014-2015, 1043-1064, Deel II: De uitvoeringsfase, RW 2015-2016, 42-62, Deel III: De reparatie, RW 2016-2017, 603-619; T. VANDER BEKEN, "De nieuwe interneringswetgeving", in P. TRAEST, A. VERHAGE en G. VERMEULEN (eds.), Strafrecht en strafprocesrecht: doel of middel in een veranderende samenleving, Mechelen, Wolters Kluwer, 2017.

9 april 2019

P.2019.0273.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.7](#)

AC nr. ...

Internering - Kamer voor bescherming van de maatschappij - Rol van kamer voor de bescherming van de maatschappij bij de volgende beslissingen - Draagwijdte

Bij de op de eerste beslissing volgende beslissingen over de verdere tenuitvoerlegging van de internering, die in beginsel uiterlijk binnen het jaar moeten gebeuren, dient de kamer voor de bescherming van de maatschappij zich uit te spreken over het al dan niet nog bestaan van een geestesstoornis, indien zij daartoe door de geïnterneerde wordt uitgenodigd en bij de beoordeling van de aanvoering van een geïnterneerde dat hij niet langer meer getroffen is door een geestesstoornis en indien blijkt dat de geestesstoornis voldoende is gestabiliseerd en er nog steeds redelijkerwijze te vrezen is dat de geïnterneerde persoon, al dan niet ten gevolge van zijn geestesstoornis, eventueel in samenhang met andere risicofactoren, opnieuw door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven zal plegen, kan de kamer voor de bescherming van de maatschappij de definitieve invrijheidstelling niet toekennen; indien blijkt dat de toestand van de geïnterneerde dermate is geëvolueerd dat niet langer sprake is van een geestesstoornis, komt het aan de kamer voor de bescherming van de maatschappij toe te oordelen of, in het licht van het risico op het opnieuw plegen van door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven, alsook rekening houdend met de doelstellingen van artikel 5.1.e) EVRM, een plaatsing nog wel noodzakelijk is en of het voormelde risico niet kan worden weggenomen door minder verdergaande uitvoeringsmaatregelen van de internering, zoals een invrijheidstelling op proef; indien blijkt dat de toestand van de geïnterneerde dermate is geëvolueerd dat niet langer sprake is van een geestesstoornis en er niet langer redelijkerwijze te vrezen is dat de geïnterneerde door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven zal plegen, moet de kamer voor de bescherming van de maatschappij aan de geïnterneerde een definitieve invrijheidstelling toekennen, zelfs al is de door artikel 42, § 1, Interneringswet bepaalde proefperiode nog niet verstreken (1). (1) Cass. 9 april 2019, AR P.19.0273.N, AC 2019, nr. 223; H. HEIMANS, T. VANDER BEKEN en E. SCHIPAANBOORD, "Eindelijk een echte nieuwe en goede wet op de internering?" Deel I: De gerechtelijke fase, RW 2014-2015, 1043-1064, Deel II: De uitvoeringsfase, RW 2015-2016, 42-62, Deel III: De reparatie, RW 2016-2017, 603-619; T. VANDER BEKEN, "De nieuwe interneringswetgeving", in P. TRAEST, A. VERHAGE en G. VERMEULEN (eds.), Strafrecht en strafprocesrecht: doel of middel in een veranderende samenleving, Mechelen, Wolters Kluwer, 2017.

11 juni 2019

P.2019.0524.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190611.5](#)

AC nr. ...

KAMER VOOR BESCHERMING VAN DE MAATSCHAPPIJ

Kamer voor bescherming van de maatschappij - Geïnterneerde - Verzoek tot definitieve invrijheidstelling

Uit de artikelen 5.1.e, 5.4 en 13 EVRM volgt niet dat een geïnterneerde die voorhoudt dat zijn vrijheidsberoving onrechtmatig is, op grond van de door artikel 54 Interneringswet bepaalde procedure van hoogdringendheid om zijn definitieve invrijheidstelling zou moeten kunnen verzoeken; hij kan dit doen ter gelegenheid van de periodieke beoordeling door de kamer voor de bescherming van de maatschappij van het beheer van de internering.

14 mei 2019

P.2019.0398.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190514.2](#)

AC nr. ...

Kamer voor bescherming van de maatschappij - Geïnterneerde - Plaatsing in een aangepaste instelling

Uit de artikelen 5.1.e, 5.4 en 13 EVRM volgt niet de verplichting om een overeenkomstig de Interneringswet geïnterneerde persoon onverwijld te plaatsen in een aangepaste instelling waar hij gepaste zorg ontvangt; de met de uitvoering van de internering belaste instanties voldoen aan de voormelde verdragsbepalingen indien die plaatsing binnen een redelijke termijn gebeurt.

23 april 2019

P.2019.0307.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190423.5](#)

AC nr. ...

Kamer voor bescherming van de maatschappij - Verder beheer van de internering - Procedure op grond van artikel 54 Interneringswet

De kamer voor de bescherming van de maatschappij die uitspraak doet op grond van artikel 54, § 1, Interneringswet kan de definitieve invrijheidstelling van de geïnterneerde niet bevelen.

14 mei 2019

P.2019.0398.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190514.2](#)

AC nr. ...

Kamer voor bescherming van de maatschappij - Internering - Rol van kamer voor de bescherming van de maatschappij bij de volgende beslissingen - Draagwijdte

Bij de op de eerste beslissing volgende beslissingen over de verdere tenuitvoerlegging van de internering, die in beginsel uiterlijk binnen het jaar moeten gebeuren, dient de kamer voor de bescherming van de maatschappij zich uit te spreken over het al dan niet nog bestaan van een geestesstoornis, indien zij daartoe door de geïnterneerde wordt uitgenodigd en bij de beoordeling van de aanvoering van een geïnterneerde dat hij niet langer meer getroffen is door een geestesstoornis en indien blijkt dat de geestesstoornis voldoende is gestabiliseerd en er nog steeds redelijkerwijze te vrezen is dat de geïnterneerde persoon, al dan niet ten gevolge van zijn geestesstoornis, eventueel in samenhang met andere risicofactoren, opnieuw door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven zal plegen, kan de kamer voor de bescherming van de maatschappij de definitieve invrijheidstelling niet toekennen; indien blijkt dat de toestand van de geïnterneerde dermate is geëvolueerd dat niet langer sprake is van een geestesstoornis, komt het aan de kamer voor de bescherming van de maatschappij toe te oordelen of, in het licht van het risico op het opnieuw plegen van door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven, alsook rekening houdend met de doelstellingen van artikel 5.1.e) EVRM, een plaatsing nog wel noodzakelijk is en of het voormelde risico niet kan worden weggenomen door minder verdergaande uitvoeringsmaatregelen van de internering, zoals een invrijheidstelling op proef; indien blijkt dat de toestand van de geïnterneerde dermate is geëvolueerd dat niet langer sprake is van een geestesstoornis en er niet langer redelijkerwijze te vrezen is dat de geïnterneerde door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven zal plegen, moet de kamer voor de bescherming van de maatschappij aan de geïnterneerde een definitieve invrijheidstelling toekennen, zelfs al is de door artikel 42, § 1, Interneringswet bepaalde proefperiode nog niet verstreken (1). (1) Cass. 9 april 2019, AR P.19.0273.N, AC 2019, nr. 223; H. HEIMANS, T. VANDER BEKEN en E. SCHIPAANBOORD, "Eindelijk een echte nieuwe en goede wet op de internering? Deel I: De gerechtelijke fase, RW 2014-2015, 1043-1064, Deel II: De uitvoeringsfase, RW 2015-2016, 42-62, Deel III: De reparatie, RW 2016-2017, 603-619; T. VANDER BEKEN, "De nieuwe interneringswetgeving", in P. TRAEST, A. VERHAGE en G. VERMEULEN (eds.), Strafrecht en strafprocesrecht: doel of middel in een veranderende samenleving, Mechelen, Wolters Kluwer, 2017.

11 juni 2019

P.2019.0524.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190611.5](#)

AC nr. ...

Kamer voor bescherming van de maatschappij - Internering - Rol van kamer voor de bescherming van de maatschappij bij de volgende beslissingen - Draagwijdte

Bij de op de eerste beslissing volgende beslissingen over de verdere tenuitvoerlegging van de internering, die in beginsel uiterlijk binnen het jaar moeten gebeuren, dient de kamer voor de bescherming van de maatschappij zich wel uit te spreken over het al dan niet nog bestaan van een geestesstoornis, indien zij daartoe door de geïnterneerde wordt uitgenodigd en bij de beoordeling van de aanvoering van een geïnterneerde dat hij niet langer meer getroffen is door een geestesstoornis en indien blijkt dat de geestesstoornis voldoende is gestabiliseerd en er nog steeds redelijkerwijze te vrezen is dat de geïnterneerde persoon, al dan niet ten gevolge van zijn geestesstoornis, eventueel in samenhang met andere risicofactoren, opnieuw door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven zal plegen, kan de kamer voor de bescherming van de maatschappij de definitieve invrijheidstelling niet toekennen; indien blijkt dat de toestand van de geïnterneerde dermate is geëvolueerd dat niet langer sprake is van een geestesstoornis, komt het aan de kamer voor de bescherming van de maatschappij toe te oordelen of, in het licht van het risico op het opnieuw plegen van door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven, alsook rekening houdend met de doelstellingen van artikel 5.1.e) EVRM, een plaatsing nog wel noodzakelijk is en of het voormelde risico niet kan worden weggenomen door minder verdergaande uitvoeringsmaatregelen van de internering, zoals een invrijheidstelling op proef; indien blijkt dat de toestand van de geïnterneerde dermate is geëvolueerd dat niet langer sprake is van een geestesstoornis en er niet langer redelijkerwijze te vrezen is dat de geïnterneerde door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven zal plegen, moet de kamer voor de bescherming van de maatschappij aan de geïnterneerde een definitieve invrijheidstelling toekennen, zelfs al is de door artikel 42, § 1, Interneringswet bepaalde proefperiode nog niet verstreken (1). (1) H. HEIMANS, T. VANDER BEKEN en E. SCHIPAANBOORD, "Eindelijk een echte nieuwe en goede wet op de internering?" Deel I: De gerechtelijke fase, RW 2014-2015, 1043-1064, Deel II: De uitvoeringsfase, RW 2015-2016, 42-62, Deel III: De reparatie, RW 2016-2017, 603-619; T. VANDER BEKEN, "De nieuwe interneringswetgeving", in P. TRAEST, A. VERHAGE en G. VERMEULEN (eds.), Strafrecht en strafproces- recht: doel of middel in een veranderende samenleving, Mechelen, Wolters Kluwer, 2017.

9 april 2019

P.2019.0273.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.7](#)

AC nr. ...

Kamer voor bescherming van de maatschappij - Internering - Rol van de kamer voor de bescherming van de maatschappij bij de eerste beslissing - Draagwijdte

De kamer voor de bescherming van de maatschappij is niet de beroepsinstantie van het onderzoeks- of vonnisgerecht dat de interneringsbeslissing heeft genomen en heeft zich dan ook niet uit te spreken over het voldaan zijn aan de in artikel 9 Interneringswet bepaalde voorwaarden om te interneren, waarover bij definitieve beslissing van het onderzoeks- of vonnisgerecht is geoordeeld; het gegeven dat het onderzoeksgerecht of het vonnisgerecht zich met de interneringsbeslissing heeft uitgesproken over het bestaan, op het ogenblik van de berechting, van een geestesstoornis die de oordeelsvorming van de geïnterneerde of de controle over zijn daden teniet doet of ernstig aantast, veronderstelt een zekere duurzaamheid van die toestand, zodat ingevolge dit gegeven, alsook het wettelijk bepaalde korte tijdsverloop tussen de interneringsbeslissing en de eerste beslissing van de kamer voor de bescherming van de maatschappij over de wijze van uitvoering van de interneringsbeslissing, deze kamer op dat ogenblik niet kan worden verplicht zich uit te spreken over het bestaan van een geestesstoornis daar die moet worden geacht nog steeds aanwezig te zijn (1). (1) H. HEIMANS, T. VANDER BEKEN en E. SCHIPAANBOORD, "Eindelijk een echte nieuwe en goede wet op de internering?" Deel I: De gerechtelijke fase, RW 2014-2015, 1043-1064, Deel II: De uitvoeringsfase, RW 2015-2016, 42-62, Deel III: De reparatie, RW 2016-2017, 603-619; T. VANDER BEKEN, "De nieuwe interneringswetgeving", in P. TRAEST, A. VERHAGE en G. VERMEULEN (eds.), Strafrecht en strafproces- recht: doel of middel in een veranderende samenleving, Mechelen, Wolters Kluwer, 2017.

9 april 2019

P.2019.0273.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.7](#)

AC nr. ...

UITVOERINGSMODALITEITEN INTERNERING

Uitvoeringsmodaliteiten internering - Internering - Kamer voor bescherming van de maatschappij - Definitieve invrijheidstelling - Toepassing van artikel 34 Interneringswet - Draagwijdte

Uit artikel 5.1.e) en 5.4 EVRM volgt dat indien de kamer voor de bescherming van de maatschappij beslist tot een definitieve invrijheidstelling omdat de geïnterneerde niet langer geestesziek is en evenmin te vrezen is dat hij de door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven zal plegen, zij niet dient na te gaan of de in artikel 34 Interneringswet bepaalde uitvoeringsmodaliteiten kunnen of moeten worden toegepast en evenmin moet motiveren waarom die uitvoeringsmodaliteiten desgevallend onverenigbaar zijn met artikel 5 EVRM (1). (1) Cass. 9 april 2019, AR P.19.0273.N, AC 2019, nr. 223; H. HEIMANS, T. VANDER BEKEN en E. SCHIPAANBOORD, "Eindelijk een echte nieuwe en goede wet op de internering? Deel I: De gerechtelijke fase, RW 2014-2015, 1043-1064, Deel II: De uitvoeringsfase, RW 2015-2016, 42-62, Deel III: De reparatie, RW 2016-2017, 603-619; T. VANDER BEKEN, "De nieuwe interneringswetgeving", in P. TRAEST, A. VERHAGE en G VERMEULEN (eds.), Strafrecht en strafprocesrecht: doel of middel in een veranderende samenleving, Mechelen, Wolters Kluwer, 2017.

11 juni 2019

P.2019.0524.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190611.5](#)

AC nr. ...

Uitvoeringsmodaliteiten internering - Internering - Kamer voor bescherming van de maatschappij - Rol van kamer voor de bescherming van de maatschappij bij de volgende beslissingen - Draagwijdte

Bij de op de eerste beslissing volgende beslissingen over de verdere tenuitvoerlegging van de internering, die in beginsel uiterlijk binnen het jaar moeten gebeuren, dient de kamer voor de bescherming van de maatschappij zich uit te spreken over het al dan niet nog bestaan van een geestesstoornis, indien zij daartoe door de geïnterneerde wordt uitgenodigd en bij de beoordeling van de aanvoering van een geïnterneerde dat hij niet langer meer getroffen is door een geestesstoornis en indien blijkt dat de geestesstoornis voldoende is gestabiliseerd en er nog steeds redelijkerwijze te vrezen is dat de geïnterneerde persoon, al dan niet ten gevolge van zijn geestesstoornis, eventueel in samenhang met andere risicofactoren, opnieuw door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven zal plegen, kan de kamer voor de bescherming van de maatschappij de definitieve invrijheidstelling niet toekennen; indien blijkt dat de toestand van de geïnterneerde dermate is geëvolueerd dat niet langer sprake is van een geestesstoornis, komt het aan de kamer voor de bescherming van de maatschappij toe te oordelen of, in het licht van het risico op het opnieuw plegen van door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven, alsook rekening houdend met de doelstellingen van artikel 5.1.e) EVRM, een plaatsing nog wel noodzakelijk is en of het voormelde risico niet kan worden weggenomen door minder verdergaande uitvoeringsmaatregelen van de internering, zoals een invrijheidstelling op proef; indien blijkt dat de toestand van de geïnterneerde dermate is geëvolueerd dat niet langer sprake is van een geestesstoornis en er niet langer redelijkerwijze te vrezen is dat de geïnterneerde door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven zal plegen, moet de kamer voor de bescherming van de maatschappij aan de geïnterneerde een definitieve invrijheidstelling toekennen, zelfs al is de door artikel 42, § 1, Interneringswet bepaalde proefperiode nog niet verstreken (1). (1) Cass. 9 april 2019, AR P.19.0273.N, AC 2019, nr. 223; H. HEIMANS, T. VANDER BEKEN en E. SCHIPAANBOORD, "Eindelijk een echte nieuwe en goede wet op de internering? Deel I: De gerechtelijke fase, RW 2014-2015, 1043-1064, Deel II: De uitvoeringsfase, RW 2015-2016, 42-62, Deel III: De reparatie, RW 2016-2017, 603-619; T. VANDER BEKEN, "De nieuwe interneringswetgeving", in P. TRAEST, A. VERHAGE en G VERMEULEN (eds.), Strafrecht en strafprocesrecht: doel of middel in een veranderende samenleving, Mechelen, Wolters Kluwer, 2017.

11 juni 2019

P.2019.0524.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190611.5](#)

AC nr. ...

Uitvoeringsmodaliteiten internering - Internering - Kamer voor bescherming van de maatschappij - Rol van kamer voor de bescherming van de maatschappij bij de volgende beslissingen - Draagwijdte

Bij de op de eerste beslissing volgende beslissingen over de verdere tenuitvoerlegging van de internering, die in beginsel uiterlijk binnen het jaar moeten gebeuren, dient de kamer voor de bescherming van de maatschappij zich wel uit te spreken over het al dan niet nog bestaan van een geestesstoornis, indien zij daartoe door de geïnterneerde wordt uitgenodigd en bij de beoordeling van de aanvoering van een geïnterneerde dat hij niet langer meer getroffen is door een geestesstoornis en indien blijkt dat de geestesstoornis voldoende is gestabiliseerd en er nog steeds redelijkerwijze te vrezen is dat de geïnterneerde persoon, al dan niet ten gevolge van zijn geestesstoornis, eventueel in samenhang met andere risicofactoren, opnieuw door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven zal plegen, kan de kamer voor de bescherming van de maatschappij de definitieve invrijheidstelling niet toekennen; indien blijkt dat de toestand van de geïnterneerde dermate is geëvolueerd dat niet langer sprake is van een geestesstoornis, komt het aan de kamer voor de bescherming van de maatschappij toe te oordelen of, in het licht van het risico op het opnieuw plegen van door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven, alsook rekening houdend met de doelstellingen van artikel 5.1.e) EVRM, een plaatsing nog wel noodzakelijk is en of het voormelde risico niet kan worden weggenomen door minder verdergaande uitvoeringsmaatregelen van de internering, zoals een invrijheidstelling op proef; indien blijkt dat de toestand van de geïnterneerde dermate is geëvolueerd dat niet langer sprake is van een geestesstoornis en er niet langer redelijkerwijze te vrezen is dat de geïnterneerde door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven zal plegen, moet de kamer voor de bescherming van de maatschappij aan de geïnterneerde een definitieve invrijheidstelling toekennen, zelfs al is de door artikel 42, § 1, Interneringswet bepaalde proefperiode nog niet verstreken (1). (1) H. HEIMANS, T. VANDER BEKEN en E. SCHIPAANBOORD, "Eindelijk een echte nieuwe en goede wet op de internering?" Deel I: De gerechtelijke fase, RW 2014-2015, 1043-1064, Deel II: De uitvoeringsfase, RW 2015-2016, 42-62, Deel III: De reparatie, RW 2016-2017, 603-619; T. VANDER BEKEN, "De nieuwe interneringswetgeving", in P. TRAEST, A. VERHAGE en G. VERMEULEN (eds.), Strafrecht en strafproces- recht: doel of middel in een veranderende samenleving, Mechelen, Wolters Kluwer, 2017.

9 april 2019

P.2019.0273.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.7](#)

AC nr. ...

Uitvoeringsmodaliteiten internering - Internering - Kamer voor bescherming van de maatschappij - Rol van de kamer voor de bescherming van de maatschappij bij de eerste beslissing - Draagwijdte

De kamer voor de bescherming van de maatschappij is niet de beroepsinstantie van het onderzoeks- of vonnisgerecht dat de interneringsbeslissing heeft genomen en heeft zich dan ook niet uit te spreken over het voldaan zijn aan de in artikel 9 Interneringswet bepaalde voorwaarden om te interneren, waarover bij definitieve beslissing van het onderzoeks- of vonnisgerecht is geoordeeld; het gegeven dat het onderzoeksgerecht of het vonnisgerecht zich met de interneringsbeslissing heeft uitgesproken over het bestaan, op het ogenblik van de berechting, van een geestesstoornis die de oordeelsvorming van de geïnterneerde of de controle over zijn daden teniet doet of ernstig aantast, veronderstelt een zekere duurzaamheid van die toestand, zodat ingevolge dit gegeven, alsook het wettelijk bepaalde korte tijdsverloop tussen de interneringsbeslissing en de eerste beslissing van de kamer voor de bescherming van de maatschappij over de wijze van uitvoering van de interneringsbeslissing, deze kamer op dat ogenblik niet kan worden verplicht zich uit te spreken over het bestaan van een geestesstoornis daar die moet worden geacht nog steeds aanwezig te zijn (1). (1) H. HEIMANS, T. VANDER BEKEN en E. SCHIPPAANBOORD, "Eindelijk een echte nieuwe en goede wet op de internering?" Deel I: De gerechtelijke fase, RW 2014-2015, 1043-1064, Deel II: De uitvoeringsfase, RW 2015-2016, 42-62, Deel III: De reparatie, RW 2016-2017, 603-619; T. VANDER BEKEN, "De nieuwe interneringswetgeving", in P. TRAEST, A. VERHAGE en G VERMEULEN (eds.), Strafrecht en strafprocesrecht: doel of middel in een veranderende samenleving, Mechelen, Wolters Kluwer, 2017.

9 april 2019

P.2019.0273.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.7](#)

AC nr. ...

Uitvoeringsmodaliteiten internering - Internering - Kamer voor bescherming van de maatschappij - Definitieve invrijheidstelling - Procedure - Artikelen 67 en 68 Interneringswet - Draagwijdte

De kamer voor de bescherming van de maatschappij neemt de beslissing tot definitieve invrijheidstelling van een geïnterneerde wegens het niet langer geestesziek zijn en de vaststelling dat er redelijkerwijze niet te vrezen is dat hij door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven zal plegen, ter gelegenheid van de beslissingen over de verdere tenuitvoerlegging van de internering waarbij het openbaar ministerie in de gelegenheid is daarover standpunt in te nemen; de artikelen 67 en 68 Interneringswet zijn niet van toepassing indien de kamer voor bescherming van de maatschappij om de voormelde redenen beslist tot de definitieve invrijheidstelling van de geïnterneerde (1). (1) Cass. 9 april 2019, AR P.19.0273.N, AC 2019, nr. 223; H. HEIMANS, T. VANDER BEKEN en E. SCHIPPAANBOORD, "Eindelijk een echte nieuwe en goede wet op de internering? Deel I: De gerechtelijke fase, RW 2014-2015, 1043-1064, Deel II: De uitvoeringsfase, RW 2015-2016, 42-62, Deel III: De reparatie, RW 2016-2017, 603-619; T. VANDER BEKEN, "De nieuwe interneringswetgeving", in P. TRAEST, A. VERHAGE en G VERMEULEN (eds.), Strafrecht en strafprocesrecht: doel of middel in een veranderende samenleving, Mechelen, Wolters Kluwer, 2017.

11 juni 2019

P.2019.0524.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190611.5](#)

AC nr. ...

BESLAG

ALGEMEEN

Algemeen - Hypotheek - Recht van opstal - Hypothecaire schuldeiser - Hypotheek toegekend op de door de opstalhouder uitgevoerde bouwwerken - Uitwerking - Einde van het recht van opstal - Rechten van de hypothecaire schuldeiser - Kwalificatie van de vordering

De hypothecaire schuldeiser heeft, door de zakelijke subrogatie, een zakelijk recht waardoor hij rechtstreeks tegen de eigenaar van de grond kan optreden met het oog op diens veroordeling tot betaling van de vergoeding die hij aan de opstalhouder verschuldigd is (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 581.

- Artt. 41, eerste lid, en 45, 2° Burgerlijk Wetboek - Boek III - Titel XVIII: Voorrechten en hypotheek. -
Hypotheekwet
- Artt. 2 en 6 Wet 10 januari 1824 over het recht van opstal

C.2018.0021.F [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20191108.2](#) AC nr. ...

Algemeen - Hypotheek - Recht van opstal - Hypothecaire schuldeiser - Hypotheek toegekend op de door de opstalhouder uitgevoerde bouwwerken - Uitwerking - Einde van het recht van opstal - Rechten van de hypothecaire schuldeiser - Kwalificatie van de vordering

Wegens de zakelijke subrogatie oefent de hypothecaire schuldeiser, die de veroordeling vordert van de eigenaar van de grond tot betaling van de vergoeding die laatstgenoemde aan de opstalhouder verschuldigd is, de vorderingsrechten van de opstalhouder tegen de eigenaar van de grond niet uit en treedt hij evenmin op in naam en voor rekening van de opstalhouder (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 581.

- Artt. 41, eerste lid, en 45, 2° Burgerlijk Wetboek - Boek III - Titel XVIII: Voorrechten en hypotheek. -
Hypotheekwet
- Artt. 2 en 6 Wet 10 januari 1824 over het recht van opstal

C.2018.0021.F [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20191108.2](#) AC nr. ...

Algemeen - Hypotheek - Recht van opstal - Hypothecaire schuldeiser - Hypotheek toegekend op de door de opstalhouder uitgevoerde bouwwerken - Uitwerking - Einde van het recht van opstal - Rechten van de hypothecaire schuldeiser - Grondslag

Aangezien de hypotheek die aan de hypothecaire schuldeiser is toegekend op de door de opstalhouder uitgevoerde bouwwerken, die werken een affectatiewaarde heeft verleend, worden de rechten van de hypothecaire schuldeiser, bij het eindigen van het recht van opstal, en derhalve van de hypotheek, volgens een zakelijke subrogatie, verhaald op de vergoeding die de eigenaar van de grond aan de opstalhouder verschuldigd is (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 581.

- Artt. 41, eerste lid, en 45, 2° Burgerlijk Wetboek - Boek III - Titel XVIII: Voorrechten en hypotheek. -
Hypotheekwet
- Artt. 2 en 6 Wet 10 januari 1824 over het recht van opstal

C.2018.0021.F [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20191108.2](#) AC nr. ...

GEDWONGEN TENUITVOERLEGGING

Gedwongen tenuitvoerlegging - Beslagrechter - Bevoegdheid

De beslagrechter die, krachtens de artikelen 1395, eerste lid, en 1498 Gerechtelijk Wetboek, kennisneemt van de vorderingen betreffende de middelen tot tenuitvoerlegging, beoordeelt de rechtmatigheid en de regelmatigheid van de tenuitvoerlegging; hij is aldus bevoegd om te onderzoeken of de schuldvordering die uit de uitvoerbare titel blijkt, niet is tenietgegaan na het ontstaan van de titel, in welk geval deze niet meer actueel is en de tenuitvoerlegging onrechtmatig zou zijn (1). (1) Zie concl. OM.

- Artt. 1395, eerste lid, en 1498 Gerechtelijk Wetboek

28 juni 2019 C.2018.0398.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190628.3](#) AC nr. ...

BEVOEGDHEID EN AANLEG

STRAFZAKEN

Strafzaken - Geschil inzake bevoegdheid - Begrip - Verzoek van de inverdenkinggestelde om de niet-ontvankelijkheid van de vervolging of een buitenvervolgingsstelling uit te spreken

Er bestaat slechts een geschil inzake bevoegdheid in de zin van artikel 420, tweede lid, 1°, Wetboek van Strafvordering wanneer de rechter die kennisneemt van de strafvordering zich de bevoegdheden van een andere rechter toe-eigent of als wordt aangevoerd dat een rechter zich de bevoegdheid van een andere rechter heeft toegeëigend dan wel zich onbevoegd verklaart, waardoor een geschil over rechtsmacht ontstaat dat de rechtsgang belemmert waaraan slechts met een regeling van rechtsgebied een einde kan worden gesteld (1); het verzoek van de inverdenkinggestelde om de ontvankelijkheid van de vervolging of een buitenvervolgingsstelling uit te spreken, is geen geschil inzake bevoegdheid in de zin van die bepaling. (1) Cass. 15 februari 2017, AR P.16.0821.F, AC 2017, nr. 109 (met betrekking tot de beslissing van de appelrechters inzake de ontvankelijkheid van de vervolgingen beoogd in telastleggingen van feiten die, volgens de eiser, geen enkele factor van aanknopng hebben met het Belgische grondgebied); Cass. 8 juni 2016, AR P.16.0562.F, AC 2016, nr. 385 (met betrekking tot het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling dat de verwijzing beveelt van de inverdenkinggestelde naar de correctionele rechtbank, na verzachtende omstandigheden te hebben aangenomen), en concl. van M. VANDERMEERSCH, advocaat-generaal in Pas.; zie M.-A. BEERNAERT, H.-D. BOSLY EN D. VANDERMEERSCH, Droit de la procédure pénale, La Charte, Brugge, 8e ed., 2017, B.I, p. 949-950.

- Art. 420, tweede lid, 1° Wetboek van Strafvordering

20 februari 2019

P.2018.1179.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190220.1](#)

AC nr. ...

BEWIJS

BURGERLIJKE ZAKEN

Burgerlijke zaken - Algemeen - Arbeidsongeval - Documenten - Verzekeringsonderneming - Verplichting

Uit artikel 52 Arbeidsongevallenwet volgt dat de arbeidsongevallenverzekeraar krachtens de wet gehouden is om een afschrift van de polissen, schadedossiers of documenten die op hen betrekking hebben aan de rechthebbenden te overhandigen; uit deze bepalingen volgt tevens dat bij gebreke aan deze wettelijke verplichting te voldoen en met uitzondering van die gevallen waar een wettige weigeringsreden voorhanden is, de rechter met toepassing van de gemeenrechtelijke procedure van overlegging van stukken van de artikelen 877 tot en met 882 Gerechtelijk Wetboek, kan bevelen dat het stuk of een eensluidend verklaard afschrift ervan bij het dossier van de rechtspleging wordt gevoegd.

27 mei 2019

S.2017.0058.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190527.4](#)

AC nr. ...

Burgerlijke zaken - Geschriften - Bewijswaarde - Huiselijke registers en papieren - Feitelijk vermoeden

Artikel 1331 Burgerlijk Wetboek staat niet eraan in de weg dat de rechter een huiselijk register of papier, in het licht van aan deze documenten externe elementen die de inhoud ervan geloofwaardig maken, aanvaardt als een feitelijk vermoeden (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 1331 Burgerlijk Wetboek

21 juni 2019

C.2016.0373.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190621.2](#)

AC nr. ...

Burgerlijke zaken - Vermoedens - Vervreemding van goederen in volle eigendom aan een van de erfgeachtigen in rechte lijn - Artikel 918 Burgerlijk Wetboek - Wettelijk vermoeden - Begrip

Artikel 918 Burgerlijk Wetboek steunt op het wettelijk vermoeden dat de daarin bedoelde vervreemdingen, die door de erflater worden toegestaan aan een van zijn erfgerechtigden in rechte lijn, niets meer en niets minder zijn dan giften die betrekking hebben op de volle eigendom van de vervreemde goederen, maar met vrijstelling van inbreng; dit wettelijk vermoeden, dat een vermoeden van vermomde schenking instelt dat enkel kan worden weerlegd door de toestemming van de andere reservataire, dient als een uitzonderingsbepaling strikt te worden geïnterpreteerd.

- Art. 918 Burgerlijk Wetboek

20 februari 2020

C.2018.0367.N

[#Type!](#)

AC nr. ...

Burgerlijke zaken - Vermoedens - Vervreemding van goederen in volle eigendom aan een van de erfgerechtigden in rechte lijn - Artikel 918 Burgerlijk Wetboek - Wettelijk vermoeden - Begrip

Artikel 918 Burgerlijk Wetboek steunt op het wettelijk vermoeden dat de daarin bedoelde vervreemdingen, die door de erflater worden toegestaan aan een van zijn erfgerechtigden in rechte lijn, niets meer en niets minder zijn dan giften die betrekking hebben op de volle eigendom van de vervreemde goederen, maar met vrijstelling van inbreng; dit wettelijk vermoeden, dat een vermoeden van vermomde schenking instelt dat enkel kan worden weerlegd door de toestemming van de andere reservataire, dient als een uitzonderingsbepaling strikt te worden geïnterpreteerd.

- Art. 918 Burgerlijk Wetboek

20 februari 2020

C.2018.0367.N

[#Type!](#)

AC nr. ...

STRAFZAKEN

Strafzaken - Geschriften - Bewijswaarde - Artikel 62, eerste lid, Wegverkeerswet - Processen-verbaal - Bijzondere bewijswaarde

De bijzondere bewijswaarde die artikel 62, eerste lid, Wegverkeerswet aan de in dit artikel bedoelde processen-verbaal hecht, geldt enkel voor de persoonlijke vaststellingen van de verbalisant op het ogenblik dat het misdrijf werd gepleegd of onmiddellijk daarna voor wat de bestanddelen van het misdrijf betreft en de omstandigheden ervan, met inbegrip van de vermelding dat een afschrift van het proces-verbaal aan de overtreder werd verstuurd alsook de datum van verzending; ze is niet van toepassing op de latere vaststellingen en evenmin op de inlichtingen die de verbalisant buiten die eerste vaststelling heeft vergaard, of op de naderhand bezorgde gegevens (1). (1) Zie Cass. 17 oktober 2017, AR P.16.1272.N, AC 2017, nr. 567, eveneens inzake de bijzondere bewijswaarde van, krachtens artikel 62, eerste lid, Wegverkeerswet, het proces-verbaal met vermelding, met toepassing van artikel 67ter, tweede lid, van de verzending aan de rechtspersoon op wiens naam het motorvoertuig waarmee het misdrijf werd begaan, is ingeschreven, de vraag om inlichtingen, gevoegd bij het afschrift van het proces-verbaal. Het Hof oordeelt overigens dat "de niet-naleving van de termijn, bepaald door artikel 62, achtste lid, Wegverkeerswet, [namelijk de termijn van veertien dagen om het afschrift van het proces-verbaal over te zenden] geen nietigheid meebrengt van het proces-verbaal van vaststelling van de overtreding maar enkel dat dit proces-verbaal zijn bijzondere bewijswaarde verliest en slechts geldt als inlichting". (Cass. 26 september 2006, AR P.06.0572.N, AC 2006, nr. 438; Cass. 22 oktober 1985, AR 9748, AC 1986, nr. 116; Cass. 25 mei 1999, AR P.97.1008.N, AC 1999, nr. 305; zie Cass. 5 november 2014, AR P.14.0859.F, AC 2014, nr. 666). Het Hof stelt weliswaar niet expressis verbis dat hetzelfde geldt voor de bewijswaarde van het proces-verbaal met vermelding van de verzending van de documenten met toepassing van artikel 67ter, tweede lid, wanneer dit proces-verbaal werd opgesteld na het verstrijken van de - identieke - termijn van veertien dagen bepaald bij artikel 67ter, tweede lid, toch rijst de vraag of die stelling van de eiser niet moest worden bijgetreden?

Inzake de draagwijdte van die bewijswaarde, zie Cass. 23 januari 2019, AR P.18.0623.F, AC 2019, nr. 23 (tweede middel, tweede onderdeel) en ref. in noot ("Wanneer de houder van de kentekenplaat van het voertuig voorhoudt dat de vraag om inlichtingen niet aan hem werd gericht of dat hij deze niet heeft ontvangen, is het aan hem om de feitelijke gegevens aan te voeren die zijn bewering aannemelijk maken"). (MNB).

- Artt. 62 en 67ter Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

27 maart 2019

P.2018.1191.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190327.1](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Geschriften - Bewijswaarde - Persoonlijke vaststellingen met betrekking tot het materieel misdrijfbestanddeel - Beschrijving van de opsporingshandelingen - Draagwijdte - Douane en accijnzen - Bijzondere bewijswaarde van de processen-verbaal van de ambtenaren

Uit de bepaling van artikel 272, eerste zin, AWDA, volgt dat aan de processen-verbaal van de ambtenaren een bijzondere bewijswaarde toekomt in die zin dat de persoonlijk door de verbalisant gedane vaststellingen die in dat proces-verbaal zijn opgenomen gelden tot bewijs van het tegendeel, waarbij het tegenbewijs kan worden geleverd met alle bewijsmiddelen die door de rechter worden beoordeeld; de bijzondere bewijswaarde heeft enkel betrekking op het materiële element van het douane- of accijnsmisdrif en niet op het morele element van dat misdrijf en artikel 6 EVRM en het daarin vervatte recht op een eerlijk proces verzetten zich niet ertegen dat de bijzondere bewijswaarde niet alleen geldt voor de persoonlijk door de verbalisanten gedane vaststellingen betreffende het materieel misdrijfbestanddeel, maar ook voor de door de verbalisant beschreven opsporingshandelingen betreffende dat misdrijfbestanddeel en uit de omstandigheid dat de verbalisant in het proces-verbaal de door hem uitgevoerde opsporingshandelingen beschrijft, volgt niet dat hij daardoor persoonlijk betrokken wordt bij het misdrijf dat hij moet opsporen en dat aan zijn vaststellingen ter zake de bijzondere bewijswaarde zou moeten worden ontzegd (1). (1) Cass. 4 oktober 2006, AR P.06.0545.F, AC 2006, nr. 459, RW 2008-09, 1043 en noot E. VAN DOOREN, "De bijzondere wettelijke bewijswaarde van het proces-verbaal inzake douane en accijnzen"; GwH 14 februari 2001, arrest 16/2001, B.12.3; Cass. 15 april 1997, AR P.96.1399.N, AC 1997, nr. 186; Cass. 14 december 1988, AR nr. 6707, AC 1988-89, nr. 225; D HOLSTERS, "De bewijswaarde van het proces-verbaal betreffende de vaststelling van misdrijven", RW 1980-81, 1353-1394 (deel I) en 1433-1458 (deel II), inz. 1381.

30 april 2019

P.2019.0014.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190430.3](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Bewijsvoering - Onregelmatig bewijs - Onderzoeksgerecht dat uitspraak doet inzake voorlopige hechtenis - Identificatie van de gebruiker van een oproepnummer - Schending van artikel 46bis Wetboek van Strafvordering

De omstandigheid dat de gebruiker van een oproepnummer met schending van artikel 46bis Wetboek van Strafvordering zou zijn geïdentificeerd, machtigt de onderzoeksgerechten die uitspraak doen inzake voorlopige hechtenis niet om die informatie te weren, buiten de drie gevallen waarin artikel 32 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering een dergelijke sanctie bepaalt (1). (1) Zie Cass. 30 oktober 2013, AR P.13.1403.F, AC 2013, nr. 566, met concl. OM in Pas.

- Art. 32 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering

6 februari 2019

P.2019.0097.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190206.3](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Bewijsvoering - Douane en accijnzen - Internationale Verdragen - Europese Unie - Verordening (EG) nr. 515/97 - Verzoek om bijstand gebaseerd op deze Verordening - Gebruik van de verkregen gegevens in een strafrechtelijke procedure betreffende inbreuken op de douanewetgeving - Toelaatbaarheid - Verplichting tot gebruik van andere instrumenten voor internationale rechtshulp - Draagwijdte

Uit de bepalingen van artikel 281, § 1, AWDA, de artikelen 12, 45.3, eerste lid en 51 van de Verordening (EG) nr. 515/97, alsmede de verantwoording die is verstrekt ter gelegenheid van de wijziging van artikel 12 Verordening (EG) nr. 515/97 door de Verordening (EU) nr. 2015/1525 van het Europees Parlement en de Raad van 9 september 2015, volgt dat indien op grond van de Verordening (EG) nr. 515/97 de bevoegde autoriteit om bijstand werd verzocht, de verzoeker om bijstand de aldus verkregen gegevens mag aanwenden in strafrechtelijke procedures wegens de niet-naleving van douanevoorschriften, aangezien onder gerechtelijke procedures of rechtsvervolgingen in de zin van artikel 45.3, eerste lid, Verordening (EG) nr. 515/97 zonder enig onderscheid alle gerechtelijke procedures en rechtsvervolging, strafvervolgingen inbegrepen, vallen en uit artikel 51 Verordening (EG) nr. 515/97 bovendien geenszins kan worden afgeleid dat de verzoeker om bijstand verplicht zou zijn een beroep te doen op andere rechtsinstrumenten voor internationale rechtshulp zoals de Napels II- overeenkomst of het Europees rechtshulpverdrag.

- Art. 281, § 1 Algemene Wet 18 juli 1977 inzake douane en accijnzen

30 april 2019

P.2018.1259.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190430.1](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Bewijsvoering - Informatie afkomstig van de Duitse fiscus - Aanvoering van onrechtmatige informatieverkrijging - Aanvoeringsverplichting - Draagwijdte

Geen enkele wets- of verdragsbepaling noch enig algemeen rechtsbeginsel verzet zich ertegen dat informatie louter in aanmerking wordt genomen als inlichting die toelaat het onderzoek in een bepaalde richting te oriënteren en vervolgens op autonome wijze bewijzen te verzamelen, voor zover niet aannemelijk wordt gemaakt dat zulks op onregelmatige wijze is geschied; wanneer een partij aanvoert dat dergelijke inlichtingen op onregelmatige wijze zijn verkregen, dient zij dit aannemelijk te maken op een wijze die het niveau van een loutere bewering overstijgt en de rechter oordeelt onaantastbaar of die partij haar aanvoering geloofwaardig maakt (1). (1) Cass. 1 december 2015, AR P.15.0905.N, AC 2015, nr.716; Cass. 2 december 2014, AR P.13.0545.N, AC 2014, nr. 743; Cass. 25 november 2014, AR P.14.0948.N, AC 2014, nr. 724; Cass. 10 september 2013, AR P.13.0376.N, AC 2013, nr. 434; Cass. 30 maart 2010, AR P.09.1789.N, AC 2010, nr. 231; F. SCHUERMANS, "De zoektocht naar of de jacht op de herkomst van de politionele informatie als start van een strafrechtelijk vooronderzoek", T.Strafr. 2014/1, (47)48-50.

21 mei 2019

P.2019.0104.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190521.5](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Bewijslast - Beoordelingsvrijheid - Milieurecht - Achterlaten van afvalstoffen - Gebruik van uitgegraven bodem als bodem - Verbod - Uitzonderingsregime

Het staat aan de beklaagde die er zich op beroept uitgegraven bodem als bodem binnen een kadastrale werkzone vrij te mogen gebruiken, geloofwaardig aan te voeren of voldaan is aan de toepassingvoorwaarden van het uitzonderingsregime bepaald in de artikelen 158, 7° en 164, eerste lid, 1°, VLAREBO en inzonderheid aan de voorwaarde van een kadastrale werkzone; vervolgens staat het aan de rechter om te oordelen of de beklaagde slaagt in die aanvoeringsplicht.

- Artt. 158, 7°, en 164, eerste lid, 1° Besluit van de Vlaamse Regering 14 december 2007 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de bodemsanering en de bodembescherming
- Art. 12 Decr. VI. Overheid 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen
- Art. 12, § 1 Decr. VI. R. 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen

23 april 2019

P.2018.0815.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190423.2](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Bewijsvoering - Regel waarvan de schending strafrechtelijk wordt bestraft - Niet-naleving - Gevolgen voor de ontvankelijkheid van de strafvordering

Uit de niet-naleving alleen van een regel betreffende de bewijsvoering, die in geval van schending strafrechtelijk zou worden bestraft, kan niet worden afgeleid dat de strafvordering niet ontvankelijk is (1); hetzelfde geldt wanneer het onrechtmatig verkregen bewijs de enige of doorslaggevende grondslag is voor de identificatie van de overtreder (2). (1) Cass. 12 december 2018, AR P.18.0924.F, AC 2018, nr. 705. (2) Te dezen, volgt de onregelmatigheid uit het ontbreken van een voorafgaandelijke machtiging van het Sectoraal Comité voor de federale overheid van de Commissie bescherming persoonlijke levenssfeer, vereist voor het raadplegen van de Kruispuntbank van de voertuigen (art. 18, § 1, wet van 19 mei 2010 houdende oprichting van de Kruispuntbank van de voertuigen; zie Cass.13 december 2016, AR P.16.0682.N, AC 2016, nr. 717. Inzake het verlenen van een voorafgaande machtiging voor de politiediensten bij de uitoefening van hun opdrachten van bestuurlijke en gerechtelijke politie (art. 36bis, laatste alinea, van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens), van kracht met terugwerkende kracht op 26 juni 2003 (art. 3, van de wet van 14 juni 2017): zie GwH nr. 153/2018 van 8 november 2018 (vernietiging van dat artikel 3 met handhaving van de gevolgen ervan); Cass. 12 december 2018, AR P.18.0575.F, arrest niet gepubliceerd; GwH nr. 4/2019 van 23 januari 2019. De wet van 8 december 1992 werd intussen opgeheven door artikel 280, eerste lid, van de wet van 30 juli 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens, van kracht op 5 september 2018. Inzake de sanctie wegens niet-inachtneming van artikel 18, § 1, van de wet van 19 mei 2010 vóór de invoering van voornoemde afwijking door de wet van 14 juni 2017: zie Cass. 11 oktober 2017, AR P.17.0371.F, AC 2017, nr. 545 (toepassing van de "Antigoon" test, art. 32, Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering). (M.N.B.)

- Art. 18 Wet 19 mei 2010 houdende oprichting van de Kruispuntbank van de voertuigen
- Art. 32 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering
- Art. 6 Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

23 januari 2019

P.2018.0623.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190123.12](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Bewijsvoering - Jeugdbescherming - Onderzoeken met betrekking tot de persoonlijkheid van de minderjarige en het milieu waarin hij leeft - Aanwending voor de rechtbank

De algemene opzet van de wet van 8 april 1965 en de finaliteit van de onderzoeken die ze toestaat, sluiten uit dat de stukken van de procedures die bij de jeugdrechtbank werden geopend en die betrekking hebben op de persoonlijkheid van de betrokken minderjarige en het milieu waarin hij leeft, in het kader van strafvervolgning worden aangevoerd, zelfs als een beklaagde de overlegging ervan zou vorderen tot staving van zijn verweer; de aard van die onderzoeken, de inmenging die ze vormen in het privé- en familieleven en de vertrouwelijkheid die de wet eraan toekent, teneinde de opdrachtgevende overheid volledige inlichtingen te verschaffen, houden immers in dat ze uitsluitend mogen worden aangewend voor het doel waarvoor die onderzoeken werden verricht (1). (1) Cass. 21 september 2016, AR P.15.1123.F, AC 2016, nr. 510; en concl. van M. VANDERMEERSCH, advocaat-generaal in Pas.

- Art. 55, derde lid Wet 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming

20 februari 2019

P.2018.1188.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190220.2](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Bewijsvoering - Douane en accijnzen - Internationale Verdragen - Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China - Verzoek om bijstand gebaseerd op deze Verordening - Gebruik van de verkregen gegevens in een strafrechtelijke procedure betreffende inbreuken op de douanewetgeving - Toelaatbaarheid - Toestemming van de Chinese autoriteiten - Draagwijdte

Uit de bepalingen van de artikelen 281, § 1, AWDA en de artikelen 10.1 en 17.3 van de Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China volgt dat de informatie en documenten verkregen ingevolge een verzoek om bijstand gedaan op grond van deze Overeenkomst met het oog op een correcte toepassing van de douanewetgeving en ter preventie, opsporing en bestrijding van inbreuken op de douanewetgeving, mogen aangewend worden in een strafrechtelijke procedure betreffende inbreuken op de douanewetgeving die het voorwerp vormden van het verzoek om samenwerking en noch artikel 10.2 Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China dat bepaalt dat deze bijstand geen beletsel vormt voor de toepassing van de voorschriften van de wederzijdse bijstand in strafzaken, noch artikel 10.3 Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China dat bepaalt dat de bijstand bij de invordering van rechten, heffingen en boetes, het aanhouden of in hechtenis nemen van personen en de inbeslagneming van goederen niet onder deze overeenkomst valt, laten toe anders te oordelen aangezien de mogelijkheid om de Chinese autoriteiten krachtens de wederzijdse bijstand in strafzaken om bijstand te verzoeken, immers niet uitsluit dat gegevens verkregen krachtens de Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China door de administratie worden gebruikt in een door haar aanhangig gemaakte strafrechtelijke procedure en de daarmee gepaard gaande fiscale rechtsvordering; de in artikel 10.3 Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China bepaalde uitzonderingsregel heeft specifiek betrekking op het geval waarin de rechten, heffingen en boetes reeds zijn vastgesteld en niet op het geval waarin de verschuldigdheid van de rechten nog niet is vastgesteld; wanneer het op grond van de Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China geformuleerde verzoek om bijstand aan de Chinese autoriteiten strekte tot een correcte toepassing van de douanewetgeving en de preventie, opsporing en bestrijding van inbreuken op de douanewetgeving in de zin van artikel 10.1 Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China moet de verzoeker, indien hij de verkregen informatie en documenten wil aanwenden in een strafrechtelijke procedure betreffende inbreuken op de douanewetgeving die het voorwerp vormden van het verzoek om samenwerking, niet vooraf de Chinese autoriteiten daartoe schriftelijk om toestemming verzoeken zoals voorgeschreven door artikel 17.4, tweede en derde zin, Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China aangezien de verkregen informatie en documenten dan immers gebruikt worden voor doeleinden van deze overeenkomst, als bedoeld door artikel 17.4, eerste zin, Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China.

- Art. 281, § 1 Algemene Wet 18 juli 1977 inzake douane en accijnzen

30 april 2019

P.2018.1259.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190430.1](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Bewijsvoering - Beperking door de wet van het recht, ook voor een beklagde, om gebruik te maken van bepaalde stukken - Verenigbaarheid met artikel 6.1 EVRM

Artikel 6.1 EVRM wil de wetgever niet verbieden het recht te beperken, ook voor een beklagde, om van bepaalde stukken gebruik te maken, wanneer de aanwending voor de rechtbank afbreuk kan doen aan de rechten van andere personen, die met name eveneens door het EVRM worden gewaarborgd (1). (1) Te dezen, het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven, gewaarborgd door artikel 8 EVRM. De appelrechters hebben geoordeeld dat ze geen acht konden slaan op de "afschriften van twee beslissingen van de dienst gerechtelijke bescherming te Luik betreffende [twee] minderjarigen," namelijk stukken die de beklagde had ingediend tot staving van zijn verweer. Het OM heeft erop gewezen dat het middel ten onrechte het arrest nr. 86/2002 van 8 mei 2002 aanvoert waarbij het Grondwettelijk Hof de artikelen 131, § 2, en 235bis, § 6, Wetboek van Strafvordering gedeeltelijk nietig heeft verklaard; die bepalingen werden na dat arrest immers gewijzigd maar betreffen vooral de stukken die door de onderzoekgerechten nietig werden verklaard als gevolg van de vaststelling van een onregelmatigheid, verzuim, of grond voor nietigverklaring, wat niet het geval is voor de in het middel beoogde stukken. (M.N.B.)

- Art. 55, derde lid Wet 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming

- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

20 februari 2019

P.2018.1188.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190220.2](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Bewijsvoering - Douane en accijnzen - Internationale Verdragen - Europese Unie - Napels II- overeenkomst - Verzoek om bijstand gebaseerd op deze Overeenkomst - Gebruik van de verkregen gegevens in een strafrechtelijke procedure betreffende inbreuken op de douanewetgeving - Toelaatbaarheid - Draagwijdte

Uit de artikelen 1.1 en 3.1 Napels II-overeenkomst volgt dat de verzoeker om bijstand de op grond van deze overeenkomst verkregen informatie van de bevoegde overheid kan aanwenden in een strafrechtelijke procedure; uit artikel 1.2 Napels II-overeenkomst volgt niet dat de verzoeker om bijstand gebruik had moeten maken van het Europees rechtshulpverdrag omdat de bevoegde autoriteit daarom had verzocht aangezien het de verzoekende autoriteit toekomt te bepalen op grond van welk rechtsinstrument hij zijn verzoek om bijstand formuleert.

- Art. 1.1, 1.2 en 1.3 Nauwe samenwerking tussen de douaneadministraties in de EU (Napels II-overeenkomst)

30 april 2019

P.2018.1259.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190430.1](#)

AC nr. ...

BURGERLIJKE RECHTSVORDERING

- Orde van Vlaamse Balies - Ordre des barreaux francophones et germanophone - Belang om in rechte op te treden - Begrip - Doel

Uit artikel 495, tweede lid, Gerechtelijk Wetboek volgt dat de Orde van Vlaamse balies en de Ordre des barreaux francophones et germanophone kan doen blijken van een rechtstreeks belang om in rechte op te treden teneinde het collectief belang van de rechtszoekenden als subjecten van rechterlijke beslissingen met betrekking tot fundamentele vrijheden te behartigen; dat belang valt niet noodzakelijk samen met het individueel belang van de rechtszoekende dat een advocaat moet verdedigen en het staat aan de rechter dit te onderzoeken (1). (1) GwH 6 juli 2017, nr. 87/2017; contra: Cass. 4 april 2005, AR C.04.0351.F, AC 2005, nr. 194 met concl. van eerste advocaat-generaal LECLERCQ op datum in Pas.

- Art. 495, tweede lid Gerechtelijk Wetboek

4 juni 2019

P.2019.0094.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190604.5](#)

AC nr. ...

- Jeugdbescherming - Vordering tegen de burgerrechtelijk aansprakelijke ouders - Stukken met betrekking tot de persoonlijkheid en het milieu van de minderjarige - Aanwending

Het algemeen opzet van de Jeugdbeschermingswet en de finaliteit van de onderzoeken die zij toestaat, sluiten uit dat de stukken van de procedures die de jeugdrechtbank kan hanteren en die betrekking hebben op de persoonlijkheid van de betrokken minderjarige en op het milieu waarin hij leeft, worden aangewend voor eender welk ander doel dan dat waarvoor ze werden uitgevoerd, zodat deze niet kunnen worden aangevoerd ter beoordeling van de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van de ouders van de minderjarige (1). (1) Cass. 19 mei 1993, AR P.93.0149.F, AC 1993, nr. 247.

- Artt. 50 en 55 Wet 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming

4 juni 2019

P.2019.0238.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190604.8](#)

AC nr. ...

CASSATIE

BEVOEGDHEID VAN HET HOF

Bevoegdheid van het hof - Algemeen - Toepassing van de buitenlandse wet door de rechter - Nazicht van de beslissing door het Hof

Wanneer de rechter de buitenlandse wet toepast, moet hij de draagwijdte ervan bepalen op grond van de uitleg die deze wet in het land van oorsprong krijgt; het Hof gaat na of de beslissing van de rechter conform die uitleg is (1). (1) Zie concl. OM.

28 juni 2019

C.2018.0485.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190628.5](#)

AC nr. ...

CASSATIEBEROEP

BURGERLIJKE ZAKEN

Burgerlijke zaken - Vormen - Vorm en termijn voor memories en stukken - Conclusie van het openbaar ministerie - Antwoord door de verweerder

Uit de samenhang tussen de artikelen 1086, 1092, eerste lid, en 1107 Gerechtelijk Wetboek volgt dat de verweerder slechts kan antwoorden op de conclusie van het openbaar ministerie, mondeling of met een noot, zo hij een memorie van antwoord heeft ingediend conform artikel 1092 Gerechtelijk Wetboek.

- Artt. 1086, 1092, eerste lid, en 1107 Gerechtelijk Wetboek

28 juni 2019

C.2017.0480.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190628.1](#)

AC nr. ...

STRAFZAKEN

Strafzaken - Termijnen van cassatieberoep en van betekening - Strafvordering - Voorbarig cassatieberoep (geen eindbeslissing) - Eindarrest of eindvonnis

In de zin van artikel 420, tweede lid, Wetboek van Strafvordering moet onder eindarrest of eindvonnis op de straffordering de beslissing worden verstaan waarbij uitspraak wordt gedaan over de gehele vordering en waarbij de rechtsmacht van de strafrechter volledig wordt uitgeoefend (1); wanneer het gerechtelijk onderzoek voortgaat in zoverre het de feiten van schending van het beroepsgeheim betreft die de eisers, burgerlijke partijen, opwerpen, heeft het arrest dat de burgerlijke partijstelling wegens verjaring niet-ontvankelijk verklaart in zoverre ze gericht is tegen de lasterlijke aangifte, de stukken nietig verklaart betreffende het onderzoek dat op grond van die telastlegging is verricht en dat, met toepassing van artikel 235bis Wetboek van Strafvordering, de verwijdering ervan uit het onderzoek beveelt, niet het definitieve karakter dat bij dit artikel is vereist; bovendien houdt het geen verband met de in het tweede lid van die bepaling bedoelde uitzonderingen. (1) Zie Cass. 7 juni 2017, AR P.17.0313.F, AC 2017, nr. 90; Cass. 29 september 2006, AR P.06.0843.N, AC 2006, nr. 452, met concl. van M. Cornelis, advocaat-generaal met opdracht; Cass. 22 september 1993, AC 1993, nr. 366. "La définition du jugement définitif donnée par l'article 19 du Code Judiciaire et suivant laquelle le jugement est définitif dans la mesure où il épuise la juridiction du juge « sur une question litigieuse » n'est donc pas utilisable pour l'examen de la recevabilité d'un pourvoi contre une décision d'une juridiction pénale, sur l'action publique ou sur l'action civile » (De definitie die artikel 19 Gerechtelijk Wetboek geeft van het eindvonnis namelijk dat het vonnis een eindvonnis is als de rechtsmacht van de rechter « over een litigieuze kwestie » daardoor volledig is uitgeoefend, kan dus niet worden aangewend voor het onderzoek van de ontvankelijkheid van een cassatieberoep tegen een beslissing van een strafrechter op de straffordering of op de burgerlijke rechtsoverdracht) (Vertaling) (R. DECLERCQ, "Pourvoi en Cassation en matière répressive", R.P.D.B., 2015, nr. 306 en ref. in noten 1160 tot 1162; zie Cass. 22 januari 1985 (pl. zitting), AR 8724, AC 1985, nr. 299 en ref. in noot). En de wet van 5 februari 2016 tot wijziging van het strafrecht en de straffordering en houdende diverse bepalingen inzake justitie, de zogeheten "potpourri II" heeft de mogelijkheid opgeheven om onmiddellijk cassatieberoep in te stellen tegen beslissingen die zijn genomen met toepassing van de artikelen 135, 235bis en 235ter Wetboek van Strafvordering, uitzondering die tot dan beoogd was in het tweede lid, 2°, van die bepaling.

- Artt. 235bis en 420 Wetboek van Strafvordering

13 februari 2019

P.2018.1160.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190213.2](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Termijnen van cassatieberoep en van betekening - Strafvordering - Voorbarig cassatieberoep (geen eindbeslissing) - Bevoegdheidsbetwisting - Begrip - Verzoek van de inverdenkinggestelde om de niet-ontvankelijkheid van de vervolging of een buitenvervolgingsstelling uit te spreken

Er bestaat slechts een geschil inzake bevoegdheid in de zin van artikel 420, tweede lid, 1°, Wetboek van Strafvordering wanneer de rechter die kennisneemt van de strafvordering zich de bevoegdheden van een andere rechter toe-eigent of als wordt aangevoerd dat een rechter zich de bevoegdheid van een andere rechter heeft toegeëigend dan wel zich onbevoegd verklaart, waardoor een geschil over rechtsmacht ontstaat dat de rechtsgang belemmert waaraan slechts met een regeling van rechtsgebied een einde kan worden gesteld (1); het verzoek van de inverdenkinggestelde om de ontvankelijkheid van de vervolging of een buitenvervolgingsstelling uit te spreken, is geen geschil inzake bevoegdheid in de zin van die bepaling. (1) Cass. 15 februari 2017, AR P.16.0821.F, AC 2017, nr. 109 (met betrekking tot de beslissing van de appelrechters inzake de ontvankelijkheid van de vervolgingen beoogd in telastleggingen van feiten die, volgens de eiser, geen enkele factor van aanknopng hebben met het Belgische grondgebied); Cass. 8 juni 2016, AR P.16.0562.F, AC 2016, nr. 385 (met betrekking tot het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling dat de verwijzing beveelt van de inverdenkinggestelde naar de correctionele rechtbank, na verzachtende omstandigheden te hebben aangenomen), en concl. van M. VANDERMEERSCH, advocaat-generaal in Pas.; zie M.-A. BEERNAERT, H.-D. BOSLY EN D. VANDERMEERSCH, Droit de la procédure pénale, La Chartre, Brugge, 8e ed., 2017, B.I, p. 949-950.

- Art. 420, tweede lid, 1° Wetboek van Strafvordering

20 februari 2019

P.2018.1179.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190220.1](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Termijnen van cassatieberoep en van betekening - Burgerlijke rechtsvordering - Voorbarig cassatieberoep (geen eindbeslissing) - Eindarrest of eindvonnis

In de zin van artikel 420, tweede lid, Wetboek van Strafvordering moet onder eindarrest of eindvonnis op de strafvordering de beslissing worden verstaan waarbij uitspraak wordt gedaan over de gehele vordering en waarbij de rechtsmacht van de strafrechter volledig wordt uitgeoefend (1); wanneer het gerechtelijk onderzoek voortgaat in zoverre het de feiten van schending van het beroepsgeheim betreft die de eisers, burgerlijke partijen, opwerpen, heeft het arrest dat de burgerlijke partijstelling wegens verjaring niet-ontvankelijk verklaart in zoverre ze gericht is tegen de lasterlijke aangifte, de stukken nietig verklaart betreffende het onderzoek dat op grond van die telastlegging is verricht en dat, met toepassing van artikel 235bis Wetboek van Strafvordering, de verwijdering ervan uit het onderzoek beveelt, niet het definitieve karakter dat bij dit artikel is vereist; bovendien houdt het geen verband met de in het tweede lid van die bepaling bedoelde uitzonderingen. (1) Zie Cass. 7 juni 2017, AR P.17.0313.F, AC 2017, nr. 90; Cass. 29 september 2006, AR P.06.0843.N, AC 2006, nr. 452, met concl. van M. Cornelis, advocaat-generaal met opdracht; Cass. 22 september 1993, AC 1993, nr. 366. "La définition du jugement définitif donnée par l'article 19 du Code Judiciaire et suivant laquelle le jugement est définitif dans la mesure où il épuise la juridiction du juge « sur une question litigieuse » n'est donc pas utilisable pour l'examen de la recevabilité d'un pourvoi contre une décision d'une juridiction pénale, sur l'action publique ou sur l'action civile » (De definitie die artikel 19 Gerechtelijk Wetboek geeft van het eindvonnis namelijk dat het vonnis een eindvonnis is als de rechtsmacht van de rechter « over een litigieuze kwestie » daardoor volledig is uitgeoefend, kan dus niet worden aangewend voor het onderzoek van de ontvankelijkheid van een cassatieberoep tegen een beslissing van een strafrechter op de strafvordering of op de burgerlijke rechtsvordering) (Vertaling) (R. DECLERCQ, "Pourvoi en Cassation en matière répressive", R.P.D.B., 2015, nr. 306 en ref. in noten 1160 tot 1162; zie Cass. 22 januari 1985 (pl. zitting), AR 8724, AC 1985, nr. 299 en ref. in noot). En de wet van 5 februari 2016 tot wijziging van het strafrecht en de strafvordering en houdende diverse bepalingen inzake justitie, de zogeheten "potpourri II" heeft de mogelijkheid opgeheven om onmiddellijk cassatieberoep in te stellen tegen beslissingen die zijn genomen met toepassing van de artikelen 135, 235bis en 235ter Wetboek van Strafvordering, uitzondering die tot dan beoogd was in het tweede lid, 2°, van die bepaling.

- Artt. 235bis en 420 Wetboek van Strafvordering

13 februari 2019

P.2018.1160.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190213.2](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Vormen - Vorm en termijn van betekening en/of neerlegging - Exploot van betekening - Termijn van neerlegging

Overeenkomstig artikel 427, tweede lid, Wetboek van Strafvordering moet het exploot van betekening binnen de termijnen voorzien in artikel 429 van dat wetboek neergelegd worden bij de griffie van het Hof van Cassatie; wanneer het exploot van betekening op de griffie van het Hof van Cassatie is neergelegd daags na de door die bepalingen voorgeschreven termijn, zonder dat de eiser omstandigheden aanvoert die een geval van overmacht kunnen opleveren, is het cassatieberoep niet ontvankelijk (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 74.

- Artt. 427, tweede lid, en 429 Wetboek van Strafvordering

6 februari 2019

P.2018.0850.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190206.2](#)

AC nr. ...

CASSATIEMIDDELEN

BURGERLIJKE ZAKEN

Burgerlijke zaken - Belang - Niet bekritiseerde reden die geen onderscheiden en voldoende grond van de beslissing vormt - Ontvankelijkheid van de bekritiseerde redenen

Wanneer de overweging van het arrest waarop de verweerder steunt om de door het middel bekritiseerde redenen als overtollig aan te merken geen onderscheiden en voldoende grond van de beslissing vormt, is het middel ontvankelijk (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 582; Cass. 30 november 2015, AR S.15.0058.F, AC 2015, nr. 712.

C.2018.0151.F [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20191108.3](#) AC nr. ...

Burgerlijke zaken - Belang - Voor de rechters ten gronde ingenomen strijdig standpunt

Het onderdeel dat strijdig is met het door de eiseressen ingenomen procedureel standpunt voor de rechters ten gronde is, bij gebrek aan belang, niet ontvankelijk.

3 mei 2019 C.2018.0195.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190503.1](#) AC nr. ...

CONTINUÏTEIT VAN DE ONDERNEMING

- Artikel 37, eerste lid WCO - Doelstelling

Artikel 37, eerste lid, WCO strekt ertoe het in stand houden van bestaande en het aangaan van nieuwe contractuele verhoudingen aan te moedigen en het krediet van de schuldenaar te versterken ten einde de continuïteit van de onderneming veilig te stellen.

- Art. 37, eerste lid Wet 31 januari 2009 betreffende de continuïteit van de ondernemingen

10 mei 2019 C.2018.0564.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190510.8](#) AC nr. ...

- Schuldvorderingen uit kredietovereenkomsten - Boedelschulden

Schuldvorderingen uit kredietovereenkomsten kunnen gelden als boedelschulden als bedoeld in artikel 37, eerste lid, WCO indien zij voortvloeien uit nieuwe overeenkomsten of uit nieuwe opnemingen krachtens bestaande kredietovereenkomsten die worden verdergezet.

- Art. 37, eerste lid Wet 31 januari 2009 betreffende de continuïteit van de ondernemingen

10 mei 2019 C.2018.0564.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190510.8](#) AC nr. ...

DESKUNDIGENONDERZOEK

- Verbod voor de deskundige om laattijdige opmerkingen te beantwoorden - Taak van de rechter

Uit artikel 976, tweede lid, Gerechtelijk Wetboek volgt, mede gelet op de aan de rechter toekomende taak het verloop van de procedure op te volgen en de betwistingen te beslechten, dat het verbod voor de deskundige om laattijdige opmerkingen te beantwoorden, niet belet dat de rechter op grond van bijzondere omstandigheden de deskundige opdraagt deze alsnog te beantwoorden.

- Art. 976, tweede lid Gerechtelijk Wetboek

3 mei 2019 C.2018.0195.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190503.1](#) AC nr. ...

DIEFSTAL EN AFPERSING

- Diefstal - Objectief verzwarende omstandigheden bepaald in de artikelen 468, 471, laatste lid, en 474 Strafwetboek - Toerekening aan de deelnemers - Draagwijdte

Het recht op een eerlijk proces zoals gewaarborgd door artikel 6.1 EVRM en artikel 14.1 IVBPR verzet zich tegen een automatische toerekening van de objectieve verzwarende omstandigheden aan alle deelnemers aan diefstal en dit ongeacht of zij die verzwarende omstandigheden met kennis van zaken hebben aanvaard of bij de uitvoering ervan betrokken waren; het aannemen van de verzwarende omstandigheden bepaald in de artikelen 468, 471, laatste lid en 474 Strafwetboek, vereist een beoordeling voor elke deelnemer afzonderlijk, wat een individuele analyse veronderstelt van zijn gedrag, maar dit belet evenwel niet dat de rechter zich voor de toerekening van de verzwarende omstandigheden aan meerdere deelnemers steunt op dezelfde feitelijke gegevens (1). (1) Cass. 20 juni 2018, JT 2018, 717 en noot F. KUTY, "La responsabilité pénale du chef d'une circonstance aggravante réelle de nature intentionnelle: l'exigence de prévision de sa commission à l'exclusion de sa seule prévisibilité"; F. KUTY, "Les conditions de la responsabilité pénale du chef des circonstances aggravantes réelles de nature intentionnelle", JT 2016, pp. 185-188; Cass 13 april 2010, AR P.10.0005.N, AC 2010, nr. 255 met concl van eerste advocaat-generaal M. DE SWAEF; Cass. 17 juni 2008, AR P08.0070.N, AC 2008, nr. 379 met concl. van advocaat-generaal M. DE SWAEF; EHRM, arrest nr. 50372/99, 2 juni 2005, Göktepe t. België; J. VANHEULE, "Strafbare deelneming: een overzicht van rechtspraak 2000-2010", NC 2012, 1-18, inz. nrs. 45-50 en de aldaar geciteerde rechtspraak en rechtsleer.

9 april 2019

P.2018.1305.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.6](#)

AC nr. ...

DOUANE EN ACCIJNZEN

- Internationale Verdragen - Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China - Verzoek om bijstand gebaseerd op deze Overeenkomst - Gebruik van de verkregen gegevens in een strafrechtelijke procedure betreffende inbreuken op de douanewetgeving - Toelaatbaarheid - Toestemming van de Chinese autoriteiten - Draagwijdte

Uit de bepalingen van de artikelen 281, § 1, AWDA en de artikelen 10.1 en 17.3 van de Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China volgt dat de informatie en documenten verkregen ingevolge een verzoek om bijstand gedaan op grond van deze Overeenkomst met het oog op een correcte toepassing van de douanewetgeving en ter preventie, opsporing en bestrijding van inbreuken op de douanewetgeving, mogen aangewend worden in een strafrechtelijke procedure betreffende inbreuken op de douanewetgeving die het voorwerp vormden van het verzoek om samenwerking en noch artikel 10.2 Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China dat bepaalt dat deze bijstand geen beletsel vormt voor de toepassing van de voorschriften van de wederzijdse bijstand in strafzaken, noch artikel 10.3 Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China dat bepaalt dat de bijstand bij de invordering van rechten, heffingen en boetes, het aanhouden of in hechtenis nemen van personen en de inbeslagneming van goederen niet onder deze overeenkomst valt, laten toe anders te oordelen aangezien de mogelijkheid om de Chinese autoriteiten krachtens de wederzijdse bijstand in strafzaken om bijstand te verzoeken, immers niet uitsluit dat gegevens verkregen krachtens de Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China door de administratie worden gebruikt in een door haar aanhangig gemaakte strafrechtelijke procedure en de daarmee gepaard gaande fiscale rechtsvordering; de in artikel 10.3 Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China bepaalde uitzonderingsregel heeft specifiek betrekking op het geval waarin de rechten, heffingen en boetes reeds zijn vastgesteld en niet op het geval waarin de verschuldigdheid van de rechten nog niet is vastgesteld; wanneer het op grond van de Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China geformuleerde verzoek om bijstand aan de Chinese autoriteiten strekte tot een correcte toepassing van de douanewetgeving en de preventie, opsporing en bestrijding van inbreuken op de douanewetgeving in de zin van artikel 10.1 Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China moet de verzoeker, indien hij de verkregen informatie en documenten wil aanwenden in een strafrechtelijke procedure betreffende inbreuken op de douanewetgeving die het voorwerp vormden van het verzoek om samenwerking, niet vooraf de Chinese autoriteiten daartoe schriftelijk om toestemming verzoeken zoals voorgeschreven door artikel 17.4, tweede en derde zin, Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China aangezien de verkregen informatie en documenten dan immers gebruikt worden voor doeleinden van deze overeenkomst, als bedoeld door artikel 17.4, eerste zin, Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China.

- Art. 281, § 1 Algemene Wet 18 juli 1977 inzake douane en accijnzen

30 april 2019

P.2018.1259.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190430.1](#)

AC nr. ...

- Internationale Verdragen - Verordening (EG) nr. 515/97 - Verzoek om bijstand gebaseerd op deze Verordening - Gebruik van de verkregen gegevens in een strafrechtelijke procedure betreffende inbreuken op de douanewetgeving - Toelaatbaarheid - Verplichting tot gebruik van andere instrumenten voor internationale rechtshulp - Draagwijdte

Uit de bepalingen van artikel 281, § 1, AWDA, de artikelen 12, 45.3, eerste lid en 51 van de Verordening (EG) nr. 515/97, alsmede de verantwoording die is verstrekt ter gelegenheid van de wijziging van artikel 12 Verordening (EG) nr. 515/97 door de Verordening (EU) nr. 2015/1525 van het Europees Parlement en de Raad van 9 september 2015, volgt dat indien op grond van de Verordening (EG) nr. 515/97 de bevoegde autoriteit om bijstand werd verzocht, de verzoeker om bijstand de aldus verkregen gegevens mag aanwenden in strafrechtelijke procedures wegens de niet-naleving van douanevoorschriften, aangezien onder gerechtelijke procedures of rechtsvervolgingen in de zin van artikel 45.3, eerste lid, Verordening (EG) nr. 515/97 zonder enig onderscheid alle gerechtelijke procedures en rechtsvervolging, strafvervolgingen inbegrepen, vallen en uit artikel 51 Verordening (EG) nr. 515/97 bovendien geenszins kan worden afgeleid dat de verzoeker om bijstand verplicht zou zijn een beroep te doen op andere rechtsinstrumenten voor internationale rechtshulp zoals de Napels II- overeenkomst of het Europees rechtshulpverdrag.

- Art. 281, § 1 Algemene Wet 18 juli 1977 inzake douane en accijnzen

30 april 2019

P.2018.1259.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190430.1](#)

AC nr. ...

- Processen-verbaal van de ambtenaren - Bijzondere bewijswaarde - Persoonlijke vaststellingen

met betrekking tot het materieel misdrijfbestanddeel - Beschrijving van de opsporingshandelingen - Draagwijdte

Uit de bepaling van artikel 272, eerste zin, AWDA, volgt dat aan de processen-verbaal van de ambtenaren een bijzondere bewijswaarde toekomt in die zin dat de persoonlijk door de verbalisant gedane vaststellingen die in dat proces-verbaal zijn opgenomen gelden tot bewijs van het tegendeel, waarbij het tegenbewijs kan worden geleverd met alle bewijsmiddelen die door de rechter worden beoordeeld; de bijzondere bewijswaarde heeft enkel betrekking op het materiële element van het douane- of accijnsmisdrijf en niet op het morele element van dat misdrijf en artikel 6 EVRM en het daarin vervatte recht op een eerlijk proces verzetten zich niet ertegen dat de bijzondere bewijswaarde niet alleen geldt voor de persoonlijk door de verbalisanten gedane vaststellingen betreffende het materieel misdrijfbestanddeel, maar ook voor de door de verbalisant beschreven opsporingshandelingen betreffende dat misdrijfbestanddeel en uit de omstandigheid dat de verbalisant in het proces-verbaal de door hem uitgevoerde opsporingshandelingen beschrijft, volgt niet dat hij daardoor persoonlijk betrokken wordt bij het misdrijf dat hij moet opsporen en dat aan zijn vaststellingen ter zake de bijzondere bewijswaarde zou moeten worden ontzegd (1). (1) Cass. 4 oktober 2006, AR P.06.0545.F, AC 2006, nr. 459, RW 2008-09, 1043 en noot E. VAN DOOREN, "De bijzondere wettelijke bewijswaarde van het proces-verbaal inzake douane en accijnzen"; GwH 14 februari 2001, arrest 16/2001, B.12.3; Cass. 15 april 1997, AR P.96.1399.N, AC 1997, nr. 186; Cass. 14 december 1988, AR nr. 6707, AC 1988-89, nr. 225; D HOLSTERS, "De bewijswaarde van het proces-verbaal betreffende de vaststelling van misdrijven", RW 1980-81, 1353-1394 (deel I) en 1433-1458 (deel II), inz. 1381.

30 april 2019

P.2019.0014.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190430.3](#)

AC nr. ...

- Douane - Extern communautair douanevervoer - Douane-expediteur - Zekerheidsstelling voor de accijnzen - Gehoudenheid - Artikel 20 KB van 29 december 1992 betreffende de algemene regeling voor accijnsproducten

Uit de samenhang tussen de artikelen 13 en 20 van het koninklijk besluit van 29 december 1992 betreffende de algemene regeling voor accijnsproducten, het voorhanden hebben en het verkeer daarvan en de controles daarop, volgt dat de in het voormelde artikel 20 opgenomen verplichting zekerheid te stellen voor de accijnzen slechts rust op de erkend entrepouhouder, en niet op de douane-expediteur die de aangifte deed in de douanerechten (1). (1) Zie concl. OM.

- Artt. 13 en 20 KB 29 december 1992 betreffende de algemene regeling voor accijnsproducten, het voorhanden hebben en het verkeer daarvan en de controles daarop

26 april 2019

F.2016.0097.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190426.2](#)

AC nr. ...

- Verbeurdverklaring van niet-aangehaalde goederen - Aard van deze verbeurdverklaring

De krachtens de artikelen 220, § 1, 221, § 1, en 257, § 3, AWDA uit te spreken verbeurdverklaring heeft een zakelijk karakter omdat het uitspreken ervan niet vereist dat de veroordeelde eigenaar is van de verbeurd te verklaren goederen en evenmin dat de ontduiker bekend is; bij de verbeurdverklaring van niet-aangehaalde goederen rust op de veroordeelde de verplichting om deze voor te brengen (1). (1) Zie Cass. 28 juni 2016, AR P.14.1588.N, AC 2016, nr. 424; GwH 31 januari 2019, nr. 16/2019.

28 mei 2019

P.2017.1006.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190528.10](#)

AC nr. ...

- Veroordeling tot betaling van de tegenwaarde van niet-aangehaalde goederen - Aard van deze veroordeling

De veroordeling inzake douane en accijnzen tot de betaling van de tegenwaarde van de niet-aangehaalde goederen houdt als dusdanig geen verbeurdverklaring ervan in en zij is evenmin preventief of repressief van aard, maar zij houdt enkel verband met de vaststelling van de door het misdrijf veroorzaakte schade en zij vormt aldus een toepassing van de uit de artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek voortvloeiende regel dat elke schuldenaar van een zaak als schadevergoeding de tegenwaarde ervan moet betalen indien hij ze heeft onttrokken aan zijn schuldeiser of wanneer hij door zijn toedoen tekort komt aan de verplichting om de zaak te leveren; die veroordeling maakt geen straf uit, maar is het civielrechtelijk gevolg van de strafrechtelijke veroordeling tot verbeurdverklaring waarbij de omstandigheid dat de veroordeling wordt uitgesproken ten gevolge van een veroordeling voor een strafbaar feit en tijdens een procedure die van strafprocesrechtelijke aard is, aan die veroordeling niet het karakter van straf verleent (1). (1) Zie Cass. 28 juni 2016, AR P.14.1588.N, AC 2016, nr. 424; GwH 31 januari 2019, nr. 16/2019.

28 mei 2019

P.2017.1006.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190528.10](#)

AC nr. ...

DWANGSOM

- Verbeurte - Termijn

De dwangsom verbeurt verder zolang de hoofdveroordeling niet is uitgevoerd en de titel actueel is (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 1385quater Gerechdelijk Wetboek

28 juni 2019

C.2018.0398.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190628.3](#)

AC nr. ...

- Rechter die de dwangsom oplegt - Bevoegdheid - Verbeuring van de dwangsom - Draagwijdte

Uit de bepalingen van artikel 1385bis, eerste lid, 1385quater, eerste lid, 1385quinquies, eerste lid en 1395, eerste lid, Gerechdelijk Wetboek, volgt dat de regeling van de dwangsom uitgaat van een strikte taakverdeling tussen de rechter die de dwangsom oplegt, zijnde de dwangsomrechter, en de rechter die moet oordelen over het verbeurd zijn ervan, zijnde de beslagrechter; de dwangsomrechter kan zich niet uitspreken over het verbeurd zijn van de dwangsommen, maar enkel over de onmogelijkheid aan de hoofdveroordeling te voldoen (1). (1) Cass 14 november 2008, AR C.05.0421.N, AC 2008, nr. 631; Cass. 20 oktober 2008, AR S.07.0059.N, AC 2008, nr. 561.

9 april 2019

P.2018.0525.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.2](#)

AC nr. ...

- Uitspraak waarbij de dwangsom is vastgesteld - Betekening - Doelstelling

De betekening waarvan sprake in artikel 1385bis, derde lid, Gerechdelijk wetboek, heeft niet alleen tot doel ter kennis van de schuldenaar te brengen dat de schuldeiser nakoming van de rechterlijke uitspraak verlangt, maar ook te verzekeren dat de schuldenaar op de hoogte is van de inhoud van het rechterlijk gebod of verbod zodat hieruit volgt dat wanneer tegen een veroordeling waarbij een dwangsom is opgelegd hoger beroep werd ingesteld en de veroordeling onder verbeurte van een dwangsom slechts blijkt uit de samenlezing van de beslissingen van de eerste rechter en de appelrechter, de dwangsom slechts kan verbeuren nadat de beide beslissingen aan de schuldenaar werden betekend na de uitspraak van de bekrachtigde beslissing, waarbij niet is vereist dat deze beslissingen gelijktijdig worden betekend.

- Art. 1385bis, derde lid Gerechdelijk Wetboek

10 mei 2019

C.2018.0385.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190510.5](#)

AC nr. ...

- Stedenbouw - Uitvoering van de herstelmaatregelen - Toekenning van een hersteltermijn -

Herstel onder verbeurte van de dwangsom - Betekening van de beslissing - Draagwijdte

Volgens artikel 6.1.41, § 3, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt de rechter een termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregelen en deze termijn vangt aan indien de rechterlijke beslissing waarbij die termijn wordt bepaald, kracht van gewijsde krijgt maar de rechter kan naast de hersteltermijn op grond van artikel 1385bis, vierde lid, Gerechtelijk Wetboek wat betreft de dwangsom ook een respijttermijn toekennen die ertoe strekt de schuldenaar, desgevallend na het verstrijken van de hersteltermijn, nog enige tijd te geven om de veroordeling na te komen zonder dat de niet-nakoming de verbeurte van een dwangsom tot gevolg heeft; de rechter oordeelt onaantastbaar of hij een respijttermijn toekent en indien de rechter geen respijttermijn verleent, verbeuren de dwangsommen na het verstrijken van de hersteltermijn op voorwaarde dat de beslissing waarbij het herstel onder de verbeurte van een dwangsom werd bevolen, voorafgaandelijk werd betekend, waaruit volgt dat de afwezigheid van de betekening van een in kracht van gewijsde gegane beslissing waarbij het herstel onder de verbeurte van een dwangsom werd bevolen, zonder belang is voor het doen ingaan van de hersteltermijn en de herstellingsplichtige uit die afwezigheid van betekening niet kan afleiden dat de herstellende overheid niet aandringt op een herstel tijdens de hersteltermijn (1). (1) Cass. 31 januari 1995, AR P.93.1138.N, AC 1995, nr. 107; P. VANSANT, Zakboekje ruimtelijke ordening 2018, Mechelen, Kluwer, 2017, 849-850.

9 april 2019

P.2018.0525.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.2](#)

AC nr. ...

- Uitspraak in eerste aanleg en in hoger beroep - Vereiste samenlezing - Betekening

De betekening waarvan sprake in artikel 1385bis, derde lid, Gerechtelijk wetboek, heeft niet alleen tot doel ter kennis van de schuldenaar te brengen dat de schuldeiser nakoming van de rechterlijke uitspraak verlangt, maar ook te verzekeren dat de schuldenaar op de hoogte is van de inhoud van het rechterlijk gebod of verbod zodat hieruit volgt dat wanneer tegen een veroordeling waarbij een dwangsom is opgelegd hoger beroep werd ingesteld en de veroordeling onder verbeurte van een dwangsom slechts blijkt uit de samenlezing van de beslissingen van de eerste rechter en de appelrechter, de dwangsom slechts kan verbeuren nadat de beide beslissingen aan de schuldenaar werden betekend na de uitspraak van de bekrachtigde beslissing, waarbij niet is vereist dat deze beslissingen gelijktijdig worden betekend.

- Art. 1385bis, derde lid Gerechtelijk Wetboek

10 mei 2019

C.2018.0385.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190510.5](#)

AC nr. ...

EIGENDOM

- Vorderingsrecht - Eigendom

Een vorderingsrecht kan een eigendom zijn in de zin van artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol EVRM op voorwaarde dat het gaat om een aanspraak die voldoende vaststaat om opeisbaar te zijn zodat degene die deze aanspraak formuleert kan bogen op een legitieme verwachting dat zijn aanspraak zal worden gehonoreerd.

- Art. 1 Wet 13 mei 1955 houdende goedkeuring van het EVRM, ondertekend op 4 november 1950, te Rome, en van het Additioneel Protocol bij dit Verdrag, ondertekend op 20 maart 1952, te Parijs

10 mei 2019

C.2017.0397.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190510.3](#)

AC nr. ...

ENERGIE

- Nutsleidingen - Verplaatsing - Kosten - Tenlastelegging van de nutsbedrijven

Artikel 13, derde lid, van de wet van 10 maart 1925 op de elektriciteitsvoorziening geeft de Staat, de provinciën en de gemeenten, in alle geval, het recht de schikkingen of het plan van een inrichtingen van elektriciteitsleidingen en de werken die ermee verband houden, te laten wijzigen; krachtens die bepalingen moet de kostprijs van die wijzigingen onder meer worden gedragen door de onderneming die de leidingen heeft aangelegd als de wijzigingen vereist zijn in het belang van de wegen.

27 mei 2019

C.2014.0227.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190527.1](#)

AC nr. ...

ERFENISSEN

- Vervreemding van goederen in volle eigendom aan een van de erfgerechtigden in rechte lijn - Artikel 918 Burgerlijk Wetboek - Toerekening - Vervreemding onder voorbehoud van een recht van bewoning - Verenigbaarheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet - Prejudicieel geschil - Grondwettelijk Hof - Vraagstelling

Wanneer de vraag rijst voor het Hof van Cassatie of artikel 918 Burgerlijk Wetboek in de versie voor de wijziging ervan door artikel 52 van de Wet van 31 juli 2017 tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek wat de erfenissen en de giften betreft en tot wijziging van diverse andere bepalingen terzake, de artikelen 10 en 11 Grondwet schendt indien het aldus wordt geïnterpreteerd dat een vervreemding met voorbehoud van een recht van bewoning niet onder de toepassing van deze bepaling valt, terwijl een vervreemding met voorbehoud van vruchtgebruik en een vervreemding met afstand van het kapitaal er wel onder valt, stelt het Hof die vraag aan het Grondwettelijk Hof (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 918 Burgerlijk Wetboek

- Artt. 10 en 11 De gecoördineerde Grondwet 1994

20 februari 2020

C.2018.0367.N

[#Type!](#)

AC nr. ...

- Vervreemding van goederen in volle eigendom aan een van de erfgerechtigden in rechte lijn - Artikel 918 Burgerlijk Wetboek - Wettelijk vermoeden - Begrip

Artikel 918 Burgerlijk Wetboek steunt op het wettelijk vermoeden dat de daarin bedoelde vervreemdingen, die door de erflater worden toegestaan aan een van zijn erfgerechtigden in rechte lijn, niets meer en niets minder zijn dan giften die betrekking hebben op de volle eigendom van de vervreemde goederen, maar met vrijstelling van inbreng; dit wettelijk vermoeden, dat een vermoeden van vermomde schenking instelt dat enkel kan worden weerlegd door de toestemming van de andere reservataire, dient als een uitzonderingsbepaling strikt te worden geïnterpreteerd.

- Art. 918 Burgerlijk Wetboek

20 februari 2020

C.2018.0367.N

[#Type!](#)

AC nr. ...

- Vervreemding van goederen in volle eigendom aan een van de erfgerechtigden in rechte lijn - Artikel 918 Burgerlijk Wetboek - Wettelijk vermoeden - Begrip

Artikel 918 Burgerlijk Wetboek steunt op het wettelijk vermoeden dat de daarin bedoelde vervreemdingen, die door de erflater worden toegestaan aan een van zijn erfgerechtigden in rechte lijn, niets meer en niets minder zijn dan giften die betrekking hebben op de volle eigendom van de vervreemde goederen, maar met vrijstelling van inbreng; dit wettelijk vermoeden, dat een vermoeden van vermomde schenking instelt dat enkel kan worden weerlegd door de toestemming van de andere reservataire, dient als een uitzonderingsbepaling strikt te worden geïnterpreteerd.

- Art. 918 Burgerlijk Wetboek

20 februari 2020

C.2018.0367.N

[#Type!](#)

AC nr. ...

- Vervreemding van goederen in volle eigendom aan een van de erfgerechtigden in rechte lijn - Artikel 918 Burgerlijk Wetboek - Toerekening - Vervreemding onder voorbehoud van een recht van bewoning - Verenigbaarheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet - Prejudicieel geschil - Grondwettelijk Hof - Vraagstelling

Wanneer de vraag rijst voor het Hof van Cassatie of artikel 918 Burgerlijk Wetboek in de versie voor de wijziging ervan door artikel 52 van de Wet van 31 juli 2017 tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek wat de erfenissen en de giften betreft en tot wijziging van diverse andere bepalingen terzake, de artikelen 10 en 11 Grondwet schendt indien het aldus wordt geïnterpreteerd dat een vervreemding met voorbehoud van een recht van bewoning niet onder de toepassing van deze bepaling valt, terwijl een vervreemding met voorbehoud van vruchtgebruik en een vervreemding met afstand van het kapitaal er wel onder valt, stelt het Hof die vraag aan het Grondwettelijk Hof (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 918 Burgerlijk Wetboek

- Artt. 10 en 11 De gecoördineerde Grondwet 1994

20 februari 2020

C.2018.0367.N

[#Type!](#)

AC nr. ...

EUROPESE UNIE

ALGEMEEN

Algemeen - Richtlijn 2000/78/EEG - Aanvullende regelingen sociale zekerheid - Discriminatie verbod - Rechtsvaardigingsgronden

Uit artikel 12, §2, 3° van de wet van 10 mei 2007 ter bestrijding van bepaalde vormen van discriminatie en de wetsgeschiedenis blijkt dat de wetgever aldus toepassing heeft willen maken van de mogelijkheid bepaald in artikel 6, lid 2, Richtlijn 2000/78/EG van de Raad van 27 november 2000 tot instelling van een algemeen kader voor gelijke behandeling in arbeid en beroep; aldus komt aan de begrippen "de vaststelling van verschillende leeftijden [...] voor het verkrijgen van rechten op pensioen- of invaliditeitsuitkeringen" in die bepaling dezelfde draagwijdte toe als aan dezelfde begrippen in artikel 6, lid 2, van Richtlijn 2000/78/EG; het arrest dat, met toepassing van artikel 12 van voormelde wet van 10 mei 2007, oordeelt dat de leeftijd voor de doorbetaling van de bedoelde vergoedingen na het eerste jaar en na de leeftijd van 60 jaar de voorwaarde vormt voor het verkrijgen van het recht op bijkomende invaliditeitsuitkeringen, zodat er geen sprake is van een direct onderscheid op grond van leeftijd, is niet naar recht verantwoord (1). (1) Zie concl. OM.

1 april 2019

S.2017.0043.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190401.5](#)

AC nr. ...

ALLERLEI

Allerlei - Internationale rechtshulp - Europees rechtshulpverdrag - Napels II- overeenkomst - Verzoek van de aangezocht autoriteit om gebruik te maken van het Europees rechtshulpverdrag - Draagwijdte

Uit de artikelen 1.1 en 3.1 Napels II-overeenkomst volgt dat de verzoeker om bijstand de op grond van deze overeenkomst verkregen informatie van de bevoegde overheid kan aanwenden in een strafrechtelijke procedure; uit artikel 1.2 Napels II-overeenkomst volgt niet dat de verzoeker om bijstand gebruik had moeten maken van het Europees rechtshulpverdrag omdat de bevoegde autoriteit daarom had verzocht aangezien het de verzoekende autoriteit toekomt te bepalen op grond van welk rechtsinstrument hij zijn verzoek om bijstand formuleert.

- Art. 1.1, 1.2 en 1.3 Nauwe samenwerking tussen de douaneadministraties in de EU (Napels II-overeenkomst)

30 april 2019

P.2018.1259.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190430.1](#)

AC nr. ...

Allerlei - Douane en accijnzen - Verordening (EG) nr. 515/97 - Verzoek om bijstand gebaseerd op deze Verordening - Gebruik van de verkregen gegevens in een strafrechtelijke procedure betreffende inbreuken op de douanewetgeving - Toelaatbaarheid - Verplichting tot gebruik van andere instrumenten voor internationale rechtshulp - Draagwijdte

Uit de bepalingen van artikel 281, § 1, AWDA, de artikelen 12, 45.3, eerste lid en 51 van de Verordening (EG) nr. 515/97, alsmede de verantwoording die is verstrekt ter gelegenheid van de wijziging van artikel 12 Verordening (EG) nr. 515/97 door de Verordening (EU) nr. 2015/1525 van het Europees Parlement en de Raad van 9 september 2015, volgt dat indien op grond van de Verordening (EG) nr. 515/97 de bevoegde autoriteit om bijstand werd verzocht, de verzoeker om bijstand de aldus verkregen gegevens mag aanwenden in strafrechtelijke procedures wegens de niet-naleving van douanevoorschriften, aangezien onder gerechtelijke procedures of rechtsvervolgingen in de zin van artikel 45.3, eerste lid, Verordening (EG) nr. 515/97 zonder enig onderscheid alle gerechtelijke procedures en rechtsvervolging, strafvervolgingen inbegrepen, vallen en uit artikel 51 Verordening (EG) nr. 515/97 bovendien geenszins kan worden afgeleid dat de verzoeker om bijstand verplicht zou zijn een beroep te doen op andere rechtsinstrumenten voor internationale rechtshulp zoals de Napels II- overeenkomst of het Europees rechtshulpverdrag.

- Art. 281, § 1 Algemene Wet 18 juli 1977 inzake douane en accijnzen

30 april 2019

P.2018.1259.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190430.1](#)

AC nr. ...

Allerlei - Bescherming van in het wild levende dier- en plantensoorten - CITES-Verordening - Uitvoeringsverordening van de Cites-Verordening - Begrip "planken" - Draagwijdte

Uit de vergelijking enerzijds van de Nederlandstalige tekst van de Verordening(EG) nr. 338/97 van de Raad van 9 december 1996 inzake de bescherming van in het wild levende dier- en plantensoorten (CITES-Verordening) met de Franstalige en Engelstalige tekst ervan en anderzijds de vergelijking van de Nederlandstalige tekst van de Verordening (EG) nr. 865/2006 van de Commissie van 4 mei 2006 houdende uitvoeringsbepalingen van de CITES-Verordening (Uitvoeringsverordening) met de Franstalige en Engelstalige tekst ervan, volgt dat met de term "planken" in de Bijlage B met annotatie #5 van de CITES-Verordening en in de Bijlage VII van de Uitvoeringsverordening, "verzaagd hout" wordt bedoeld (1). (1) Zie concl. OM.

21 mei 2019

P.2018.1247.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190521.2](#)

AC nr. ...

Allerlei - Douane en accijnzen - Napels II- overeenkomst - Wederzijdse bijstand en samenwerking tussen douaneadministraties - Verzoek om bijstand gebaseerd op deze Overeenkomst - Gebruik van de verkregen gegevens in een strafrechtelijke procedure betreffende inbreuken op de douanewetgeving - Toelaatbaarheid - Draagwijdte

Uit de artikelen 1.1 en 3.1 Napels II-overeenkomst volgt dat de verzoeker om bijstand de op grond van deze overeenkomst verkregen informatie van de bevoegde overheid kan aanwenden in een strafrechtelijke procedure; uit artikel 1.2 Napels II-overeenkomst volgt niet dat de verzoeker om bijstand gebruik had moeten maken van het Europees rechtshulpverdrag omdat de bevoegde autoriteit daarom had verzocht aangezien het de verzoekende autoriteit toekomt te bepalen op grond van welk rechtsinstrument hij zijn verzoek om bijstand formuleert.

- Art. 1.1, 1.2 en 1.3 Nauwe samenwerking tussen de douaneadministraties in de EU (Napels II-overeenkomst)

30 april 2019

P.2018.1259.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190430.1](#)

AC nr. ...

VERDRAGSBEPALINGEN

Verdragsbepalingen - Beginselen - Wederzijds vertrouwen van de lidstaten in de respectieve strafrechtspelingen - Fundamentele rechten - Wet Wederzijdse Erkenning Vrijheidsbenemende Straffen - Wederzijdse erkenning van de vrijheidsbenemende straffen of maatregelen

uitgesproken in een lidstaat van de Europese Unie - Verplichte weigeringsgrond - Artikel 12, 10° - Afbreuk aan de fundamentele rechten vastgesteld in artikel 6 VEU - Vereiste van aanvoering van geloofwaardigheid - Draagwijdte

Artikel 12, 10°, Wet Wederzijdse Erkenning Vrijheidsbenemende Straffen bepaalt dat de tenuitvoerlegging wordt geweigerd indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat de tenuitvoerlegging van de beslissing afbreuk zou doen aan de fundamentele rechten zoals vastgesteld in artikel 6 VEU; het met de Wet Wederzijdse Erkenning Vrijheidsbenemende Straffen ingevoerde stelsel is gesteund op het beginsel van het wederzijdse vertrouwen van de lidstaten in de kwaliteit van de respectieve strafrechtsplegingen en er bestaat dan ook een vermoeden van inachtneming van de fundamentele rechten ten gunste van de beslissingsstaat, zodat de weigering de beslissing te erkennen en de tenuitvoerlegging te bevelen, enkel gerechtvaardigd is bij het op geloofwaardige wijze aanvoeren van omstandige elementen die wijzen op een kennelijk gevaar voor de fundamentele rechten van de betrokkene, waardoor het voormelde vermoeden wordt weerlegd (1). (1) D. VAN DAELE, "De tenuitvoerlegging in België van een vrijheidsbenemende straf of maatregel opgelegd in een andere lidstaat van de Europese Unie", NC 2015, pp. 286- 300; S. NEVEU, "La reconnaissance mutuelle des peines et mesures privatives de liberté. Une nouvelle étape de la construction d'un espace judiciaire européen", JT 2012, pp. 665-669; S. NEVEU, "De la loi du 23 mai 1990 à la loi du 15 mai 2012: quelques développements récents en matière de transfert interétatique de l'exécution de la peine privative de liberté", Ann. Dr. Louvain, pp. 269-299.

11 juni 2019

P.2019.0508.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190611.4](#)

AC nr. ...

FAILLISEMENT, FAILLISEMENTSAKOORD EN GERECHTELIJ**ALLERLEI*****Allerlei - Vordering tot schadevergoeding - Vorderingsrecht - Faillietverklaring van de vennootschap - Aantasting van het vennootschapsvermogen***

Het eigendomsrecht van het vennootschapsvermogen berust uitsluitend bij de vennootschap en niet bij haar aandeelhouders zodat de vennootschap bijgevolg gerechtigd is om schadevergoeding te vorderen van een derde door wiens fout het vennootschapsvermogen werd aangetast en de aandeelhouders voor deze schade niet over enig vorderingsrecht beschikken tegen die derde, ook al stelt de vennootschap of, in het geval dat de vennootschap failliet is verklaard, de curator zelf geen vordering in wegens geleden schade (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 1382 Burgerlijk Wetboek

- Artt. 17 en 18 Gerechtelijk Wetboek

10 mei 2019

C.2017.0397.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190510.3](#)

AC nr. ...

GERECHTELIJK AKKOORD***Gerechtigd akkoord - Artikel 37, eerste lid WCO - Doelstelling***

Artikel 37, eerste lid, WCO strekt ertoe het in stand houden van bestaande en het aangaan van nieuwe contractuele verhoudingen aan te moedigen en het krediet van de schuldenaar te versterken ten einde de continuïteit van de onderneming veilig te stellen.

- Art. 37, eerste lid Wet 31 januari 2009 betreffende de continuïteit van de ondernemingen

10 mei 2019

C.2018.0564.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190510.8](#)

AC nr. ...

Gerechtigd akkoord - Boedelschulden - Aard

Boedelschulden zijn in het faillissement niet aan de samenloop onderworpen, worden bij voorrang boven de andere schulden voldaan en dienen, nu zij afbreuk doen aan de gelijkheid tussen schuldeisers, beperkend te worden geïnterpreteerd (1). (1) Zie Cass. 22 februari 2018, AR C.17.0503.N, AC 2018, nr. 119.

- Art. 37, eerste lid Wet 31 januari 2009 betreffende de continuïteit van de ondernemingen

10 mei 2019

C.2018.0564.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190510.8](#)

AC nr. ...

Gerechtigd akkoord - Schuldvorderingen uit kredietovereenkomsten - Boedelschulden

Schuldvorderingen uit kredietovereenkomsten kunnen gelden als boedelschulden als bedoeld in artikel 37, eerste lid, WCO indien zij voortvloeien uit nieuwe overeenkomsten of uit nieuwe opnemingen krachtens bestaande kredietovereenkomsten die worden verdergezet.

- Art. 37, eerste lid Wet 31 januari 2009 betreffende de continuïteit van de ondernemingen

10 mei 2019

C.2018.0564.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190510.8](#)

AC nr. ...

MISDRIJVEN IN VERBAND MET FAILLISSEMENT, BEDRIEGLIJK ONVERMOGEN

Misdrijven in verband met faillissement, bedrieglijk onvermogen - Artikel 489bis Strafwetboek - Laattijdige aangifte van de toestand van faillissement - Daders van het misdrijf - Draagwijdte

Artikel 489bis, 4°, Strafwetboek, bestraft kooplieden die met het oogmerk om de faillietverklaring uit te stellen verzuimd hebben binnen de maand aangifte te doen van het faillissement en diezelfde bepaling bestraft vanaf 1 mei 2018 ondernemingen als bedoeld in artikel 1.1, eerste lid, 1°, Wetboek economisch recht die met het oogmerk om de faillietverklaring uit te stellen verzuimd hebben binnen de maand aangifte te doen van het faillissement; het door artikel 489bis, 4°, Strafwetboek bedoelde misdrijf van laattijdige aangifte van het faillissement kan niet enkel worden gepleegd door zij die de hoedanigheid hebben van koopman en vanaf 1 mei 2018 ondernemer in de zin van de vermelde bepaling, maar ook door zij die deze hoedanigheid niet hebben maar aan dit misdrijf deelnemen op een bij de artikelen 66 en 67 Strafwetboek bepaalde wijze en met het vereiste deelnemingsopzet (1). (1) Cass. 9 januari 2018, AR P.17.0856.N, AC 2018, nr. 17, RW 2018-2019, 259-260 en noot (m.b.t. feitelijke bestuurders van een vennootschap).

21 mei 2019

P.2019.0046.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190521.4](#)

AC nr. ...

GEMEENSCHAPS- EN GEWESTBELASTING

- Vlaamse Gewest - Heffing op de waterverontreiniging - Grondslag - Berekening - Omzettingsscoëfficiënten - Groenteconservenbedrijven

Bij gebrek aan definitie in de wet, dient de term groenteconservenbedrijven in zijn gebruikelijke betekenis te worden verstaan; uit de vaststelling dat conserveringsmaatregelen worden genomen die moeten toelaten dat aardappelen voldoende lang kunnen worden bewaard om met uitstel te kunnen worden geconsumeerd, mag worden besloten tot de toepassing van de omzettingsscoëfficiënten van sector 19 (1)(2). (1) Zie concl. OM. (2) Zie ook het arrest dd. 21 juni 2019 inzake F.14.0132.N.

- Art. 35septies en nr 19 van de tabel in bijlage Wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging

21 juni 2019

F.2014.0131.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190621.3](#)

AC nr. ...

- Vlaamse Gewest - Heffing op de waterverontreiniging - Aangifte - Rechtzettingprocedure - Toepasselijke wetgeving

Artikel 35undecies Oppervlaktewaterenwet bevat een volledig uitgewerkte eigen regeling voor de rechtzetting van de aangifte; de rechtzettingsprocedure wordt bijgevolg uitsluitend beheerst door artikel 35undecies Oppervlaktewaterenwet zodat artikel 346 WIB92 niet mutatis mutandis kan worden toegepast (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 35undecies Wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging

21 juni 2019

F.2014.0131.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190621.3](#)

AC nr. ...

GENEESKUNDE

ALGEMEEN

Algemeen - Ziekenhuisfactuur - Centrale inning - Ziekenhuis - Hoedanigheid

Uit de samenhang tussen artikel 15, eerste lid, van het koninklijk besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de gezondheidsberoepen, artikel 35, eerste lid, van de wet van 10 mei 2015 betreffende de uitoefening van de gezondheidsberoepen, de artikelen 17novies, 91, 130, 132, §1, 133, 135, 140, 141 van de wet van 7 augustus 1987 op de ziekenhuizen en de artikelen 30, 98, 144, 146, § 1, 147, 149 en 155 van de gecoördineerde wet van 10 juli 2008 op de ziekenhuizen en andere verzorgingsinrichtingen, volgt dat het ziekenhuis dat de honoraria krachtens de hem wettelijk toegewezen exclusieve bevoegdheid centraal int, daarbij in eigen naam en voor eigen rekening optreedt (1) (2). (1) Zie concl. OM. (2) Koninklijk Besluit nr. 78 van 10 november 1967 betreffende de uitoefening van de gezondheidsberoepen, vóór het werd gecoördineerd bij KB van 10 mei 2015.

1 april 2019

C.2016.0265.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190401.3](#)

AC nr. ...

Algemeen - Ziekenhuis - Ziekenhuisarts - Rechtsverhouding - Algemene regeling - Individuele overeenkomst

Uit artikel 130, § 1, eerste lid, § 3, 4°, artikel 131, § 1, §2, en de wetsgeschiedenis volgt dat de algemene regeling bedoeld in artikel 130 Ziekenhuiswet 1987 een algemeen kader bepaalt waarbinnen in een schriftelijke individuele overeenkomst de concrete individuele rechten en verplichtingen van de ziekenhuisgeneesheer en de beheerder worden bepaald en dat bij gebrek aan concretisering in een schriftelijke individuele overeenkomst, het niet mogelijk is zich op de algemene regeling te beroepen om rechtstreeks verplichtingen te scheppen in hoofde van de ziekenhuisgeneesheer.

27 mei 2019

C.2016.0081.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190527.2](#)

AC nr. ...

Algemeen - Ziekenhuis - Beheerder - Medische Raad - Advies - Ziekenhuisgeneesheer - Afzetting - Dwingende wet

De bepalingen van de wet van 7 augustus 1987 op de ziekenhuizen, inzake de procedure van afzetting van een ziekenhuisarts, zijn van dwingend recht in het voordeel van de ziekenhuisarts; de niet-naleving ervan leidt tot de relatieve nietigheid van de afzetting (1). (2). (1) Zie concl. OM. (2) Cass. 9 februari 2009, AR C.07.0348.F, AC 2009, nr.103.

1 april 2019

C.2015.0356.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190401.2](#)

AC nr. ...

GERECHTSKOSTEN

BURGERLIJKE ZAKEN

Burgerlijke zaken - Procedure voor de feitenrechter - Kosten ten laste van de niet in het ongelijk gestelde partij

Uit artikel 1017, eerste lid Gerechtelijk Wetboek en de artikelen 1382 en 1383 B.W., die bijzondere wettelijke bepalingen zijn in de zin van artikel 1017, eerste lid Gerechtelijk Wetboek, volgt dat de kosten ten laste van de niet in het ongelijk gestelde partij kunnen worden gelegd indien deze door haar fout zijn veroorzaakt.

- Artt. 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek
- in de versie voor de wijziging ervan bij Wet 25 december 2016
- Art. 1017, eerste lid Gerechtelijk Wetboek

10 mei 2019

C.2017.0622.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190510.4](#)

AC nr. ...

GRONDWET

GRONDWET 1994 (ART. 100 TOT EINDE)

GRONDWET 1994 (ART. 100 TOT EINDE) - Art. 144 - Vreemdelingen - Wet 15 december 1980 - Maatregel van vrijheidsberoving - Bevoegdheden van de onderzoeksgerechten - Beperkingen - Onwettige vasthouding - Aansprakelijkheidsvordering tegen de Belgische Staat - Bevoegdheid - Burgerlijke rechtscolleges van de rechterlijke orde

Krachtens de artikelen 71 tot 74 Vreemdelingenwet die de onderzoeksgerechten verbieden zich over de opportuniteit uit te spreken, zijn zij enkel bevoegd om de aangehouden vreemdeling vrij te laten als ze vaststellen dat de vrijheidsberovende maatregel, of de beslissing tot verwijdering waarop ze steunt, onwettig is; de onderzoeksgerechten zijn niet bevoegd om de vreemdeling schadevergoeding toe te kennen omdat hij onwettig is vastgehouden; de omstandigheid dat de onderzoeksgerechten niet bevoegd zijn om uitspraak te doen over een vasthoudingstitel van een vreemdeling die gebrekkig is, belet hem niet om voor de burgerlijke rechtscolleges van de rechterlijke orde een aansprakelijkheidsvordering in te stellen tegen de Belgische Staat; krachtens de artikelen 144 en 145 Grondwet behoren de geschillen over burgerlijke en politieke rechten immers in de regel tot de bevoegdheid van de rechtbanken (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 188, die op zijn beurt verwijst naar artikel 27 Wet Onwerkzame Voorhechtenis.

- Artt. 71 tot 74 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen
- Artt. 144 en 145 De gecoördineerde Grondwet 1994

27 maart 2019

P.2019.0259.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190327.2](#)

AC nr. ...

GRONDWET 1994 (ART. 100 TOT EINDE) - Art. 145 - Vreemdelingen - Wet 15 december 1980 - Maatregel van vrijheidsberoving - Bevoegdheden van de onderzoeksgerechten - Beperkingen - Onwettige vasthouding - Aansprakelijkheidsvordering tegen de Belgische Staat - Bevoegdheid - Burgerlijke rechtscolleges van de rechterlijke orde

Krachtens de artikelen 71 tot 74 Vreemdelingenwet die de onderzoeksgerechten verbieden zich over de opportuniteit uit te spreken, zijn zij enkel bevoegd om de aangehouden vreemdeling vrij te laten als ze vaststellen dat de vrijheidsberovende maatregel, of de beslissing tot verwijdering waarop ze steunt, onwettig is; de onderzoeksgerechten zijn niet bevoegd om de vreemdeling schadevergoeding toe te kennen omdat hij onwettig is vastgehouden; de omstandigheid dat de onderzoeksgerechten niet bevoegd zijn om uitspraak te doen over een vasthoudingstitel van een vreemdeling die gebrekkig is, belet hem niet om voor de burgerlijke rechtscolleges van de rechterlijke orde een aansprakelijkheidsvordering in te stellen tegen de Belgische Staat; krachtens de artikelen 144 en 145 Grondwet behoren de geschillen over burgerlijke en politieke rechten immers in de regel tot de bevoegdheid van de rechtbanken (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 188, die op zijn beurt verwijst naar artikel 27 Wet Onwerkzame Voorhechtenis.

- Artt. 71 tot 74 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

- Artt. 144 en 145 De gecoördineerde Grondwet 1994

27 maart 2019

P.2019.0259.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190327.2](#)

AC nr. ...

GRONDWETTELIJK HOF

- Prejudicieel geschil - Vervreemding van goederen in volle eigendom aan een van de erfgerechtigden in rechte lijn - Artikel 918 Burgerlijk Wetboek - Toerekening - Vervreemding onder voorbehoud van een recht van bewoning - Verenigbaarheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet - Vraagstelling

Wanneer de vraag rijst voor het Hof van Cassatie of artikel 918 Burgerlijk Wetboek in de versie voor de wijziging ervan door artikel 52 van de Wet van 31 juli 2017 tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek wat de erfenissen en de giften betreft en tot wijziging van diverse andere bepalingen terzake, de artikelen 10 en 11 Grondwet schendt indien het aldus wordt geïnterpreteerd dat een vervreemding met voorbehoud van een recht van bewoning niet onder de toepassing van deze bepaling valt, terwijl een vervreemding met voorbehoud van vruchtgebruik en een vervreemding met afstand van het kapitaal er wel onder valt, stelt het Hof die vraag aan het Grondwettelijk Hof (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 918 Burgerlijk Wetboek

- Artt. 10 en 11 De gecoördineerde Grondwet 1994

20 februari 2020

C.2018.0367.N

[#Type!](#)

AC nr. ...

- Prejudicieel geschil - Vervreemding van goederen in volle eigendom aan een van de erfgerechtigden in rechte lijn - Artikel 918 Burgerlijk Wetboek - Toerekening - Vervreemding onder voorbehoud van een recht van bewoning - Verenigbaarheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet - Vraagstelling

Wanneer de vraag rijst voor het Hof van Cassatie of artikel 918 Burgerlijk Wetboek in de versie voor de wijziging ervan door artikel 52 van de Wet van 31 juli 2017 tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek wat de erfenissen en de giften betreft en tot wijziging van diverse andere bepalingen terzake, de artikelen 10 en 11 Grondwet schendt indien het aldus wordt geïnterpreteerd dat een vervreemding met voorbehoud van een recht van bewoning niet onder de toepassing van deze bepaling valt, terwijl een vervreemding met voorbehoud van vruchtgebruik en een vervreemding met afstand van het kapitaal er wel onder valt, stelt het Hof die vraag aan het Grondwettelijk Hof (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 918 Burgerlijk Wetboek

- Artt. 10 en 11 De gecoördineerde Grondwet 1994

20 februari 2020

C.2018.0367.N

[#Type!](#)

AC nr. ...

HANDELSPRAKTIJK

- Verboden reclame - Artikel VI.106, 2°, Wetboek economisch recht - Toepassingsgebied

Het toepassingsgebied van artikel VI.106, 2°, Wetboek van economisch recht, dat bepaalt dat onverminderd andere wettelijke of reglementaire bepalingen elke reclame van een onderneming verboden is die essentiële informatie over de gevolgen van het door de bestemming gegeven antwoord verborgen houdt of op weinig duidelijke wijze weergeeft, of die de eigenlijke commerciële bedoeling, wanneer die niet blijkt uit de context, verborgen houdt of op weinig duidelijke wijze weergeeft, is niet beperkt tot het ronselen van reclame voor frauduleuze internetgidsen.

- Art. VI.106, 2° Wetboek 28 februari 2013 van economisch recht
- Art. 97, 2° Wet 6 april 2010 betreffende marktpraktijken en consumentenbescherming (Marktpraktijkenwet)
- Art. 94/2, 13° Wet 14 juli 1991 betreffende de handelspraktijken en de voorlichting en bescherming van de consument

4 juni 2019

P.2019.0200.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190604.6](#)

AC nr. ...

HERHALING

- Specifieke herhaling - Wegverkeer - Artikel 38, § 6, eerste lid Wegverkeerswet - Opeenvolging van drie strafwetten in de tijd - Toepassing van de mildere strafwet - Voorwaarden - Draagwijdte

Uit het geheel van de parlementaire voorbereidingen van de wetten van 6 maart 2018 en 2 september 2018 waarbij ondermeer artikel 38, § 6, eerste lid van de Wegverkeerswet werd gewijzigd, volgt dat de wetgever niet de bedoeling had om het aannemen van de toestand van strafverzwaring afhankelijk te maken van een veroordelend vonnis wegens een van de vermelde overtredingen dat niet ouder is dan drie jaar, zodat er geen gewijzigd inzicht van de wetgever blijkt voor wat betreft de voorwaarden voor strafverzwaring (1). (1) Wet van 6 maart 2018 ter verbetering van de verkeersveiligheid, BS 15 maart 2018 en wet van 2 september 2018 tot wijziging van de wet van 16 maart 1968 betreffende de politie over het wegverkeer wat de verbeurdverklaring en immobilisering van voertuigen betreft, BS 2 oktober 2018.

9 april 2019

P.2018.1208.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.4](#)

AC nr. ...

HOGER BEROEP

BURGERLIJKE ZAKEN (HANDELSZAKEN EN SOCIALE ZAKEN INBEGREPEN)

Burgerlijke zaken (handelszaken en sociale zaken inbegrepen) - Beslissingen en partijen - Overdracht van de schuldvordering door de oorspronkelijke schuldeiser na het vonnis van de eerste rechter - Hoger beroep door de schuldenaar

Indien de schuldvordering die het voorwerp is van het vonnis van de eerste rechter werd overgedragen, kan door de schuldenaar van de overgedragen schuldvordering hoger beroep worden ingesteld hetzij tegen de oorspronkelijke schuldeiser zoals die blijkt uit het bestreden vonnis, hetzij tegen de overnemer (1). (1) Zie concl. OM.

- Artt. 17, 1042 en 1050 Gerechtelijk Wetboek

28 juni 2019

C.2017.0480.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190628.1](#)

AC nr. ...

Burgerlijke zaken (handelszaken en sociale zaken inbegrepen) - Uitbreiding van eis en nieuwe

eis - Nieuwe vordering - Uitbreiding of wijziging

Krachtens artikel 807 Gerechtelijk Wetboek, dat overeenkomstig artikel 1042 van dit wetboek van toepassing is in hoger beroep, kan een vordering die voor de rechter aanhangig is, uitgebreid of gewijzigd worden indien de nieuwe, op tegenspraak genomen conclusies, berusten op een feit of akte in de dagvaarding aangevoerd, zelfs indien hun juridische omschrijving verschillend is (1); die bepaling vereist niet dat de nieuwe vordering, voor zover ze berust op een feit of een akte die in de dagvaarding wordt aangevoerd, uitsluitend op dat feit of op die akte steunt (2). (1) Cass. 18 februari 2010, A.R. C.08.0583.N, AC 2010, nr. 107; Cass. 19 februari 2016, A.R. C.15.0205.F, AC 2016, nr. 129. (2) Cass. 3 december 1981, AC 1981-82, nr. 222; Cass. 4 oktober 1982, A.R. nr. 6588, AC 1982-83, nr. 83; P. Thion, Variaties op hetzelfde thema. De vordering vernieuwen zonder te verrassen: artikel 807 Ger. W. , P&B 2002, afl. 2, 125.

- Artt. 807 en 1042 Gerechtelijk Wetboek

17 mei 2019

C.2018.0276.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190517.1](#)

AC nr. ...

Burgerlijke zaken (handelszaken en sociale zaken inbegrepen) - Beslissingen en partijen - Beroepstermijn ten aanzien van de partij aan wie het vonnis werd betekend

Krachtens artikel 1051, eerste lid, Gerechtelijk Wetboek loopt de beroepstermijn ten aanzien van de partij aan wie het vonnis betekend werd enkel voor het hoger beroep dat moet worden ingesteld tegen de partij die het vonnis heeft doen betekenen (1). (1) Zie andersluidende concl. OM.

- Art. 1051, eerste lid Gerechtelijk Wetboek

28 juni 2019

C.2017.0480.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190628.1](#)

AC nr. ...

STRAFZAKEN (DOUANE EN ACCIJNZEN INBEGREPEN)***Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Gevolgen - Bevoegdheid van de rechter - Relatieve werking van het hoger beroep - Veroordeling tot betaling van een vergoeding ingevolge artikel 91, tweede lid, Tarief Strafzaken - Draagwijdte***

De relatieve werking van het hoger beroep van een beklagde belet dat de door de eerste rechter opgelegde straf wordt verzwaaard op het enkel hoger beroep van die beklagde; alhoewel de door artikel 91, tweede lid, Tarief Strafzaken bedoelde vergoeding een door de rechter lastens elke veroordeelde in een criminele, correctionele of politiezaak verplicht uit te spreken aanvullende veroordeling is en geen straf, wordt deze veroordeling tot de betaling van de vergoeding beperkt door de relatieve werking van het hoger beroep zodat het verbod voor de rechter om de toestand te verzwaren van diegene die alleen hoger beroep heeft ingesteld tot gevolg heeft dat de door artikel 91, tweede lid, Tarief Strafzaken bedoelde ambtshalve veroordeling op diens enkel hoger beroep niet kan worden verhoogd.

11 juni 2019

P.2019.0062.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190611.1](#)

AC nr. ...

Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Principaal beroep - Vorm - Termijn - Hoger beroep van het openbaar ministerie bij het appelgerecht - Betekening van het hoger beroep - Neerlegging van het exploit - Draagwijdte

Uit de tekst van de artikelen 203, § 1, eerste lid, 204 en 205 Wetboek van Strafvordering, hun wetsgeschiedenis, de doelstellingen ervan en hun onderling verband volgt dat indien het openbaar ministerie bij het appelgerecht zijn grieven opneemt in het exploit waarbij het zijn hoger beroep betekent aan de beklagde, aan de verplichting de grieven tijdig kenbaar te maken is voldaan indien het exploit met de grieven wordt betekend binnen veertig dagen na het beroepen vonnis en het exploit binnen die termijn wordt neergelegd ter griffie van het appelgerecht en dit op straffe van verval van het hoger beroep (1). (1) Cass. 23 oktober 2018, AR P.18.0577.N, AC 2018, nr. 578.

11 juni 2019

P.2019.0062.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190611.1](#)

AC nr. ...

Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Principaal beroep - Vorm - Termijn - Verzoekschrift of grievenformulier - Verplichting tot nauwkeurige opgave van grieven tegen de bestreden beschikking - Onduidelijkheid - Beoordeling

Om te besluiten dat het verzoekschrift tot hoger beroep onduidelijk is, mag de rechter de omstandigheid in aanmerking nemen dat de eiser op het grievenformulier alle vakken heeft aangekruist, zonder enig onderscheid en hierbij zowel hoger beroep instelde tegen zijn veroordeling als tegen zijn vrijspraak of zijn internering, die geenszins door het beroepen vonnis werden uitgesproken.

- Art. 204 Wetboek van Strafvordering

6 maart 2019

P.2018.1180.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190306.2](#)

AC nr. ...

Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Gevolgen - Bevoegdheid van de rechter - Burgerlijke rechtsvordering - Grief hoger beroep "ontvankelijkheid" - Mate waarin de zaak bij de appelrechter aanhangig is

Wanneer de eerste rechter uitspraak heeft gedaan zowel over de ontvankelijkheid als over de grondslag van een burgerlijke rechtsvordering en de verklaring van hoger beroep tegen de grief "ontvankelijkheid" is gericht, houdt dit hoger beroep in dat het ook tegen die beslissing is gericht waarbij de eerste rechter uitspraak heeft gedaan over de grond van de vordering die voortvloeit uit de voorafgaande vaststelling van de ontvankelijkheid (1). (1) Zie concl "in hoofdzaak" OM in Pas. 2019, nr. 106.

- Art. 204 Wetboek van Strafvordering

20 februari 2019

P.2018.1279.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190220.3](#)

AC nr. ...

Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Rechtspleging in hoger beroep - Eenstemmigheid

De appelrechters die ertoe gehouden zijn aan het bij hen regelmatig aanhangig gemaakte feit de juiste omschrijving te geven met inbegrip van de datum of de tijdsperiode, kunnen voor dat feit een langere incriminatieperiode dan de eerste rechter aannemen zonder dat deze beslissing met eenparige stemmen moet worden genomen indien de strafbare feiten hierdoor niet worden vermeerderd (1). (1) R. DECLERCQ, Beginselen van strafrechtspleging, Kluwer, 2014, nr. 3395.

- Art. 211bis Wetboek van Strafvordering

4 juni 2019

P.2019.0042.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190604.3](#)

AC nr. ...

Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Principaal beroep - Vorm - Termijn - Vorm - Burgerlijke rechtsvordering - Grief hoger beroep "ontvankelijkheid" - Mate waarin de zaak bij de appelrechter aanhangig is

Wanneer de eerste rechter uitspraak heeft gedaan zowel over de ontvankelijkheid als over de grondslag van een burgerlijke rechtsvordering en de verklaring van hoger beroep tegen de grief "ontvankelijkheid" is gericht, houdt dit hoger beroep in dat het ook tegen die beslissing is gericht waarbij de eerste rechter uitspraak heeft gedaan over de grond van de vordering die voortvloeit uit de voorafgaande vaststelling van de ontvankelijkheid (1). (1) Zie concl "in hoofdzaak" OM in Pas. 2019, nr. 106.

- Art. 204 Wetboek van Strafvordering

20 februari 2019

P.2018.1279.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190220.3](#)

AC nr. ...

Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Gevolgen - Bevoegdheid van de rechter -

Gevolgen - Voorlopige hechtenis - Handhaving - Beschikking tot uitvoering van de hechtenis onder elektronisch toezicht - Enkel hoger beroep van de inverdenkinggestelde - Handhaving van de hechtenis - Verzwaring van de toestand van de inverdenkinggestelde

Op het enkel hoger beroep van de inverdenkinggestelde mag de rechter zijn toestand niet verzwaren, zodat wanneer de beroepen beschikking van de raadkamer de voorlopige hechtenis handhaaft en de uitvoering ervan beveelt onder elektronisch toezicht op een welbepaald adres, de appelrechter die de voorlopige hechtenis handhaaft niet mag beslissen dat deze wordt uitgevoerd in de gevangenis.

- Art. 30, § 1 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis

14 mei 2019

P.2019.0486.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190514.3](#)

AC nr. ...

Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Allerlei - Recht op toegang tot de rechter - Informatieverplichting voor de rechterlijke overheden

Uit artikel 6 EVRM en het door die bepaling gewaarborgde recht van toegang tot de rechter volgt in de regel voor de rechterlijke overheden niet de verplichting om aan een beklagde die tijdens de procedure in eerste aanleg was bijgestaan door een raadsman en die kennis heeft gekregen van het beroepen vonnis, alle vormvereisten voor het instellen van het hoger beroep aan die beklagde ter kennis te brengen (1); dat geldt ook voor de op straffe van verval van het hoger beroep voorgeschreven verplichting om binnen een welbepaalde termijn de nauwkeurig bepaalde grieven tegen de in eerste aanleg genomen beslissing schriftelijk in te dienen op de griffie. (1) Zie: Cass. 30 mei 2018, AR P.18.0232.F, AC 2018, nr. 344.

- Artt. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering

- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

4 juni 2019

P.2019.0237.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190604.7](#)

AC nr. ...

Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Gevolgen - Bevoegdheid van de rechter - Artikel 152 Wetboek van Strafvordering - Wering schriftelijke vordering tot verbeurdverklaring van vermogensvoordelen in eerste aanleg

Uit de enkele omstandigheid dat een eerste rechter heeft geoordeeld dat een schriftelijke vordering tot bijzondere verbeurdverklaring van vermogensvoordelen bij toepassing van artikel 152 Wetboek van Strafvordering moet worden geweerd, volgt niet dat de appelrechter geen saisine heeft om kennis te nemen van een dergelijke in hoger beroep hernomen vordering.

28 mei 2019

P.2019.0113.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190528.11](#)

AC nr. ...

Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Principaal beroep - Vorm - Termijn - Verklaring van hoger beroep aan de gevangenisdirecteur - Invrijheidstelling van de appellant - Indienen van het verzoekschrift of grievenformulier

Een appellant die na het afleggen van een verklaring van hoger beroep aan de gevangenisdirecteur of zijn gemachtigde in vrijheid wordt gesteld, kan het door artikel 204 Wetboek van Strafvordering bedoelde verzoekschrift of grievenformulier indienen ter griffie van het gerecht dat de beroepen beslissing heeft gewezen of ter griffie van het appelgerecht, ook als de gevangenisdirecteur de akte van hoger beroep niet heeft bezorgd aan de griffie van het gerecht dat de beroepen beslissing heeft gewezen of de griffier die akte niet heeft overgeschreven.

- Artt. 1 en 2 Wet 25 juli 1893 betreffende de aantekening van hoger beroep van gedetineerde of geïnterneerde personen

- Art. 204 Wetboek van Strafvordering

4 juni 2019

P.2019.0237.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190604.7](#)

AC nr. ...

Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Principaal beroep - Vorm - Termijn - Aanvoering van schending van artikel 152 Wetboek van Strafvordering in het kader van een hoger beroep tegen een eindbeslissing - Mogelijkheid

Artikel 152, § 3, Wetboek van Strafvordering bepaalt dat tegen de in de paragrafen 1 en 2 van dit artikel bedoelde beslissingen geen rechtsmiddel openstaat zodat tegen dergelijke beslissingen dan ook geen afzonderlijk rechtsmiddel kan worden aangewend; die bepaling belet evenwel niet dat een appelland in het kader van een hoger beroep tegen een eindbeslissing de schending aanvoert van artikel 152 Wetboek van Strafvordering die deze eindbeslissing onwettig maakt.

28 mei 2019

P.2019.0113.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190528.11](#)

AC nr. ...

Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Gevolgen - Bevoegdheid van de rechter - Aanhangigmaking - Precisering van de omvang van de aanhangigmaking - Omschrijving van de telastlegging - Draagwijdte

Noch artikel 6.1 EVRM noch artikel 210 Wetboek van Strafvordering noch het algemeen rechtsbeginsel houdende eerbiediging van het recht van verdediging verplichten de rechter die op basis van de in de telastlegging gehanteerde omschrijving, samen gelezen met de dossierstukken, de juiste draagwijdte van de aanhangigmaking bepaalt, zonder evenwel de omschrijving van de telastlegging zelf te wijzigen, de partijen uit te nodigen daarover voorafgaandelijk standpunt in te nemen; de draagwijdte van de aanhangigmaking maakt immers altijd het voorwerp uit van het debat en de partijen dienen bij hun verweer daarmee rekening te houden.

9 april 2019

P.2018.0226.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.1](#)

AC nr. ...

Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Principaal beroep - Vorm - Termijn - Betekening van een verstekvonnis - Informatie betreffende de vormvoorschriften en termijnen om hoger beroep in te stellen - Verplichting - Recht op een eerlijk proces - In acht te nemen gegevens

Het gebrek aan informatie betreffende de vormvoorschriften en de termijn om hoger beroep in te stellen tegen een verstekvonnis houdt niet noodzakelijk in dat het hoger beroep van de beklaagde onbeperkt in tijd ontvankelijk moet worden verklaard; uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat de rechter dienaangaande rekening kan houden met gegevens zoals het feit dat de appelland al dan niet onachtzaam heeft gehandeld, de omstandigheid dat de beslissing waartegen het rechtsmiddel werd ingesteld, voorspelbaar was, of het feit dat de betrokkene al dan niet door een advocaat werd bijgestaan (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 55.

- Art. 203 Wetboek van Strafvordering

- Art. 6.1 Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

30 januari 2019

P.2018.0321.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190130.1](#)

AC nr. ...

Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Principaal beroep - Vorm - Termijn - Hoger beroep van de beklaagde - Verzoekschrift met grieven - Grief tegen de beslissing over de schuld

Wanneer hoger beroep wordt ingesteld tegen het vonnis over de schuldvraag, houdt dat rechtsmiddel in dat het ook tegen de beslissing is gericht waarbij de eerste rechter uitspraak heeft gedaan over de straf en over de maatregelen die voortvloeien uit de vaststelling van de schuld (1). (1) Parl. St., Kamer, 2015-2016, nr. 54-1418/001, p. 88.

- Art. 204 Wetboek van Strafvordering

30 januari 2019

P.2018.0721.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190130.6](#)

AC nr. ...

Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Principaal beroep - Vorm - Termijn - Hoger beroep

van het openbaar ministerie - Verzoekschrift met grieven - Grief tegen de beslissing over de straf

Wanneer het openbaar ministerie vermeldt dat zijn hoger beroep betrekking heeft op de straf, blijft de appelrechter bevoegd om die straf te beoordelen, binnen de grenzen van de wet die de straf oplegt, op grond van het geheel aan omstandigheden eigen aan de zaak op het tijdstip waarop hij uitspraak doet en om, in voorkomend geval, de straf te verminderen (1). (1) Cass. 30 mei 2018; AR P.18.387.F, AC 2018, nr. 345 met concl. van advocaat-generaal Nolet de Brauwere in Pas.

- Art. 204 Wetboek van Strafvordering

30 januari 2019

P.2018.0721.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190130.6](#)

AC nr. ...

Strafzaken (douane en accijnzen inbegrepen) - Gevolgen - Bevoegdheid van de rechter - Devolutieve kracht van het hoger beroep - Evocatie - Draagwijdte

Er is geen reden tot evocatie overeenkomstig artikel 215 Wetboek van Strafvordering indien de eerste rechter zich over de gehele strafvordering heeft uitgesproken en de beslissing onwettig is om een andere reden dan dat hij onbevoegd was of dat de zaak niet regelmatig aanhangig was gemaakt aangezien de appelrechter dan kennis neemt van de zaak op grond van de devolutieve werking van de hogere beroepen (1). (1) R. DECLERCQ, *Beginnelsen van Strafrechtspleging*, 5de editie 2010, Kluwer, pp. 1430-1433; N. BAUWENS, "Evocatie ingevolge artikel 215 van het Wetboek van Strafvordering, een weinig vastomlijnd begrip", *RW* 1983-84, 753-776; J. KERKHOF, "Evocatie ingevolge artikel 215 van het Wetboek van Strafvordering: het begrip iets vaster omlijnd?", *T. Strafr.* 2007, 14-21; R. DECLERCQ, "D'un certain formalisme en procédure pénale", in *Mélanges offerts à Robert Legros*, Brussel, Ed. ULB, 2012, nr. 2511 en de aldaar geciteerde rechtspraak. R. VERSTRAETEN, *Handboek Strafvordering*, Antwerpen, Maklu.

21 mei 2019

P.2018.0989.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190521.1](#)

AC nr. ...

HUISVESTING

- Vlaamse Wooncode - Toepassingsgebied - Onroerende goederen - Voorwaarde - Beoordeling door de rechter - Criteria

Uit artikel 2, § 1, 8°, 10° en 31°, Vlaamse Wooncode volgt dat onroerende goederen slechts onder de toepassing van de Vlaamse Wooncode vallen indien de huisvestingsbestemming een zekere standvastigheid heeft, wat inhoudt dat het verblijf een duurzaam of anders gezegd permanent karakter moet hebben en dus niet occasioneel mag zijn en het staat aan de rechter te oordelen op grond van de feitelijke gegevens van de zaak in welke mate een verblijf in een onroerend goed een duurzaam of permanent karakter heeft dan wel slechts occasioneel van aard is; de rechter kan daarbij het gegeven dat de betrokken personen slechts voor korte tijd in het onroerend goed verblijven en regelmatig terugkeren naar hun woon- of verblijfplaats in het buitenland in aanmerking nemen.

23 april 2019

P.2018.1059.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190423.4](#)

AC nr. ...

- Vlaamse Wooncode - Conformiteitsattest - Verhuring van een woning als hoofdverblijfplaats - Toepassing

Uit de artikelen 7, 14, §1, eerste en tweede lid, en §2 Vlaamse Wooncode noch uit enig andere bepaling van de Vlaamse Wooncode volgt dat een conformiteitsattest verplicht is voor de geldige verhuring van een woning die als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd (1). (1) Zie concl. OM.

- in de versie voor de opheffing ervan bij Decr. 29 april 2011 houdende wijziging van diverse decreten met betrekking tot wonen

- in de versie na de wijziging ervan bij Decr. 22 december 2006 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2007
- Art. 14, § 1, eerste lid Decreet Vlaams Parlement 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode
- in de versie voor de wijziging ervan bij Decr. 29 april 2011 houdende wijziging van diverse decreten met betrekking tot wonen
- Art. 7 Decreet Vlaams Parlement 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode

10 mei 2019

C.2018.0392.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190510.6](#)

AC nr. ...

HYPOTHEEK [ZIE: 494/04 VOORRECHTEN EN HYPOTHEKEN]

- Recht van opstal - Hypothecaire schuldeiser - Hypotheek toegekend op de door de opstalhouder uitgevoerde bouwwerken - Uitwerking - Einde van het recht van opstal - Rechten van de hypothecaire schuldeiser - Kwalificatie van de vordering

De hypothecaire schuldeiser heeft, door de zakelijke subrogatie, een zakelijk recht waardoor hij rechtstreeks tegen de eigenaar van de grond kan optreden met het oog op diens veroordeling tot betaling van de vergoeding die hij aan de opstalhouder verschuldigd is (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 581.

- Artt. 41, eerste lid, en 45, 2° Burgerlijk Wetboek - Boek III - Titel XVIII: Voorrechten en hypotheekwet
- Artt. 2 en 6 Wet 10 januari 1824 over het recht van opstal

#####

C.2018.0021.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20191108.2](#)

AC nr. ...

- Recht van opstal - Hypothecaire schuldeiser - Hypotheek toegekend op de door de opstalhouder uitgevoerde bouwwerken - Uitwerking - Einde van het recht van opstal - Rechten van de hypothecaire schuldeiser - Grondslag

Aangezien de hypotheek die aan de hypothecaire schuldeiser is toegekend op de door de opstalhouder uitgevoerde bouwwerken, die werken een affectatiewaarde heeft verleend, worden de rechten van de hypothecaire schuldeiser, bij het eindigen van het recht van opstal, en derhalve van de hypotheek, volgens een zakelijke subrogatie, verhaald op de vergoeding die de eigenaar van de grond aan de opstalhouder verschuldigd is (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 581.

- Artt. 41, eerste lid, en 45, 2° Burgerlijk Wetboek - Boek III - Titel XVIII: Voorrechten en hypotheekwet
- Artt. 2 en 6 Wet 10 januari 1824 over het recht van opstal

#####

C.2018.0021.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20191108.2](#)

AC nr. ...

- Recht van opstal - Hypothecaire schuldeiser - Hypotheek toegekend op de door de opstalhouder uitgevoerde bouwwerken - Uitwerking - Einde van het recht van opstal - Rechten van de hypothecaire schuldeiser - Kwalificatie van de vordering

Wegens de zakelijke subrogatie oefent de hypothecaire schuldeiser, die de veroordeling vordert van de eigenaar van de grond tot betaling van de vergoeding die laatstgenoemde aan de opstalhouder verschuldigd is, de vorderingsrechten van de opstalhouder tegen de eigenaar van de grond niet uit en treedt hij evenmin op in naam en voor rekening van de opstalhouder (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 581.

- Artt. 41, eerste lid, en 45, 2° Burgerlijk Wetboek - Boek III - Titel XVIII: Voorrechten en hypotheekwet
- Artt. 2 en 6 Wet 10 januari 1824 over het recht van opstal

#####

C.2018.0021.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20191108.2](#)

AC nr. ...

IMMUNITEIT

- Buitenlandse staat - Vrijstelling van rechtsvervolging - Exceptie

Van de vrijstelling van rechtsvervolging wordt afgeweken wanneer de tegen de vreemde Staat ingestelde rechtsvordering betrekking heeft, niet op een handeling die hij heeft verricht in de uitoefening van zijn publiekrechtelijke macht, maar op een bestuurshandeling (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 650.

C.2018.0282.F [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20191206.1F.5](#) AC nr. ...

- Buitenlandse staat - Vrijstelling van rechtsvervolging - Uitoefening van het openbaar gezag - Bepaling - Criteria

Om te bepalen of de Staat een handeling heeft verricht in de uitoefening van zijn publiekrechtelijke macht, moet acht worden geslagen op de aard van die handeling en op de hoedanigheid waarin die Staat is opgetreden, met inaanmerkingneming van de context waarin de handeling werd verricht (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 650.

C.2018.0282.F [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20191206.1F.5](#) AC nr. ...

INKOMSTENBELASTINGEN

AANSLAGPROCEDURE

Aanslagprocedure - Wijziging door de administratie van een aangifte - Bericht van wijziging - Wachttermijn voor het vestigen van de aanslag - Aanvang

Indien de belastingplichtige antwoordt op het bericht van wijziging binnen een maand na de verzending ervan, vermag de administratie, na ontvangst van dit antwoord, over te gaan tot het vestigen van de aanslag na het verstrijken van die termijn en vooraleer een termijn van een maand is verstreken vanaf de derde werkdag volgend op de verzending van het bericht; in dat geval loopt de wachttermijn ten aanzien van de fiscus vanaf de dag van de verzending van het bericht van wijziging van aangifte (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 346 Wetboek Inkomstenbelastingen 1992

21 juni 2019 F.2015.0067.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190621.4](#) AC nr. ...

INTERNATIONALE VERDRAGEN

Internationale verdragen - Dubbelbelastingverdrag België-Italië - Inwoner van België - Belastbaarheid van interest - Door het verdrag verleende belastingvermindering - Bijkomende voorwaarden in het intern recht

Krachtens het algemeen beginsel van de primauteit van het internationaal recht op het nationale recht, heeft de Overeenkomst België-Italië voorrang op de bepalingen van het nationale recht; hieruit volgt dat aangezien de Overeenkomst België-Italië België verplicht tot het verlenen van de in de overeenkomst voorziene belastingvermindering, geen gevolg kan worden gegeven aan interne Belgische regels die deze vermindering aan bijkomende voorwaarden onderwerpen (1). (1) Zie concl. OM.

- Artt. 11 en 23 Overeenkomst van 19 oktober 1970 tussen België en Italië tot het vermijden van dubbele belasting

21 juni 2019

F.2015.0067.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190621.4](#)

AC nr. ...

PERSONENBELASTING

Personenbelasting - Bedrijfsinkomsten - Bezoldigingen - Bedrijfsleidersbezoldigingen - Schadevergoeding naar aanleiding foutieve beëindiging mandaat - Kwalificatie

De schadevergoeding die een bedrijfsleider ontvangt uit hoofde van gederfde bezoldiging tengevolge van een foutieve wijze van beëindiging van zijn mandaat of functie, is geen vergoeding voor het herstel van een tijdelijke derving van bezoldiging in de zin van artikel 166 WIB92.

- Art. 166 Wetboek Inkomstenbelastingen 1992

21 juni 2019

F.2017.0064.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190621.5](#)

AC nr. ...

Personenbelasting - Berekening van de aanslag - Voorafbetalingen - Vermeerdering wegens onvoldoende voorafbetaling - Schadevergoeding naar aanleiding foutieve beëindiging mandaat - Vrijstelling artikel 166 WIB92 - Toepassing

De schadevergoeding die een bedrijfsleider ontvangt uit hoofde van gederfde bezoldiging tengevolge van een foutieve wijze van beëindiging van zijn mandaat of functie, is geen vergoeding voor het herstel van een tijdelijke derving van bezoldiging in de zin van artikel 166 WIB92.

- Art. 166 Wetboek Inkomstenbelastingen 1992

21 juni 2019

F.2017.0064.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190621.5](#)

AC nr. ...

VENNOOTSCHAPSBELASTING

Vennootschapsbelasting - Vaststelling van het belastbaar netto-inkomen - Bedrijfslasten - Aftrekbaarheidsvoorwaarden

De kosten die een vennootschap maakt zijn enkel aftrekbaar in de zin van artikel 49 WIB92 wanneer zij aan de in die bepaling gestelde voorwaarden voldoen, en onder meer wanneer die kosten gedaan of gedragen zijn om belastbare inkomsten te verkrijgen of te behouden, ongeacht het verband met de statutaire activiteiten van de vennootschap.

- Art. 49 Wetboek Inkomstenbelastingen 1992

21 juni 2019

F.2018.0130.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190621.6](#)

AC nr. ...

Vennootschapsbelasting - Vaststelling van het belastbaar netto-inkomen - Bedrijfslasten - Aftrekbaarheidsvoorwaarden

Uit artikel 44, eerste lid, WIB64, dat krachtens artikel 96 van hetzelfde wetboek van toepassing is op de handelsvennootschappen, volgt niet dat de aftrek van beroepskosten afhankelijk is van de voorwaarde dat zij inherent zijn aan de maatschappelijke activiteit van de handelsvennootschap zoals die blijkt uit haar maatschappelijk doel; de omstandigheden dat tussen een verrichting van een vennootschap en haar maatschappelijke activiteit of statutair doel geen verband bestaat en dat een verrichting uitsluitend werd gesteld met het oog op een belastingvoordeel, sluiten als dusdanig niet uit dat de kosten die met zulke verrichtingen verband houden als aftrekbare beroepskosten kunnen worden aangemerkt (1). (1) Zie concl. OM.

- thans art. 49 Wetboek Inkomstenbelastingen 1992

- Arttt. 44, eerste lid Wetboek Inkomstenbelastingen 1964

21 juni 2019

F.2015.0067.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190621.4](#)

AC nr. ...

INTERNATIONALE RECHTSHULP

- Europees rechtshulpverdrag - Napels II- overeenkomst - Verzoek van de aangezocht autoriteit om gebruik te maken van het Europees rechtshulpverdrag - Draagwijdte

Uit de artikelen 1.1 en 3.1 Napels II-overeenkomst volgt dat de verzoeker om bijstand de op grond van deze overeenkomst verkregen informatie van de bevoegde overheid kan aanwenden in een strafrechtelijke procedure; uit artikel 1.2 Napels II-overeenkomst volgt niet dat de verzoeker om bijstand gebruik had moeten maken van het Europees rechtshulpverdrag omdat de bevoegde autoriteit daarom had verzocht aangezien het de verzoekende autoriteit toekomt te bepalen op grond van welk rechtsinstrument hij zijn verzoek om bijstand formuleert.

- Art. 1.1, 1.2 en 1.3 Nauwe samenwerking tussen de douaneadministraties in de EU (Napels II-overeenkomst)

30 april 2019

P.2018.1259.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190430.1](#)

AC nr. ...

- Wet 9 december 2004 - Bewijsvoering - Informatie afkomstig van de Duitse fiscus - Aanvoering van onrechtmatige informatieverzekering - Aanvoeringsverplichting - Draagwijdte

Geen enkele wets- of verdragsbepaling noch enig algemeen rechtsbeginsel verzet zich ertegen dat informatie louter in aanmerking wordt genomen als inlichting die toelaat het onderzoek in een bepaalde richting te oriënteren en vervolgens op autonome wijze bewijzen te verzamelen, voor zover niet aannemelijk wordt gemaakt dat zulks op onregelmatige wijze is geschied; wanneer een partij aanvoert dat dergelijke inlichtingen op onregelmatige wijze zijn verkregen, dient zij dit aannemelijk te maken op een wijze die het niveau van een loutere bewering overstijgt en de rechter oordeelt onaantastbaar of die partij haar aanvoering geloofwaardig maakt (1). (1) Cass. 1 december 2015, AR P.15.0905.N, AC 2015, nr.716; Cass. 2 december 2014, AR P.13.0545.N, AC 2014, nr. 743; Cass. 25 november 2014, AR P.14.0948.N, AC 2014, nr. 724; Cass. 10 september 2013, AR P.13.0376.N, AC 2013, nr. 434; Cass. 30 maart 2010, AR P.09.1789.N, AC 2010, nr. 231; F. SCHUERMANS, "De zoektocht naar of de jacht op de herkomst van de politionele informatie als start van een strafrechtelijk vooronderzoek", T.Strafr. 2014/1, (47)48-50.

21 mei 2019

P.2019.0104.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190521.5](#)

AC nr. ...

INTERNATIONALE VERDRAGEN

- Internationale rechtshulp - Europees rechtshulpverdrag - Napels II- overeenkomst - Verzoek van de aangezocht autoriteit om gebruik te maken van het Europees rechtshulpverdrag - Draagwijdte

Uit de artikelen 1.1 en 3.1 Napels II-overeenkomst volgt dat de verzoeker om bijstand de op grond van deze overeenkomst verkregen informatie van de bevoegde overheid kan aanwenden in een strafrechtelijke procedure; uit artikel 1.2 Napels II-overeenkomst volgt niet dat de verzoeker om bijstand gebruik had moeten maken van het Europees rechtshulpverdrag omdat de bevoegde autoriteit daarom had verzocht aangezien het de verzoekende autoriteit toekomt te bepalen op grond van welk rechtsinstrument hij zijn verzoek om bijstand formuleert.

- Art. 1.1, 1.2 en 1.3 Nauwe samenwerking tussen de douaneadministraties in de EU (Napels II-overeenkomst)

30 april 2019

P.2018.1259.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190430.1](#)

AC nr. ...

- Douane en accijnzen - Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China - Verzoek om bijstand gebaseerd op deze Overeenkomst - Gebruik van de verkregen gegevens in een strafrechtelijke procedure betreffende inbreuken op de douanewetgeving - Toelaatbaarheid - Toestemming van de Chinese autoriteiten - Draagwijdte

Uit de bepalingen van de artikelen 281, § 1, AWDA en de artikelen 10.1 en 17.3 van de Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China volgt dat de informatie en documenten verkregen ingevolge een verzoek om bijstand gedaan op grond van deze Overeenkomst met het oog op een correcte toepassing van de douanewetgeving en ter preventie, opsporing en bestrijding van inbreuken op de douanewetgeving, mogen aangewend worden in een strafrechtelijke procedure betreffende inbreuken op de douanewetgeving die het voorwerp vormden van het verzoek om samenwerking en noch artikel 10.2 Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China dat bepaalt dat deze bijstand geen beletsel vormt voor de toepassing van de voorschriften van de wederzijdse bijstand in strafzaken, noch artikel 10.3 Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China dat bepaalt dat de bijstand bij de invordering van rechten, heffingen en boetes, het aanhouden of in hechtenis nemen van personen en de inbeslagneming van goederen niet onder deze overeenkomst valt, laten toe anders te oordelen aangezien de mogelijkheid om de Chinese autoriteiten krachtens de wederzijdse bijstand in strafzaken om bijstand te verzoeken, immers niet uitsluit dat gegevens verkregen krachtens de Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China door de administratie worden gebruikt in een door haar aanhangig gemaakte strafrechtelijke procedure en de daarmee gepaard gaande fiscale rechtsvordering; de in artikel 10.3 Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China bepaalde uitzonderingsregel heeft specifiek betrekking op het geval waarin de rechten, heffingen en boetes reeds zijn vastgesteld en niet op het geval waarin de verschuldigdheid van de rechten nog niet is vastgesteld; wanneer het op grond van de Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China geformuleerde verzoek om bijstand aan de Chinese autoriteiten strekte tot een correcte toepassing van de douanewetgeving en de preventie, opsporing en bestrijding van inbreuken op de douanewetgeving in de zin van artikel 10.1 Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China moet de verzoeker, indien hij de verkregen informatie en documenten wil aanwenden in een strafrechtelijke procedure betreffende inbreuken op de douanewetgeving die het voorwerp vormden van het verzoek om samenwerking, niet vooraf de Chinese autoriteiten daartoe schriftelijk om toestemming verzoeken zoals voorgeschreven door artikel 17.4, tweede en derde zin, Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China aangezien de verkregen informatie en documenten dan immers gebruikt worden voor doeleinden van deze overeenkomst, als bedoeld door artikel 17.4, eerste zin, Overeenkomst Samenwerking Douane EG-China.

- Art. 281, § 1 Algemene Wet 18 juli 1977 inzake douane en accijnzen

30 april 2019

P.2018.1259.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190430.1](#)

AC nr. ...

- Douane en accijnzen - Napels II-overeenkomst - Wederzijdse bijstand en samenwerking tussen douaneadministraties - Verzoek om bijstand gebaseerd op deze Overeenkomst - Gebruik van de verkregen gegevens in een strafrechtelijke procedure betreffende inbreuken op de douanewetgeving - Toelaatbaarheid - Draagwijdte

Uit de artikelen 1.1 en 3.1 Napels II-overeenkomst volgt dat de verzoeker om bijstand de op grond van deze overeenkomst verkregen informatie van de bevoegde overheid kan aanwenden in een strafrechtelijke procedure; uit artikel 1.2 Napels II-overeenkomst volgt niet dat de verzoeker om bijstand gebruik had moeten maken van het Europees rechtshulpverdrag omdat de bevoegde autoriteit daarom had verzocht aangezien het de verzoekende autoriteit toekomt te bepalen op grond van welk rechtsinstrument hij zijn verzoek om bijstand formuleert.

- Art. 1.1, 1.2 en 1.3 Nauwe samenwerking tussen de douaneadministraties in de EU (Napels II-overeenkomst)

30 april 2019

P.2018.1259.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190430.1](#)

AC nr. ...

- Douane en accijnzen - Verordening (EG) nr. 515/97 - Verzoek om bijstand gebaseerd op deze Verordening - Gebruik van de verkregen gegevens in een strafrechtelijke procedure betreffende inbreuken op de douanewetgeving - Toelaatbaarheid - Verplichting tot gebruik van andere instrumenten voor internationale rechtshulp - Draagwijdte

Uit de bepalingen van artikel 281, § 1, AWDA, de artikelen 12, 45.3, eerste lid en 51 van de Verordening (EG) nr. 515/97, alsmede de verantwoording die is verstrekt ter gelegenheid van de wijziging van artikel 12 Verordening (EG) nr. 515/97 door de Verordening (EU) nr. 2015/1525 van het Europees Parlement en de Raad van 9 september 2015, volgt dat indien op grond van de Verordening (EG) nr. 515/97 de bevoegde autoriteit om bijstand werd verzocht, de verzoeker om bijstand de aldus verkregen gegevens mag aanwenden in strafrechtelijke procedures wegens de niet-naleving van douanevoorschriften, aangezien onder gerechtelijke procedures of rechtsvervolgingen in de zin van artikel 45.3, eerste lid, Verordening (EG) nr. 515/97 zonder enig onderscheid alle gerechtelijke procedures en rechtsvervolging, strafvervolgingen inbegrepen, vallen en uit artikel 51 Verordening (EG) nr. 515/97 bovendien geenszins kan worden afgeleid dat de verzoeker om bijstand verplicht zou zijn een beroep te doen op andere rechtsinstrumenten voor internationale rechtshulp zoals de Napels II- overeenkomst of het Europees rechtshulpverdrag.

- Art. 281, § 1 Algemene Wet 18 juli 1977 inzake douane en accijnzen

30 april 2019

P.2018.1259.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190430.1](#)

AC nr. ...

JEUGDBESCHERMING

- Onderzoeken met betrekking tot de persoonlijkheid van de minderjarige en het milieu waarin hij leeft - Aanwending voor de rechtbank

De algemene opzet van de wet van 8 april 1965 en de finaliteit van de onderzoeken die ze toestaat, sluiten uit dat de stukken van de procedures die bij de jeugdrechtbank werden geopend en die betrekking hebben op de persoonlijkheid van de betrokken minderjarige en het milieu waarin hij leeft, in het kader van strafvervolging worden aangevoerd, zelfs als een beklagde de overlegging ervan zou vorderen tot staving van zijn verweer; de aard van die onderzoeken, de inmenging die ze vormen in het privé- en familieleven en de vertrouwelijkheid die de wet eraan toekent, teneinde de opdrachtgevende overheid volledige inlichtingen te verschaffen, houden immers in dat ze uitsluitend mogen worden aangewend voor het doel waarvoor die onderzoeken werden verricht (1). (1) Cass. 21 september 2016, AR P.15.1123.F, AC 2016, nr. 510; en concl. van M. VANDERMEERSCH, advocaat-generaal in Pas.

- Art. 55, derde lid Wet 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming

20 februari 2019

P.2018.1188.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190220.2](#)

AC nr. ...

- Beperking door de wet van het recht, ook voor een beklagde, om gebruik te maken van bepaalde stukken - Verenigbaarheid met artikel 6.1 EVRM

Artikel 6.1 EVRM wil de wetgever niet verbieden het recht te beperken, ook voor een beklagde, om van bepaalde stukken gebruik te maken, wanneer de aanwending voor de rechtbank afbreuk kan doen aan de rechten van andere personen, die met name eveneens door het EVRM worden gewaarborgd (1). (1) Te dezen, het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven, gewaarborgd door artikel 8 EVRM. De appelrechtbanken hebben geoordeeld dat ze geen acht konden slaan op de "afschriften van twee beslissingen van de dienst gerechtelijke bescherming te Luik betreffende [twee] minderjarigen," namelijk stukken die de beklagde had ingediend tot staving van zijn verweer. Het OM heeft erop gewezen dat het middel ten onrechte het arrest nr. 86/2002 van 8 mei 2002 aanvoert waarbij het Grondwettelijk Hof de artikelen 131, § 2, en 235bis, § 6, Wetboek van Strafvordering gedeeltelijk nietig heeft verklaard; die bepalingen werden na dat arrest immers gewijzigd maar betreffen vooral de stukken die door de onderzoeksgerechten nietig werden verklaard als gevolg van de vaststelling van een onregelmatigheid, verzuim, of grond voor nietigverklaring, wat niet het geval is voor de in het middel beoogde stukken. (M.N.B.)

- Art. 55, derde lid Wet 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming

- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

20 februari 2019 P.2018.1188.F [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190220.2](#) AC nr. ...

- Onderzoeken met betrekking tot de persoonlijkheid van de minderjarige en het milieu waarin hij leeft - Finaliteit

Krachtens de artikelen 50 en 55 Jeugdbeschermingswet hebben de stukken van de procedures voor de jeugdrechtbank die betrekking hebben op de persoonlijkheid van de betrokken minderjarige en het milieu waarin hij leeft, enkel tot doel om, in het belang van de minderjarige, de bestuursmodaliteiten vast te stellen over zijn persoon of de middelen die voor zijn opvoeding of behandeling passend zijn (1). (1) Cass. 21 september 2016, AR P.15.1123.F, AC 2016, nr. 510; en concl. van M. VANDERMEERSCH, advocaat-generaal in Pas.

- Artt. 50 en 55 Wet 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming

20 februari 2019 P.2018.1188.F [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190220.2](#) AC nr. ...

- Burgerlijke rechtsvordering tegen de burgerrechtelijk aansprakelijke ouders - Stukken met betrekking tot de persoonlijkheid en het milieu van de minderjarige - Aanwending

Het algemeen opzet van de Jeugdbeschermingswet en de finaliteit van de onderzoeken die zij toestaat, sluiten uit dat de stukken van de procedures die de jeugdrechtbank kan hanteren en die betrekking hebben op de persoonlijkheid van de betrokken minderjarige en op het milieu waarin hij leeft, worden aangewend voor eender welk ander doel dan dat waarvoor ze werden uitgevoerd, zodat deze niet kunnen worden aangevoerd ter beoordeling van de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van de ouders van de minderjarige (1). (1) Cass. 19 mei 1993, AR P.93.0149.F, AC 1993, nr. 247.

- Artt. 50 en 55 Wet 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming

4 juni 2019 P.2019.0238.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190604.8](#) AC nr. ...

- Procedures voor de jeugdrechtbank - Stukken met betrekking tot de persoonlijkheid en het milieu van de minderjarige - Aanwending - Grens - Toepassing

Het algemeen opzet van de Jeugdbeschermingswet en de finaliteit van de onderzoeken die zij toestaat, sluiten uit dat de stukken van de procedures die de jeugdrechtbank kan hanteren en die betrekking hebben op de persoonlijkheid van de betrokken minderjarige en op het milieu waarin hij leeft, worden aangewend voor eender welk ander doel dan dat waarvoor ze werden uitgevoerd, zodat deze niet kunnen worden aangevoerd ter beoordeling van de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van de ouders van de minderjarige (1). (1) Cass. 19 mei 1993, AR P.93.0149.F, AC 1993, nr. 247.

- Artt. 50 en 55 Wet 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming

4 juni 2019 P.2019.0238.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190604.8](#) AC nr. ...

KORT GEDING

- Bevoegdheid van de rechter in kort geding - Spoedeisend karakter - Langdurig nalaten van handelen van de eiser

De rechter in kort geding beoordeelt in het licht van alle omstandigheden van de zaak of een eiser die nagelaten heeft te handelen, zich op het spoedeisend karakter mag beroepen.

- Art. 584 Gerechtelijk Wetboek

C.2019.0031.F [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20191108.4](#) AC nr. ...

- Bevoegdheid van de rechter in kort geding - Spoedeisend karakter

Er is sprake van spoedeisend karakter in de zin van artikel 584, eerste lid, Gerechtelijk Wetboek zodra de vrees voor schade van enig belang, of zelfs voor ernstige nadelen, een onmiddellijke beslissing wenselijk maakt; bijgevolg mag het kort geding worden gehanteerd wanneer het geschil niet met de gewone procedure binnen de gewenste tijdspanne opgelost kan worden, wat de rechter in kort geding een ruime feitelijke beoordelingsbevoegdheid geeft (1). (1) Cass. 23 september 2011, AR C.10.0279.F, AC 2011, nr. 495.

- Art. 584 Gerechtelijk Wetboek

C.2019.0031.F [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20191108.4](#) AC nr. ...

LEVENSONDERHOUD

- Onderhoudsbijdrage in het belang van het kind - Vaststelling van de middelen van elk van de ouders - Beoordeling door de rechter - Voordelen in natura

Voor de vaststelling van de middelen van elk van de ouders houdt de rechter niet alleen rekening met de voordelen uit bijkomende inkomsten maar ook met de voordelen in natura die hun lasten verlagen.

- Art. 203, § 2 Burgerlijk Wetboek

17 mei 2019 C.2018.0276.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190517.1](#) AC nr. ...

MILIEURECHT

- Achterlaten van afvalstoffen - Gebruik van uitgegraven bodem als bodem - Verbod - Uitzonderingsregime - Bewijslast

Het staat aan de beklagde die er zich op beroept uitgegraven bodem als bodem binnen een kadastrale werkzone vrij te mogen gebruiken, geloofwaardig aan te voeren of voldaan is aan de toepassingvoorwaarden van het uitzonderingsregime bepaald in de artikelen 158, 7° en 164, eerste lid, 1°, VLAREBO en inzonderheid aan de voorwaarde van een kadastrale werkzone; vervolgens staat het aan de rechter om te oordelen of de beklagde slaagt in die aanvoeringsplicht.

- Artt. 158, 7°, en 164, eerste lid, 1° Besluit van de Vlaamse Regering 14 december 2007 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de bodemsanering en de bodembescherming

- Art. 12 Decr. VI. Overheid 23 december 2011 betreffende het duurzaam beheer van materiaalkringlopen en afvalstoffen

- Art. 12, § 1 Decr. VI. R. 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen

23 april 2019 P.2018.0815.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190423.2](#) AC nr. ...

- Bescherming van in het wild levende dier- en plantensoorten - Uitvoeringsverordening van de Cites-Verordening - Begrip "planken" - Draagwijdte

Uit de vergelijking enerzijds van de Nederlandstalige tekst van de Verordening(EG) nr. 338/97 van de Raad van 9 december 1996 inzake de bescherming van in het wild levende dier- en plantensoorten (CITES-Verordening) met de Franstalige en Engelstalige tekst ervan en anderzijds de vergelijking van de Nederlandstalige tekst van de Verordening (EG) nr. 865/2006 van de Commissie van 4 mei 2006 houdende uitvoeringsbepalingen van de CITES-Verordening (Uitvoeringsverordening) met de Franstalige en Engelstalige tekst ervan, volgt dat met de term "planken" in de Bijlage B met annotatie #5 van de CITES-Verordening en in de Bijlage VII van de Uitvoeringsverordening, "verzaagd hout" wordt bedoeld (1). (1) Zie concl. OM.

21 mei 2019 P.2018.1247.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190521.2](#) AC nr. ...

- Bescherming van in het wild levende dier- en plantensoorten - CITES-Verordening - Begrip "planken" - Draagwijdte

Uit de vergelijking enerzijds van de Nederlandstalige tekst van de Verordening(EG) nr. 338/97 van de Raad van 9 december 1996 inzake de bescherming van in het wild levende dier- en plantensoorten (CITES-Verordening) met de Franstalige en Engelstalige tekst ervan en anderzijds de vergelijking van de Nederlandstalige tekst van de Verordening (EG) nr. 865/2006 van de Commissie van 4 mei 2006 houdende uitvoeringsbepalingen van de CITES-Verordening (Uitvoeringsverordening) met de Franstalige en Engelstalige tekst ervan, volgt dat met de term "planken" in de Bijlage B met annotatie #5 van de CITES-Verordening en in de Bijlage VII van de Uitvoeringsverordening, "verzaagd hout" wordt bedoeld (1). (1) Zie concl. OM.

21 mei 2019

P.2018.1247.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190521.2](#)

AC nr. ...

MISDRIJF

DEELNEMING

Deelneming - Faillissement - Artikel 489bis Strafwetboek - Laattijdige aangifte van de toestand van faillissement - Daders van het misdrijf - Draagwijdte

Artikel 489bis, 4°, Strafwetboek, bestraft kooplieden die met het oogmerk om de faillietverklaring uit te stellen verzuimd hebben binnen de maand aangifte te doen van het faillissement en diezelfde bepaling bestraft vanaf 1 mei 2018 ondernemingen als bedoeld in artikel 1.1, eerste lid, 1°, Wetboek economisch recht die met het oogmerk om de faillietverklaring uit te stellen verzuimd hebben binnen de maand aangifte te doen van het faillissement; het door artikel 489bis, 4°, Strafwetboek bedoelde misdrijf van laattijdige aangifte van het faillissement kan niet enkel worden gepleegd door zij die de hoedanigheid hebben van koopman en vanaf 1 mei 2018 ondernemer in de zin van de vermelde bepaling, maar ook door zij die deze hoedanigheid niet hebben maar aan dit misdrijf deelnemen op een bij de artikelen 66 en 67 Strafwetboek bepaalde wijze en met het vereiste deelnemingsopzet (1). (1) Cass. 9 januari 2018, AR P.17.0856.N, AC 2018, nr. 17, RW 2018-2019, 259-260 en noot (m.b.t. feitelijke bestuurders van een vennootschap).

21 mei 2019

P.2019.0046.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190521.4](#)

AC nr. ...

Deelneming - Diefstal - Objectief verzwarende omstandigheden bepaald in de artikelen 468, 471, laatste lid, en 474 Strafwetboek - Toerekening aan de deelnemers - Draagwijdte

Het recht op een eerlijk proces zoals gewaarborgd door artikel 6.1 EVRM en artikel 14.1 IVBPR verzet zich tegen een automatische toerekening van de objectieve verzwarende omstandigheden aan alle deelnemers aan diefstal en dit ongeacht of zij die verzwarende omstandigheden met kennis van zaken hebben aanvaard of bij de uitvoering ervan betrokken waren; het aannemen van de verzwarende omstandigheden bepaald in de artikelen 468, 471, laatste lid en 474 Strafwetboek, vereist een beoordeling voor elke deelnemer afzonderlijk, wat een individuele analyse veronderstelt van zijn gedrag, maar dit belet evenwel niet dat de rechter zich voor de toerekening van de verzwarende omstandigheden aan meerdere deelnemers steunt op dezelfde feitelijke gegevens (1). (1) Cass. 20 juni 2018, JT 2018, 717 en noot F. KUTY, "La responsabilité pénale du chef d'une circonstance aggravante réelle de nature intentionnelle: l'exigence de prévision de sa commission à l'exclusion de sa seule prévisibilité"; F. KUTY, "Les conditions de la responsabilité pénale du chef des circonstances aggravantes réelles de nature intentionnelle", JT 2016, pp. 185-188; Cass 13 april 2010, AR P.10.0005.N, AC 2010, nr. 255 met concl van eerste advocaat-generaal M. DE SWAEF; Cass. 17 juni 2008, AR P08.0070.N, AC 2008, nr. 379 met concl. van advocaat-generaal M. DE SWAEF; EHRM, arrest nr. 50372/99, 2 juni 2005, Göktepe t. België; J. VANHEULE, "Strafbare deelneming: een overzicht van rechtspraak 2000-2010", NC 2012, 1-18, inz. nrs. 45-50 en de aldaar geciteerde rechtspraak en rechtsleer.

9 april 2019

P.2018.1305.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.6](#)

AC nr. ...

RECHTVAARDIGING EN VERSCHONING

Rechtvaardiging en verschoning - Rechtvaardiging - Wettige zelfverdediging - Aanvaller - Geweldpleging gepleegd na voltooiing van de diefstal

Met het in artikel 417, derde lid, Strafwetboek bedoelde geweld waartegen de wet toelaat zich te verdedigen, wordt niet enkel gelijkgesteld het geweld dat de aanvaller rechtstreeks gebruikt om de diefstal te plegen maar ook het geweld dat de op heterdaad betrapte dief zou gebruiken om in het bezit van de gestolen voorwerpen te kunnen blijven of om zijn vlucht te verzekeren.

- Art. 417, derde lid Strafwetboek

6 maart 2019

P.2018.0998.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190306.1](#)

AC nr. ...

Rechtvaardiging en verschoning - Verschoning - Natuurlijke persoon - Strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersoon - Strafuitsluitende verschoningsgrond - Decumulregeling

De bepalingen van artikel 5, eerste en tweede lid, Strafwetboek, vereisen voor de toepasselijkheid van de in het tweede lid opgenomen decumulregeling niet dat de geïdentificeerde natuurlijke persoon beschikt over een bepaalde hoedanigheid of de bevoegdheid om de rechtspersoon te vertegenwoordigen (1)(2). (1) Cass. 8 april 2014, AR P.13.0114.N, AC 2014, nr.276; Cass. 4 februari 2014, AR P.12.1757.N, AC 2014, nr. 91; Cass. 22 juni 2011, AR P.10.1289.F, AC 2011, nr. 417, NC 2011, 381 en noot V. FRANSSEN en S. VAN DYCK, "Let's Stick Together (c'mon c'mon): decumul enkel mogelijk bij gezamenlijke vervolging van natuurlijke persoon en rechtspersoon"; Cass. 1 februari 2011, AR P.10.1334.N, AC 2011, nr. 94; Cass. 4 maart 2003, AR P.02.1249.N, AC 2003, nr. 149 met concl. van advocaat-generaal M. DE SWAEF; Cass. 3 oktober 2000, T. Strafr. 2000, 263 en noot F. DERUYCK en B. SPRIET, "De (niet)- retroactiviteit van artikel 5, lid 2, van het strafwetboek: een gesloten discussie?"; H. VAN BAVEL, "Over de toepassing in de tijd van artikel 5 lid 2 van het strafwetboek", AJT 2000-01, 495-497, L. BIHAIN, "Responsabilité pénale des personnes morales: présentation synthétique", JLMB 2001-01, 401-416; L. DELBROUCK, "De werking in de tijd van art. 5, tweede lid, Sw", RW 2000-01, 1235-1237; M. DE SWAEF, "L'application des nouvelles dispositions relatives à la responsabilité pénale des personnes morales et du droit transitoire relatif à ces dispositions", RDP 2001, 867-872. (2) De feiten in de onderhavige zaak dateren van 14 april 2017. De decumulregeling van art. 5, 2de lid, Sw. is inmiddels opgeheven bij de wet van 11 juli 2018 tot wijziging van het Strafwetboek en de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering wat de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen betreft (BS 20 juli 2018, in werking vanaf 30 juli 018), maar de gunstigere vroegere strafwet blijft behouden voor degenen die zich op het moment van de feiten op de decumul konden beroepen (P. WAETERINCKX, Strafrecht Duiding, 2018, Larcier, commentaar onder art. 5 Sw., p. 14-15). AW

21 mei 2019

P.2019.0128.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190521.6](#)

AC nr. ...

SOORTEN

Soorten - Aflopend, voortgezet, voortdurend misdrijf - Voortgezet misdrijf - Feit waarvoor de beklaagde is vrijgesproken - Latere vervolging voor een ander feit - Gevolg - Eenheid van opzet

Er bestaat geen eenheid van opzet tussen een feit waarvoor een beklaagde is vrijgesproken bij een in kracht van gewijsde gegane uitspraak en een feit waarvoor hij later wordt vervolgd, zodat deze feiten geen voortgezet misdrijf vormen (1). (1) Cass. 1 maart 1988, AR 1587, AC 1987-1988, nr. 398.

4 juni 2019

P.2018.0407.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190604.1](#)

AC nr. ...

TOEREKENBAARHEID

Toerekenbaarheid - Natuurlijke personen - Verschoning - Strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersoon - Strafvuittellende verschoningsgrond - Decumulregeling

De bepalingen van artikel 5, eerste en tweede lid, Strafwetboek, vereisen voor de toepasselijkheid van de in het tweede lid opgenomen decumulregeling niet dat de geïdentificeerde natuurlijke persoon beschikt over een bepaalde hoedanigheid of de bevoegdheid om de rechtspersoon te vertegenwoordigen (1)(2). (1) Cass. 8 april 2014, AR P.13.0114.N, AC 2014, nr.276; Cass. 4 februari 2014, AR P.12.1757.N, AC 2014, nr. 91; Cass. 22 juni 2011, AR P.10.1289.F, AC 2011, nr. 417, NC 2011, 381 en noot V. FRANSSEN en S. VAN DYCK, "Let's Stick Together (c'mon c'mon): decumul enkel mogelijk bij gezamenlijke vervolging van natuurlijke persoon en rechtspersoon"; Cass. 1 februari 2011, AR P.10.1334.N, AC 2011, nr. 94; Cass. 4 maart 2003, AR P.02.1249.N, AC 2003, nr. 149 met concl. van advocaat-generaal M. DE SWAEF; Cass. 3 oktober 2000, T. Strafr. 2000, 263 en noot F. DERUYCK en B. SPRIET, "De (niet)- retroactiviteit van artikel 5, lid 2, van het strafwetboek: een gesloten discussie?"; H. VAN BAVEL, "Over de toepassing in de tijd van artikel 5 lid 2 van het strafwetboek", AJT 2000-01, 495-497, L. BIHAIN, "Responsabilité pénale des personnes morales: présentation synthétique", JLMB 2001-01, 401-416; L. DELBROUCK, "De werking in de tijd van art. 5, tweede lid, Sw", RW 2000-01, 1235-1237; M. DE SWAEF, "L'application des nouvelles dispositions relatives à la responsabilité pénale des personnes morales et du droit transitoire relatif à ces dispositions", RDP 2001, 867-872. (2) De feiten in de onderhavige zaak dateren van 14 april 2017. De decumulregeling van art. 5, 2de lid, Sw. is inmiddels opgeheven bij de wet van 11 juli 2018 tot wijziging van het Strafwetboek en de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering wat de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen betreft (BS 20 juli 2018, in werking vanaf 30 juli 018), maar de gunstigere vroegere strafwet blijft behouden voor degenen die zich op het moment van de feiten op de decumul konden beroepen (P. WAETERINCKX, Strafrecht Duiding, 2018, Larcier, commentaar onder art. 5 Sw., p. 14-15). AW

21 mei 2019

P.2019.0128.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190521.6](#)

AC nr. ...

Toerekenbaarheid - Rechtspersonen - Verschoning - Natuurlijke persoon - Strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersoon - Strafuitsluitende verschoningsgrond - Decumulregeling

De bepalingen van artikel 5, eerste en tweede lid, Strafwetboek, vereisen voor de toepasselijkheid van de in het tweede lid opgenomen decumulregeling niet dat de geïdentificeerde natuurlijke persoon beschikt over een bepaalde hoedanigheid of de bevoegdheid om de rechtspersoon te vertegenwoordigen (1)(2). (1) Cass. 8 april 2014, AR P.13.0114.N, AC 2014, nr.276; Cass. 4 februari 2014, AR P.12.1757.N, AC 2014, nr. 91; Cass. 22 juni 2011, AR P.10.1289.F, AC 2011, nr. 417, NC 2011, 381 en noot V. FRANSSEN en S. VAN DYCK, "Let's Stick Together (c'mon c'mon): decumul enkel mogelijk bij gezamenlijke vervolging van natuurlijke persoon en rechtspersoon"; Cass. 1 februari 2011, AR P.10.1334.N, AC 2011, nr. 94; Cass. 4 maart 2003, AR P.02.1249.N, AC 2003, nr. 149 met concl. van advocaat-generaal M. DE SWAEF; Cass. 3 oktober 2000, T. Strafr. 2000, 263 en noot F. DERUYCK en B. SPRIET, "De (niet)- retroactiviteit van artikel 5, lid 2, van het strafwetboek: een gesloten discussie?"; H. VAN BAVEL, "Over de toepassing in de tijd van artikel 5 lid 2 van het strafwetboek", AJT 2000-01, 495-497, L. BIHAIN, "Responsabilité pénale des personnes morales: présentation synthétique", JLMB 2001-01, 401-416; L. DELBROUCK, "De werking in de tijd van art. 5, tweede lid, Sw", RW 2000-01, 1235-1237; M. DE SWAEF, "L'application des nouvelles dispositions relatives à la responsabilité pénale des personnes morales et du droit transitoire relatif à ces dispositions", RDP 2001, 867-872. (2) De feiten in de onderhavige zaak dateren van 14 april 2017. De decumulregeling van art. 5, 2de lid, Sw. is inmiddels opgeheven bij de wet van 11 juli 2018 tot wijziging van het Strafwetboek en de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering wat de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen betreft (BS 20 juli 2018, in werking vanaf 30 juli 018), maar de gunstigere vroegere strafwet blijft behouden voor degenen die zich op het moment van de feiten op de decumul konden beroepen (P. WAETERINCKX, Strafrecht Duiding, 2018, Larcier, commentaar onder art. 5 Sw., p. 14-15). AW

21 mei 2019

P.2019.0128.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190521.6](#)

AC nr. ...

Toerekenbaarheid - Rechtspersonen - Omzetting van de vrijheidsstraf - Vrijheidsstraf van minder dan één maand - Minimumgeldboete

Uit de formulering van artikel 41bis, § 1, tweede streepje, Strafwetboek, blijkt dat voor het bepalen van de minimumgeldboete toepasselijk op de rechtspersoon die is veroordeeld wegens misdrijven waarvoor de vrijheidsstraf die voor de natuurlijke persoon is bepaald minder dan een maand bedraagt, het bedrag van vijfhonderd euro niet hoeft vermenigvuldigd te worden, zodat dit bedrag overeenstemt met de minimumgeldboete (1). (1) Zie Cass. 4 maart 2015, AR P.14.1221.F, AC 2015, nr. 155 (tweede middel), en concl. van advocaat-generaal met opdracht PALUMBO in Pas.; Cass. 28 juni 2005, AR P.04.1628.N, AC 2005, nr. 378, met concl. van advocaat-generaal VANDERMEERSCH.

- Art. 41bis Strafwetboek

23 januari 2019

P.2018.0623.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190123.12](#)

AC nr. ...

VERZWARENDE OMSTANDIGHEDEN

Verzwarende omstandigheden - Diefstal - Objectief verzwarende omstandigheden bepaald in de artikelen 468, 471, laatste lid, en 474 Strafwetboek - Toerekening aan de deelnemers - Draagwijdte

Het recht op een eerlijk proces zoals gewaarborgd door artikel 6.1 EVRM en artikel 14.1 IVBPR verzet zich tegen een automatische toerekening van de objectieve verzwarende omstandigheden aan alle deelnemers aan diefstal en dit ongeacht of zij die verzwarende omstandigheden met kennis van zaken hebben aanvaard of bij de uitvoering ervan betrokken waren; het aannemen van de verzwarende omstandigheden bepaald in de artikelen 468, 471, laatste lid en 474 Strafwetboek, vereist een beoordeling voor elke deelnemer afzonderlijk, wat een individuele analyse veronderstelt van zijn gedrag, maar dit belet evenwel niet dat de rechter zich voor de toerekening van de verzwarende omstandigheden aan meerdere deelnemers steunt op dezelfde feitelijke gegevens (1). (1) Cass. 20 juni 2018, JT 2018, 717 en noot F. KUTY, "La responsabilité pénale du chef d'une circonstance aggravante réelle de nature intentionnelle: l'exigence de prévision de sa commission à l'exclusion de sa seule prévisibilité"; F. KUTY, "Les conditions de la responsabilité pénale du chef des circonstances aggravantes réelles de nature intentionnelle", JT 2016, pp. 185-188; Cass 13 april 2010, AR P.10.0005.N, AC 2010, nr. 255 met concl van eerste advocaat-generaal M. DE SWAEF; Cass. 17 juni 2008, AR P08.0070.N, AC 2008, nr. 379 met concl. van advocaat-generaal M. DE SWAEF; EHRM, arrest nr. 50372/99, 2 juni 2005, Göktepe t. België; J. VANHEULE, "Strafbare deelneming: een overzicht van rechtspraak 2000-2010", NC 2012, 1-18, inz. nrs. 45-50 en de aldaar geciteerde rechtspraak en rechtsleer.

9 april 2019

P.2018.1305.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.6](#)

AC nr. ...

NATIONALITEIT

- Vervallenverklaring - Veroordeling wegens een misdrijf bepaald in artikel 23/1, § 1, 1°, Wetboek Belgische Nationaliteit - Draagwijdte

Uit de samenhang tussen de bepalingen van artikel 23/1, § 1, 1°, 23/1, §3, tweede lid en 23/1, §3, derde lid, Wetboek Belgische Nationaliteit, volgt dat de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit niet kan leiden tot het verlies van die nationaliteit met terugwerkende kracht, zodat ze de betrokkene niet terugplaatst in de administratieve toestand voorafgaand aan het verkrijgen van de Belgische nationaliteit; uit artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, Vreemdelingenwet, gelezen in samenhang met artikel 23/1 Wetboek Belgische Nationaliteit, volgt dan ook dat de artikelen 21 en 22 Vreemdelingenwet niet toepasselijk zijn op de vrijheidsberovende maatregel die is genomen tegen een vreemdeling die vervallen is verklaard van de Belgische nationaliteit.

21 mei 2019

P.2019.0428.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190521.7](#)

AC nr. ...

NIEUWE VORDERING

- Burgerlijke zaken - Hoger beroep - Uitbreiding of wijziging

Krachtens artikel 807 Gerechtelijk Wetboek, dat overeenkomstig artikel 1042 van dit wetboek van toepassing is in hoger beroep, kan een vordering die voor de rechter aanhangig is, uitgebreid of gewijzigd worden indien de nieuwe, op tegenspraak genomen conclusies, berusten op een feit of akte in de dagvaarding aangevoerd, zelfs indien hun juridische omschrijving verschillend is (1); die bepaling vereist niet dat de nieuwe vordering, voor zover ze berust op een feit of een akte die in de dagvaarding wordt aangevoerd, uitsluitend op dat feit of op die akte steunt (2). (1) Cass. 18 februari 2010, A.R. C.08.0583.N, AC 2010, nr. 107; Cass. 19 februari 2016, A.R. C.15.0205.F, AC 2016, nr. 129. (2) Cass. 3 december 1981, AC 1981-82, nr. 222; Cass. 4 oktober 1982, A.R. nr. 6588, AC 1982-83, nr. 83; P. Thion, Variaties op hetzelfde thema. De vordering vernieuwen zonder te verrassen: artikel 807 Ger. W. , P&B 2002, afl. 2, 125.

- Artt. 807 en 1042 Gerechtelijk Wetboek

17 mei 2019

C.2018.0276.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190517.1](#)

AC nr. ...

ONAANTASTBARE BEOORDELING DOOR DE FEITENRECHTER

- Strafzaken - "Non bis in idem" - Zelfde feiten

De rechter beoordeelt in het licht van de gegevens van de zaak welke feiten bij hem aanhangig zijn gemaakt en of die feiten identiek of substantieel dezelfde zijn als deze die het voorwerp waren van een eerdere strafvervolgning die is beëindigd met een onherroepelijke beslissing van vrijspraak of veroordeling en waarbij de rechter acht moet slaan op de feitelijke gedragingen en de werkelijk bedoelde omstandigheden waarop de eerste strafvordering betrekking heeft; dat dubbel onderzoek van de hem voorgelegde en de eerder berechte feiten maakt deel uit van de onaantastbare beoordeling door de feitenrechter (1). (1) Cass. 9 april 2014, AR P.13.1916.F, AC 2014, nr. 280.

- Art. 4.1 Zevende Aanvullend Protocol EVRM

- Art. 14.7 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New-York op 19 december 1966

4 juni 2019

P.2018.0407.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190604.1](#)

AC nr. ...

- Bewijsvoering - Informatie afkomstig van de Duitse fiscus - Aanvoering van onrechtmatige informatieverzekering - Aanvoeringsverplichting - Draagwijdte

Geen enkele wets- of verdragsbepaling noch enig algemeen rechtsbeginsel verzet zich ertegen dat informatie louter in aanmerking wordt genomen als inlichting die toelaat het onderzoek in een bepaalde richting te oriënteren en vervolgens op autonome wijze bewijzen te verzamelen, voor zover niet aannemelijk wordt gemaakt dat zulks op onregelmatige wijze is geschied; wanneer een partij aanvoert dat dergelijke inlichtingen op onregelmatige wijze zijn verkregen, dient zij dit aannemelijk te maken op een wijze die het niveau van een loutere bewering overstijgt en de rechter oordeelt onaantastbaar of die partij haar aanvoering geloofwaardig maakt (1). (1) Cass. 1 december 2015, AR P.15.0905.N, AC 2015, nr.716; Cass. 2 december 2014, AR P.13.0545.N, AC 2014, nr. 743; Cass. 25 november 2014, AR P.14.0948.N, AC 2014, nr. 724; Cass. 10 september 2013, AR P.13.0376.N, AC 2013, nr. 434; Cass. 30 maart 2010, AR P.09.1789.N, AC 2010, nr. 231; F. SCHUERMANS, "De zoektocht naar of de jacht op de herkomst van de politionele informatie als start van een strafrechtelijk vooronderzoek", T.Strafr. 2014/1, (47)48-50.

21 mei 2019

P.2019.0104.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190521.5](#)

AC nr. ...

- Verzekering - WAM-verzekering - Eigenaar die toelaat dat zijn motorrijtuig in het verkeer wordt gebracht - Nazicht van het bestaan van een verzekering - Draagwijdte

De bepaling van artikel 22, § 1, eerste lid, WAM stelt de eigenaar van een motorrijtuig strafbaar wanneer hij het motorrijtuig niet zelf heeft verzekerd, maar het gebruik ervan door een ander heeft toegelaten zonder te hebben nagegaan of die verzekerd is of, op zijn minst, zonder voldoende waarborgen te hebben verkregen dat een dergelijke verzekering werd gesloten vóór de ingebruikneming; de rechter oordeelt onaantastbaar of de eigenaar van het motorrijtuig die toelaat dat zijn voertuig in het verkeer wordt gebracht, het door artikel 22, § 1, eerste lid, WAM vereiste nazicht heeft uitgevoerd en het Hof gaat alleen na of de rechter uit de door hem vastgestelde feiten geen gevolgen trekt die daarmee geen verband houden of op grond daarvan niet kunnen worden verantwoord (1). (1) Cass. 29 maart 2006, AR P.05.0055.F, AC 2006, nr. 179 met concl. advocaat-generaal D. VANDERMEERSCH op datum in Pas.

- Art. 22, § 1, eerste lid Wet betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen

11 juni 2019

P.2019.0120.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190611.3](#)

AC nr. ...

- Verzet ongedaan verklaard - Wettige reden van verschoning - Toetsing van het Hof van Cassatie

De rechter stelt onaantastbaar de feiten vast waaruit hij al dan niet het bestaan van een wettige reden van verschoning afleidt waarbij het Hof enkel nagaat of hij uit zijn vaststellingen die beslissing naar recht heeft kunnen afleiden (1). (1) Zie Cass. 9 mei 2018, AR P.17.1114.F, AC, nr. 297; Cass. 19 december 2017, AR P.17.0340.N, AC 2017, nr. 718. De wetgever heeft "bewust een ruime beoordelingsvrijheid" aan de feitenrechter "gelaten" (GwH, 21 december 2017, nr. 148/2017, B.35.2°).

- Art. 187, § 6, 1° Wetboek van Strafvordering

23 januari 2019

P.2018.0530.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190123.11](#)

AC nr. ...

ONDERNEMINGSRAAD EN VEILIGHEIDSCOMITE

BESCHERMDE WERKNEMERS

Beschermde werknemers - Ontslag om dringende reden - Aangevoerd feit - Beoordeling - Aan het ontslag voorafgaand feit - Voorwaarde

Indien de rechter rekening moet houden met alle feiten en omstandigheden die in de in artikel 4, § 1, Wet Ontslagregeling Personeelsafgevaardigden bedoelde brief worden aangehaald en dus ook met de in deze brief als verduidelijking of verzwarende omstandigheid aangehaalde vroegere feiten, staan artikel 4, §2, tweede lid, §3, §4 en artikel 7 Wet Ontslagregeling Personeelsafgevaardigden evenwel eraan in de weg dat de rechter bij de beoordeling van het feit dat het ontslag zonder opzegging rechtvaardigt, feiten en omstandigheden in aanmerking zou nemen die in de in artikel 4, § 1, Wet Ontslagregeling Personeelsafgevaardigden bedoelde brief niet werden vermeld, zoals vroegere feiten die als verduidelijking of verzwarende omstandigheid zouden kunnen gelden (1). (1) Zie concl. OM.

13 mei 2019

S.2017.0090.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190513.1](#)

AC nr. ...

ONDERWIJS

Vrij gesubsidieerd onderwijs - Arbeidsovereenkomst - Einde - Gerechtelijke ontbinding - Vordering - Personeelslid - Ernstige contractuele wanprestatie - Onregelmatige beëindiging

De door artikel 28, § 2, van de wet van 29 mei 1959 tot wijziging van sommige bepalingen van de onderwijswetgeving gebruikte bewoordingen verhinderen niet dat in geval van gerechtelijke ontbinding van de arbeidsovereenkomst van een vast benoemd personeelslid van het vrij gesubsidieerd onderwijs op vordering van dat personeelslid in het nadeel van de inrichtende macht, uitgesproken op grond van een ernstige contractuele wanprestatie van de inrichtende macht van die aard dat dit personeelslid op grond van die feiten terecht de onregelmatige beëindiging van de arbeidsovereenkomst door de inrichtende macht had kunnen vaststellen, die rechterlijke uitspraak kan worden aangezien als een vonnis of arrest dat de beëindiging door de inrichtende macht van de opdracht van een door haar vast benoemd personeelslid strijdig acht met het Decreet Rechtspositie Personeelsleden Gesubsidieerd Onderwijs, zoals bedoeld in artikel 28, § 2, van de wet van 29 mei 1959, en dat dit personeelslid als een ten onrechte ontslagen personeelslid kan worden aangezien in de zin van die wetsbepaling.

1 april 2019

S.2015.0096.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190401.4](#)

AC nr. ...

ONDERZOEK IN STRAFZAKEN

ALLERLEI

Allerlei - Verhoor in de zin van artikel 47bis Wetboek van Strafvordering

Een verhoor in de zin van artikel 47bis Wetboek van Strafvordering is een geleide ondervraging over misdrijven die aan een in dat artikel bedoelde persoon ten laste kunnen worden gelegd door een daartoe bevoegde ambtenaar geacteerd in een proces-verbaal in het kader van een opsporings- of gerechtelijk onderzoek, met als doel de waarheid te vinden; dat artikel is daarentegen niet van toepassing op spontane verklaringen of aanwijzingen van een persoon die op zijn gedrag of situatie wordt aangesproken door een daartoe bevoegde ambtenaar, wiens interpellatie enkel bedoeld is om zich een juist beeld van de vastgestelde feiten te vormen teneinde vervolgens een gepaste beslissing te kunnen nemen waarbij het gegeven dat de vastgestelde feiten kunnen wijzen op het bestaan van een misdrijf, niet doorslaggevend is.

28 mei 2019

P.2019.0127.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190528.13](#)

AC nr. ...

GERECHTELIJK ONDERZOEK

Gerechtelijk onderzoek - Regelmaticheid van de procedure - Onderzoeksgerecht dat uitspraak doet inzake voorlopige hechtenis - Identificatie van de gebruiker van een oproepnummer - Schending van artikel 46bis Wetboek van Strafvordering

De omstandigheid dat de gebruiker van een oproepnummer met schending van artikel 46bis Wetboek van Strafvordering zou zijn geïdentificeerd, machtigt de onderzoeksgerechten die uitspraak doen inzake voorlopige hechtenis niet om die informatie te weren, buiten de drie gevallen waarin artikel 32 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering een dergelijke sanctie bepaalt (1). (1) Zie Cass. 30 oktober 2013, AR P.13.1403.F, AC 2013, nr. 566, met concl. OM in Pas.

- Art. 32 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering

6 februari 2019

P.2019.0097.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190206.3](#)

AC nr. ...

Gerechtelijk onderzoek - Algemeen - Toestemming van de onderzoeksrechter - Draagwijdte - Geheim van het onderzoek - Persmededeling van het openbaar ministerie

Wanneer het openbaar ministerie een persmededeling heeft gedaan waarvoor de onderzoeksrechter niet uitdrukkelijk toestemming heeft gegeven, kan de rechter het bestaan van die toestemming afleiden uit alle hem voorgelegde gegevens die aan tegenspraak van de partijen zijn onderworpen.

- Art. 57, § 3 Wetboek van Strafvordering

9 april 2019

P.2018.1170.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.3](#)

AC nr. ...

ONDERZOEKSGERECHTEN

- Vreemdelingen - Wet 15 december 1980 - Maatregel van vrijheidsberoving - Bevoegdheden van de onderzoeksgerechten - Beperkingen - Onwettige vasthouding - Aansprakelijkheidsvordering tegen de Belgische Staat - Bevoegdheid - Burgerlijke rechtscolleges van de rechterlijke orde

Krachtens de artikelen 71 tot 74 Vreemdelingenwet die de onderzoeksgerechten verbieden zich over de opportuniteit uit te spreken, zijn zij enkel bevoegd om de aangehouden vreemdeling vrij te laten als ze vaststellen dat de vrijheidsberovende maatregel, of de beslissing tot verwijdering waarop ze steunt, onwettig is; de onderzoeksgerechten zijn niet bevoegd om de vreemdeling schadevergoeding toe te kennen omdat hij onwettig is vastgehouden; de omstandigheid dat de onderzoeksgerechten niet bevoegd zijn om uitspraak te doen over een vasthoudingstitel van een vreemdeling die gebrekkig is, belet hem niet om voor de burgerlijke rechtscolleges van de rechterlijke orde een aansprakelijkheidsvordering in te stellen tegen de Belgische Staat; krachtens de artikelen 144 en 145 Grondwet behoren de geschillen over burgerlijke en politieke rechten immers in de regel tot de bevoegdheid van de rechtbanken (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 188, die op zijn beurt verwijst naar artikel 27 Wet Onwerkzame Voorhechtenis.

- Artt. 71 tot 74 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

- Artt. 144 en 145 De gecoördineerde Grondwet 1994

27 maart 2019

P.2019.0259.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190327.2](#)

AC nr. ...

- Vreemdelingen - Wet 15 december 1980 - Maatregel van vrijheidsberoving - Rechtsmiddel ingesteld bij de rechterlijke macht - Nieuwe vasthoudingsmaatregel op een andere grondslag - Afzonderlijke autonome titel - Doelloos geworden rechtsmiddel

Uit artikel 71, eerste lid, Vreemdelingenwet volgt dat de wet de onderzoeksgerechten ermee belast uitspraak te doen over het rechtsmiddel dat de vreemdeling heeft ingesteld tegen de maatregel van vrijheidsberoving die hem op het ogenblik van dat rechtsmiddel is opgelegd; daaruit volgt niet dat die gerechten uitspraak kunnen doen over de gegrondheid van het rechtsmiddel wanneer de vreemdeling niet langer op grond van die maatregel is aangehouden maar dat die werd vervangen door een andere beslissing met een verschillende grondslag (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 188; Cass. 31 oktober 2018, AR P.18.1021.F, arrest niet gepubliceerd; zie concl. van advocaat-generaal VANDERMEERSCH in Pas., Cass. 11 januari 2017, AR P.16.1313.F, AC 2017, nr. 25.

- Art. 71, eerste lid Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

27 maart 2019

P.2019.0259.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190327.2](#)

AC nr. ...

ONVERDEELDHEID

- Boedelbeschrijving bij nalatenschap - Doel - Aangifteverplichting van partijen

De boedelbeschrijving als bedoeld in de artikelen 1175 en 1183 Gerechtelijk Wetboek heeft als doel de omvang van een nalatenschap, een gemeenschap of een onverdeeldheid vast te stellen en vormt aldus de basis voor een latere verdeling, zodat de partijen bij een boedelbeschrijving die is opgesteld naar aanleiding van een nalatenschap er dan ook toe gehouden zijn om melding te maken, niet alleen van de goederen die tot het vermogen in de strikte zin van de erflater behoren, maar ook van alle goederen die de erflater hen heeft geschonken, ongeacht de omstandigheid dat die schenking wel of niet voor inbreng of inkorting vatbaar was; uit het loutere feit dat een partij bij de boedelbeschrijving reeds bepaalde bedragen van de erflater heeft ontvangen, volgt niet noodzakelijk dat het een aan te geven schenking betreft (1). (1) Zie: Cass. 25 november 2003, AR P.03.0759.N, AC 2003, nr. 597.

- Artt. 1175 en 1183 Gerechtelijk Wetboek

4 juni 2019 P.2018.0613.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190604.2](#) AC nr. ...

- Beëindiging van de wettelijke samenwoning - Vordering tot verdeling - Vermoeden van onverdeeldheid - Toepassing

De vordering tot verdeling van de goederen na de beëindiging van de wettelijke samenwoning onderstelt dat de eiser aannemelijk maakt dat er nog goederen zijn waarop het vermoeden waarvan sprake in artikel 1478, tweede lid, B.W kan betrekking hebben.

- Art. 1478, tweede lid Burgerlijk Wetboek

10 mei 2019 C.2018.0495.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190510.7](#) AC nr. ...

OPENBAAR DOMEIN

- Nutsleidingen - Verplaatsing - Minister - Bevoegdheid - Ambtenaar

Indien de Staat met het oog op de aanleg van een nieuwe rijksweg de verplaatsing van elektriciteitsleidingen vordert, kan het bevel daartoe uitgaan van de Minister, bevoegd voor het beheer van de rijkswegen of gegeven worden door de ambtenaren behorend tot zijn departement.

- Art. 1 KB 11 september 1974 tot vaststelling van de personeelsformatie van het Ministerie van Openbare Werken, met uitzondering van het Bestuur van Wederopbouw en van het secretariaat van de Nationale Commissie voor de ruimtelijke ordening

- Artt. 33 en 105 De gecoördineerde Grondwet 1994

27 mei 2019 C.2014.0227.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190527.1](#) AC nr. ...

- Nutsleidingen - Verplaatsing - Kosten - Tenlastelegging van de nutsbedrijven

Artikel 13, derde lid, van de wet van 10 maart 1925 op de elektriciteitsvoorziening geeft de Staat, de provinciën en de gemeenten, in alle geval, het recht de schikkingen of het plan van een inrichtingen van elektriciteitsleidingen en de werken die ermee verband houden, te laten wijzigen; krachtens die bepalingen moet de kostprijs van die wijzigingen onder meer worden gedragen door de onderneming die de leidingen heeft aangelegd als de wijzigingen vereist zijn in het belang van de wegen.

27 mei 2019 C.2014.0227.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190527.1](#) AC nr. ...

OPENBAAR MINISTERIE

- Persmededeling - Gerechtelijk onderzoek - Geheim van het onderzoek - Toestemming van de onderzoeksrechter - Draagwijdte

Wanneer het openbaar ministerie een persmededeling heeft gedaan waarvoor de onderzoeksrechter niet uitdrukkelijk toestemming heeft gegeven, kan de rechter het bestaan van die toestemming afleiden uit alle hem voorgelegde gegevens die aan tegenspraak van de partijen zijn onderworpen.

- Art. 57, § 3 Wetboek van Strafvordering

9 april 2019

P.2018.1170.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.3](#)

AC nr. ...

- Schriftelijke vordering van het openbaar ministerie

De schriftelijke vordering overeenkomstig artikel 43bis, eerste lid, Strafwetboek kan in elke stand van de rechtspleging worden genomen waarbij enkel is vereist dat zij voorafgaand aan het vonnis of arrest aan de rechtspleging wordt toegevoegd, zodanig dat de beklaagde er kennis kan van nemen en zich ertegen kan verdedigen; een mondelinge vordering waarvan de inhoud regelmatig wordt vastgesteld in het proces-verbaal van de rechtszitting of in het vonnis of arrest, kan voldoende zijn opdat de beklaagde zijn recht van verdediging kan uitoefenen, wat het geval is indien daaruit blijkt dat het openbaar ministerie de bijzondere verbeurdverklaring heeft gevorderd van vermogensvoordelen en niet blijkt dat de beklaagde uitstel heeft gevraagd om daarop te antwoorden waarbij geen enkele bepaling zich ertegen verzet dat het Openbaar Ministerie voor de appelrechters de voor de eerste rechter genomen schriftelijke vordering tot bijzondere verbeurdverklaring herneemt, ook al werd die vordering door de eerste rechter bij toepassing van artikel 152 Wetboek van Strafvordering uit het debat geweerd (1). (1) Zie Cass. 29 januari 2019, AR P.18.0422.N, AC 2019, nr. 54.

28 mei 2019

P.2019.0113.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190528.11](#)

AC nr. ...

OPSTAL (RECHT VAN)

- Hypotheek - Recht van opstal - Hypothecaire schuldeiser - Hypotheek toegekend op de door de opstalhouder uitgevoerde bouwwerken - Uitwerking - Einde van het recht van opstal - Rechten van de hypothecaire schuldeiser - Grondslag

Aangezien de hypotheek die aan de hypothecaire schuldeiser is toegekend op de door de opstalhouder uitgevoerde bouwwerken, die werken een affectatiewaarde heeft verleend, worden de rechten van de hypothecaire schuldeiser, bij het eindigen van het recht van opstal, en derhalve van de hypotheek, volgens een zakelijke subrogatie, verhaald op de vergoeding die de eigenaar van de grond aan de opstalhouder verschuldigd is (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 581.

- Artt. 41, eerste lid, en 45, 2° Burgerlijk Wetboek - Boek III - Titel XVIII: Voorrechten en hypotheekwet

- Artt. 2 en 6 Wet 10 januari 1824 over het recht van opstal

#####

C.2018.0021.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20191108.2](#)

AC nr. ...

- Hypotheek - Recht van opstal - Hypothecaire schuldeiser - Hypotheek toegekend op de door de opstalhouder uitgevoerde bouwwerken - Uitwerking - Einde van het recht van opstal - Rechten van de hypothecaire schuldeiser - Kwalificatie van de vordering

Wegens de zakelijke subrogatie oefent de hypothecaire schuldeiser, die de veroordeling vordert van de eigenaar van de grond tot betaling van de vergoeding die laatstgenoemde aan de opstalhouder verschuldigd is, de vorderingsrechten van de opstalhouder tegen de eigenaar van de grond niet uit en treedt hij evenmin op in naam en voor rekening van de opstalhouder (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 581.

- Artt. 41, eerste lid, en 45, 2° Burgerlijk Wetboek - Boek III - Titel XVIII: Voorrechten en hypotheekwet

- Artt. 2 en 6 Wet 10 januari 1824 over het recht van opstal

C.2018.0021.F [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20191108.2](#) AC nr. ...

- Hypotheek - Recht van opstal - Hypothecaire schuldeiser - Hypotheek toegekend op de door de opstalhouder uitgevoerde bouwwerken - Uitwerking - Einde van het recht van opstal - Rechten van de hypothecaire schuldeiser - Kwalificatie van de vordering

De hypothecaire schuldeiser heeft, door de zakelijke subrogatie, een zakelijk recht waardoor hij rechtstreeks tegen de eigenaar van de grond kan optreden met het oog op diens veroordeling tot betaling van de vergoeding die hij aan de opstalhouder verschuldigd is (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 581.

- Artt. 41, eerste lid, en 45, 2° Burgerlijk Wetboek - Boek III - Titel XVIII: Voorrechten en hypotheek. - Hypotheekwet

- Artt. 2 en 6 Wet 10 januari 1824 over het recht van opstal

C.2018.0021.F [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20191108.2](#) AC nr. ...

OVEREENKOMST

BESTANDELEN

Bestanddelen - Toestemming - Dwaling omtrent de zelfstandigheid

Dwaling onderstelt dat een contractspartij op een versoonlybare wijze een verkeerde voorstelling heeft van een element dat voor haar doorslaggevend is geweest om het contract te sluiten en de wederpartij op de hoogte was of behoorde te zijn van dit doorslaggevend karakter.

- Art. 1110, eerste lid Burgerlijk Wetboek

29 april 2019 C.2018.0439.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190429.2](#) AC nr. ...

EINDE

Einde - Aanneming van werk - Wijze van beëindiging door de opdrachtgever - Voorwaarde

Volgens artikel 1794 Burgerlijk Wetboek kan de opdrachtgever de aanneming tegen vaste prijs door zijn enkele wil verbreken, ook al is het werk reeds begonnen, mits hij de aannemer schadeloos stelt voor al zijn uitgaven, al zijn arbeid, en alles wat hij bij die aanneming had kunnen winnen; deze bepaling is uitsluitend van toepassing op de aanneming van een werk dat door zijn voorwerp of door een uitdrukkelijke tijdsduur bepaald is (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 1794 Burgerlijk Wetboek

28 juni 2019 C.2018.0410.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190628.4](#) AC nr. ...

Einde - Aanneming van onbepaalde duur - Eenzijdige beëindiging door de opdrachtgever - Voorwaarde

De eenzijdige beëindiging van een aanneming van onbepaalde duur door de opdrachtgever vereist de inachtneming van een redelijke opzeggingstermijn; bij ontstentenis van een redelijke opzeggingstermijn moet de opdrachtgever de aannemer een vergoeding betalen ter compensatie van de schade die de aannemer ingevolge het niet in acht nemen van een opzeggingstermijn lijdt (1). (1) Zie concl. OM.

- Artt. 1134, tweede lid, en 1780 Burgerlijk Wetboek

28 juni 2019 C.2018.0410.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190628.4](#) AC nr. ...

OVERHEIDSOPDRACHTEN (WERKEN, LEVERINGEN, DIENSTEN)

- Artikel 16, B, ministerieel besluit van 14 oktober 1964 aangaande de administratieve en technische contractuele bepalingen die het algemeen lastenkohier van de overeenkomsten van de Staat uitmaken - Prijsaanpassingsvergoeding - Btw - Onderworpenheid

De vordering tot herziening van de overeenkomst, overeenkomstig artikel 16, B, van het ministerieel besluit van 14 oktober 1964 aangaande de administratieve en technische contractuele bepalingen die het algemeen lastenkohier van de overeenkomsten van de Staat uitmaken, strekt niet tot uitvoering door betaling van een gelijkwaardig bedrag of van compensatoire schadevergoeding wegens niet-uitvoering, maar tot de rechtstreekse uitvoering van een contractuele verbintenis; de prijsaanpassingsvergoeding die ingevolge de vordering tot herziening van de overeenkomst wordt verkregen, is krachtens artikel 26 Btw-wetboek onderworpen aan de BTW (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 26 Wetboek van de Belasting over de Toegevoegde Waarde
- Art. 16, B MB 14 oktober 1964 aangaande de administratieve en technische contractuele bepalingen die het algemeen lastenkohier van de overeenkomsten van de Staat uitmaken

21 juni 2019

C.2016.0373.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190621.2](#)

AC nr. ...

- Uitvoering - Tekortkomingen aan de bepalingen van de opdracht - Vordering van de aanbestedende overheid tot herstel van de schade - Indiening - Tijdstip

Artikel 20 van de algemene aannemingsvoorwaarden voor de overheidsopdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten en voor de concessies voor openbare werken, gevoegd bij het koninklijk besluit van 26 september 1996, is van toepassing in geval van tekortkomingen aan de bepalingen van de opdracht, tijdens de uitvoering ervan, die aan de aannemer ten laste worden gelegd, en het maakt niet uit dat de vordering van de aanbestedende overheid tot herstel van de schade na de uitvoering van de opdracht wordt ingediend (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 582.

- Artt. 16, § 1, tweede lid, 20, § 1, 4°, en 20, § 2, eerste lid, bijlage bij KB 26 september 1996 Regie der Gebouwen. - Ontheffing

#####

C.2018.0151.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20191108.3](#)

AC nr. ...

PREJUDICIEEL GESCHIL

- Grondwettelijk Hof - Vervreemding van goederen in volle eigendom aan een van de erfgeërfden in rechte lijn - Artikel 918 Burgerlijk Wetboek - Toerekening - Vervreemding onder voorbehoud van een recht van bewoning - Verenigbaarheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet - Vraagstelling

Wanneer de vraag rijst voor het Hof van Cassatie of artikel 918 Burgerlijk Wetboek in de versie voor de wijziging ervan door artikel 52 van de Wet van 31 juli 2017 tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek wat de erfenissen en de giften betreft en tot wijziging van diverse andere bepalingen terzake, de artikelen 10 en 11 Grondwet schendt indien het aldus wordt geïnterpreteerd dat een vervreemding met voorbehoud van een recht van bewoning niet onder de toepassing van deze bepaling valt, terwijl een vervreemding met voorbehoud van vruchtgebruik en een vervreemding met afstand van het kapitaal er wel onder valt, stelt het Hof die vraag aan het Grondwettelijk Hof (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 918 Burgerlijk Wetboek
- Artt. 10 en 11 De gecoördineerde Grondwet 1994

20 februari 2020 C.2018.0367.N [#Type!](#) AC nr. ...

- Grondwettelijk Hof - Vervreemding van goederen in volle eigendom aan een van de erfgerechtigden in rechte lijn - Artikel 918 Burgerlijk Wetboek - Toerekening - Vervreemding onder voorbehoud van een recht van bewoning - Verenigbaarheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet - Vraagstelling

Wanneer de vraag rijst voor het Hof van Cassatie of artikel 918 Burgerlijk Wetboek in de versie voor de wijziging ervan door artikel 52 van de Wet van 31 juli 2017 tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek wat de erfenissen en de giften betreft en tot wijziging van diverse andere bepalingen terzake, de artikelen 10 en 11 Grondwet schendt indien het aldus wordt geïnterpreteerd dat een vervreemding met voorbehoud van een recht van bewoning niet onder de toepassing van deze bepaling valt, terwijl een vervreemding met voorbehoud van vruchtgebruik en een vervreemding met afstand van het kapitaal er wel onder valt, stelt het Hof die vraag aan het Grondwettelijk Hof (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 918 Burgerlijk Wetboek
- Artt. 10 en 11 De gecoördineerde Grondwet 1994

20 februari 2020 C.2018.0367.N [#Type!](#) AC nr. ...

PRIVÉLEVEN (BESCHERMING VAN)

- Aantasting van het recht op eerbiediging van het privéleven - Gevolgen voor de ontvankelijkheid van de strafvordering

Een aantasting van het recht op eerbiediging van het privéleven heeft in de regel niet tot gevolg dat de strafvordering niet ontvankelijk wordt (1). (1) Ibid.; GwH nr. 4/2019 van 23 januari 2019.

- Art. 32 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering
- Art. 8 Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

23 januari 2019 P.2018.0623.F [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190123.12](#) AC nr. ...

RECHT VAN VERDEDIGING

STRAFZAKEN

Strafzaken - Aanhangigmaking - Precisering van de omvang van de aanhangigmaking - Omschrijving van de telastlegging - Draagwijdte

Noch artikel 6.1 EVRM noch artikel 210 Wetboek van Strafvordering noch het algemeen rechtsbeginsel houdende eerbiediging van het recht van verdediging verplichten de rechter die op basis van de in de telastlegging gehanteerde omschrijving, samen gelezen met de dossierstukken, de juiste draagwijdte van de aanhangigmaking bepaalt, zonder evenwel de omschrijving van de telastlegging zelf te wijzigen, de partijen uit te nodigen daarover voorafgaandelijk standpunt in te nemen; de draagwijdte van de aanhangigmaking maakt immers altijd het voorwerp uit van het debat en de partijen dienen bij hun verweer daarmee rekening te houden.

9 april 2019 P.2018.0226.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.1](#) AC nr. ...

Strafzaken - Beperking door de wet van het recht, ook voor een beklagde, om gebruik te maken

van bepaalde stukken

Artikel 6.1 EVRM wil de wetgever niet verbieden het recht te beperken, ook voor een beklagde, om van bepaalde stukken gebruik te maken, wanneer de aanwending voor de rechtbank afbreuk kan doen aan de rechten van andere personen, die met name eveneens door het EVRM worden gewaarborgd (1). (1) Te dezen, het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven, gewaarborgd door artikel 8 EVRM. De appelrechters hebben geoordeeld dat ze geen acht konden slaan op de "afschriften van twee beslissingen van de dienst gerechtelijke bescherming te Luik betreffende [twee] minderjarigen," namelijk stukken die de beklagde had ingediend tot staving van zijn verweer. Het OM heeft erop gewezen dat het middel ten onrechte het arrest nr. 86/2002 van 8 mei 2002 aanvoert waarbij het Grondwettelijk Hof de artikelen 131, § 2, en 235bis, § 6, Wetboek van Strafvordering gedeeltelijk nietig heeft verklaard; die bepalingen werden na dat arrest immers gewijzigd maar betreffen vooral de stukken die door de onderzoekgerechten nietig werden verklaard als gevolg van de vaststelling van een onregelmatigheid, verzuim, of grond voor nietigverklaring, wat niet het geval is voor de in het middel beoogde stukken. (M.N.B.)

- Art. 55, derde lid Wet 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming

- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

20 februari 2019

P.2018.1188.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190220.2](#)

AC nr. ...

RECHTBANKEN

BURGERLIJKE ZAKEN

Burgerlijke zaken - Algemeen - Onderhoudsbijdrage - Voordelen in natura - Aard en bedrag - Beoordeling door de rechter - Verplichting

De rechter is verplicht om in zijn beslissing over de onderhoudsbijdrage, de aard en het bedrag te vermelden van de voordelen in natura die hij in acht neemt en die de lasten van de ouders verlagen (1). (1) Cass. 8 oktober 2012, A.R. C.11.0674.F, AC 2012, nr. 519; P. Senaeve, Hoofdstuk XXIV. De rechtspleging inzake kinderalimentatie, in P. Senaeve (ed.), Handboek Familieprocesrecht, Mechelen, Kluwer, 2017, 954-955.

- Art. 203, §§ 1 en 2 Burgerlijk Wetboek

- Art. 1321, §§ 1 en 2, 1° Gerechtelijk Wetboek

17 mei 2019

C.2018.0276.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190517.1](#)

AC nr. ...

STRAFZAKEN

Strafzaken - Algemeen - Sanctie wering van conclusies

De sanctie van het weren van conclusies bij toepassing van artikel 152, § 1, derde lid, Wetboek van Strafvordering is enkel mogelijk voor zover de rechter op grond van die bepaling conclusietermijnen heeft bepaald.

28 mei 2019

P.2019.0113.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190528.11](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Algemeen - Vraag om conclusietermijnen

Uit artikel 152, § 1, eerste en tweede lid, Wetboek van Strafvordering volgt dat de rechter conclusietermijnen bepaalt indien de partijen die wensen te concluderen en die nog geen conclusies hebben neergelegd, daarom op de inleidingszitting verzoeken; de partijen zijn nochtans niet verplicht conclusietermijnen te vragen overeenkomstig deze bepaling en dit geldt ook voor het Openbaar Ministerie.

28 mei 2019

P.2019.0113.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190528.11](#)

AC nr. ...

RECHTEN VAN DE MENS

INTERNATIONAAL VERDRAG BURGERRECHTEN EN POLITIEKE RECHTEN

International verdrag burgerrechten en politieke recht - Artikel 14 - Artikel 14.7 - "Non bis in idem" - Verbod tweede vervolging wegens identieke of substantieel dezelfde feiten na eerste vervolging

Uit de bepalingen van artikel 14.7 IVBPR en artikel 4.1 Zevende Aanvullend Protocol EVRM alsmede uit het algemene rechtsbeginsel non bis in idem volgt dat een tweede vervolging verboden is wegens identieke feiten of substantieel dezelfde feiten die na een eerste vervolging hebben geleid tot een onherroepelijke beslissing van veroordeling of vrijspraak en voor zover die vervolgingen betrekking hebben op dezelfde persoon, waarbij onder identieke of substantieel dezelfde feiten moet worden verstaan een geheel van concrete feitelijke omstandigheden welke onlosmakelijk in tijd en ruimte met elkaar verbonden zijn (1); niet de inbreuken of de kwalificatie van de feiten, maar de feiten zelf moeten identiek of substantieel dezelfde zijn. (1) Cass. 17 februari 2015, AR P.14.1509.N, AC 2015, nr. 122.

4 juni 2019

P.2018.0407.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190604.1](#)

AC nr. ...

International verdrag burgerrechten en politieke recht - Artikel 15 - Artikel 15.1 - Legaliteitsbeginsel - Opeenvolging van drie strafwetten in de tijd - Toepassing van de mildere strafwet - Voorwaarden - Draagwijdte

Uit de bepalingen van artikel 15.1 IVBPR en artikel 2, tweede lid, Strafwetboek, volgt dat wanneer bij de opeenvolging van drie strafwetten in de tijd, waarbij de wetten van kracht op het ogenblik van het plegen van de feiten en de berechting even zwaar zijn, maar de strafwet van kracht tussen het plegen van de feiten en de berechting ervan milder is, in beginsel de mildere strafwet moet worden toegepast, hetgeen betekent dat indien de voorwaarden voor strafverzwaring op het ogenblik van de feiten en op het ogenblik van de berechting minder streng zijn dan de voorwaarden toepasselijk in de tussenperiode, de voorwaarden uit de tussenperiode, welke dan gelden als mildere strafwet aangezien die voor strafverzwaring strengere eisen stellen, in beginsel moeten worden toegepast; een beklaagde kan evenwel enkel retroactief aanspraak maken op het gunstiger regime van de tussenliggende wet, wanneer uit de gewijzigde regelgeving blijkt dat zij het resultaat is van een gewijzigd inzicht van de wetgever over de voorwaarden voor strafverzwaring (1). (1) Zie Cass. 30 januari 2019, AR P.18.0879.F, AC 2019, nr. 60 en concl. van advocaat-generaal M. NOLET DE BRAUWERE op datum in Pas.. In dit arrest, in het arrest AR P18.0880.F van dezelfde datum en in de arresten AR P.18.0894.F en AR P.18.0637.F van 20 maart 2019 en AR P.18.1224.F van 3 april 2019, oordeelde het Hof dat de wet van 6 maart 2018 ter verbetering van de verkeersveiligheid 'een foutieve formulering' bevatte die werd rechtgezet bij wet van 2 september 2018, terwijl het Hof thans gewag maakt van 'een niet gewijzigd inzicht' van de wetgever om tot dezelfde conclusie te komen; Cass. 8 november 2005, AR P.05.0915.N, AC 2005, nr. 572 en concl. van advocaat-generaal P. DUINSLAEGER.

9 april 2019

P.2018.1208.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.4](#)

AC nr. ...

International verdrag burgerrechten en politieke recht - Artikel 14 - Artikel 14.1 - Recht op een eerlijk proces - Diefstal - Objectief verzwarende omstandigheden bepaald in de artikelen 468, 471, laatste lid, en 474 Strafwetboek - Toerekening aan de deelnemers - Draagwijdte

Het recht op een eerlijk proces zoals gewaarborgd door artikel 6.1 EVRM en artikel 14.1 IVBPR verzet zich tegen een automatische toerekening van de objectieve verzwarende omstandigheden aan alle deelnemers aan diefstal en dit ongeacht of zij die verzwarende omstandigheden met kennis van zaken hebben aanvaard of bij de uitvoering ervan betrokken waren; het aannemen van de verzwarende omstandigheden bepaald in de artikelen 468, 471, laatste lid en 474 Strafwetboek, vereist een beoordeling voor elke deelnemer afzonderlijk, wat een individuele analyse veronderstelt van zijn gedrag, maar dit belet evenwel niet dat de rechter zich voor de toerekening van de verzwarende omstandigheden aan meerdere deelnemers steunt op dezelfde feitelijke gegevens (1). (1) Cass. 20 juni 2018, JT 2018, 717 en noot F. KUTY, "La responsabilité pénale du chef d'une circonstance aggravante réelle de nature intentionnelle: l'exigence de prévision de sa commission à l'exclusion de sa seule prévisibilité"; F. KUTY, "Les conditions de la responsabilité pénale du chef des circonstances aggravantes réelles de nature intentionnelle", JT 2016, pp. 185-188; Cass 13 april 2010, AR P.10.0005.N, AC 2010, nr. 255 met concl van eerste advocaat-generaal M. DE SWAEF; Cass. 17 juni 2008, AR P08.0070.N, AC 2008, nr. 379 met concl. van advocaat-generaal M. DE SWAEF; EHRM, arrest nr. 50372/99, 2 juni 2005, Göktepe t. België; J. VANHEULE, "Strafbare deelneming: een overzicht van rechtspraak 2000-2010", NC 2012, 1-18, inz. nrs. 45-50 en de aldaar geciteerde rechtspraak en rechtsleer.

9 april 2019

P.2018.1305.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.6](#)

AC nr. ...

International verdrag burgerrechten en politieke recht - Artikel 14 - Artikel 14.7 - "Non bis in idem" - Zelfde feiten - Beoordeling door de rechter - Aard - Criteria

De rechter beoordeelt in het licht van de gegevens van de zaak welke feiten bij hem aanhangig zijn gemaakt en of die feiten identiek of substantieel dezelfde zijn als deze die het voorwerp waren van een eerdere strafvervolging die is beëindigd met een onherroepelijke beslissing van vrijspraak of veroordeling en waarbij de rechter acht moet slaan op de feitelijke gedragingen en de werkelijk bedoelde omstandigheden waarop de eerste strafvordering betrekking heeft; dat dubbel onderzoek van de hem voorgelegde en de eerder berechte feiten maakt deel uit van de onaantastbare beoordeling door de feitenrechter (1). (1) Cass. 9 april 2014, AR P.13.1916.F, AC 2014, nr. 280.

- Art. 4.1 Zevende Aanvullend Protocol EVRM

- Art. 14.7 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New-York op 19 december 1966

4 juni 2019

P.2018.0407.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190604.1](#)

AC nr. ...

VERDRAG RECHTEN VAN DE MENS

Verdrag rechten van de mens - Allerlei - Zevende aanvullende protocol EVRM - Artikel 4.1 - "Non bis in idem" - Zelfde feiten - Beoordeling door de rechter - Aard - Criteria

De rechter beoordeelt in het licht van de gegevens van de zaak welke feiten bij hem aanhangig zijn gemaakt en of die feiten identiek of substantieel dezelfde zijn als deze die het voorwerp waren van een eerdere strafvervolging die is beëindigd met een onherroepelijke beslissing van vrijspraak of veroordeling en waarbij de rechter acht moet slaan op de feitelijke gedragingen en de werkelijk bedoelde omstandigheden waarop de eerste strafvordering betrekking heeft; dat dubbel onderzoek van de hem voorgelegde en de eerder berechte feiten maakt deel uit van de onaantastbare beoordeling door de feitenrechter (1). (1) Cass. 9 april 2014, AR P.13.1916.F, AC 2014, nr. 280.

- Art. 4.1 Zevende Aanvullend Protocol EVRM

- Art. 14.7 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New-York op 19 december 1966

4 juni 2019

P.2018.0407.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190604.1](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Allerlei - Zevende aanvullende protocol EVRM - Artikel 4.1 - "Non

bis in idem" - Verbod tweede vervolging wegens identieke of substantieel dezelfde feiten na eerste vervolging

Uit de bepalingen van artikel 14.7 IVBPR en artikel 4.1 Zevende Aanvullend Protocol EVRM alsmede uit het algemene rechtsbeginsel non bis in idem volgt dat een tweede vervolging verboden is wegens identieke feiten of substantieel dezelfde feiten die na een eerste vervolging hebben geleid tot een onherroepelijke beslissing van veroordeling of vrijspraak en voor zover die vervolgingen betrekking hebben op dezelfde persoon, waarbij onder identieke of substantieel dezelfde feiten moet worden verstaan een geheel van concrete feitelijke omstandigheden welke onlosmakelijk in tijd en ruimte met elkaar verbonden zijn (1); niet de inbreuken of de kwalificatie van de feiten, maar de feiten zelf moeten identiek of substantieel dezelfde zijn. (1) Cass. 17 februari 2015, AR P.14.1509.N, AC 2015, nr. 122.

4 juni 2019

P.2018.0407.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190604.1](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Rechtsmiddelen - Betekening van een verstekvonnis - Informatie betreffende de vormvoorschriften en termijnen om hoger beroep in te stellen - Verplichting - Recht op een eerlijk proces - In acht te nemen gegevens

Het gebrek aan informatie betreffende de vormvoorschriften en de termijn om hoger beroep in te stellen tegen een verstekvonnis houdt niet noodzakelijk in dat het hoger beroep van de beklagde onbeperkt in tijd ontvankelijk moet worden verklaard; uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat de rechter dienaangaande rekening kan houden met gegevens zoals het feit dat de appellant al dan niet onachtzaam heeft gehandeld, de omstandigheid dat de beslissing waartegen het rechtsmiddel werd ingesteld, voorspelbaar was, of het feit dat de betrokkene al dan niet door een advocaat werd bijgestaan (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 55.

- Art. 203 Wetboek van Strafvordering

- Art. 6.1 Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

30 januari 2019

P.2018.0321.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190130.1](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Recht op een eerlijk proces - Aanhangigmaking - Precisering van de omvang van de aanhangigmaking - Omschrijving van de telastlegging - Draagwijdte

Noch artikel 6.1 EVRM noch artikel 210 Wetboek van Strafvordering noch het algemeen rechtsbeginsel houdende eerbiediging van het recht van verdediging verplichten de rechter die op basis van de in de telastlegging gehanteerde omschrijving, samen gelezen met de dossierstukken, de juiste draagwijdte van de aanhangigmaking bepaalt, zonder evenwel de omschrijving van de telastlegging zelf te wijzigen, de partijen uit te nodigen daarover voorafgaandelijk standpunt in te nemen; de draagwijdte van de aanhangigmaking maakt immers altijd het voorwerp uit van het debat en de partijen dienen bij hun verweer daarmee rekening te houden.

9 april 2019

P.2018.0226.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.1](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 5 - Art. 5.4 - Bescherming van de maatschappij - Kamer voor bescherming van de maatschappij - Geïnterneerde - Verzoek tot definitieve invrijheidstelling

Uit de artikelen 5.1.e, 5.4 en 13 EVRM volgt niet dat een geïnterneerde die voorhoudt dat zijn vrijheidsberoving onrechtmatig is, op grond van de door artikel 54 Interneringswet bepaalde procedure van hoogdringendheid om zijn definitieve invrijheidstelling zou moeten kunnen verzoeken; hij kan dit doen ter gelegenheid van de periodieke beoordeling door de kamer voor de bescherming van de maatschappij van het beheer van de internering.

14 mei 2019

P.2019.0398.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190514.2](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 5 - Art. 5.4 - Uitlevering - Vreemdeling die zich niet langer in uitleveringsdetentie bevindt maar die ter beschikking blijft van de uitvoerende macht

De artikelen 5.1.f en 5.4 EVRM vereisen niet dat de vreemdeling die zich niet langer in uitleveringsdetentie bevindt, ook al blijft hij ter beschikking van de uitvoerende macht, de rechter moet kunnen vragen om op korte termijn te beslissen over de wettigheid van zijn gevangenhouding ter fine van uitlevering.

28 mei 2019

P.2019.0531.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190528.15](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 5 - Art. 5.1 - Artikel 5.1.f - Uitlevering - Vreemdeling die zich niet langer in uitleveringsdetentie bevindt maar die ter beschikking blijft van de uitvoerende macht

De artikelen 5.1.f en 5.4 EVRM vereisen niet dat de vreemdeling die zich niet langer in uitleveringsdetentie bevindt, ook al blijft hij ter beschikking van de uitvoerende macht, de rechter moet kunnen vragen om op korte termijn te beslissen over de wettigheid van zijn gevangenhouding ter fine van uitlevering.

28 mei 2019

P.2019.0531.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190528.15](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 5 - Art. 5.1 - Artikel 5.1.e - Recht op vrijheid en veiligheid - Vrijheidsontneming van geesteszieken - Definitieve invrijheidstelling - Toepassing van artikel 34 Interneringswet - Draagwijdte

Uit artikel 5.1.e) en 5.4 EVRM volgt dat indien de kamer voor de bescherming van de maatschappij beslist tot een definitieve invrijheidstelling omdat de geïnterneerde niet langer geestesziek is en evenmin te vrezen is dat hij de door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven zal plegen, zij niet dient na te gaan of de in artikel 34 Interneringswet bepaalde uitvoeringsmodaliteiten kunnen of moeten worden toegepast en evenmin moet motiveren waarom die uitvoeringsmodaliteiten desgevallend onverenigbaar zijn met artikel 5 EVRM (1). (1) Cass. 9 april 2019, AR P.19.0273.N, AC 2019, nr. 223; H. HEIMANS, T. VANDER BEKEN en E. SCHIPAANBOORD, "Eindelijk een echte nieuwe en goede wet op de internering? Deel I: De gerechtelijke fase, RW 2014-2015, 1043-1064, Deel II: De uitvoeringsfase, RW 2015-2016, 42-62, Deel III: De reparatie, RW 2016-2017, 603-619; T. VANDER BEKEN, "De nieuwe interneringswetgeving", in P. TRAEEST, A. VERHAGE en G VERMEULEN (eds.), Strafrecht en strafprocesrecht: doel of middel in een veranderende samenleving, Mechelen, Wolters Kluwer, 2017.

11 juni 2019

P.2019.0524.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190611.5](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 5 - Art. 5.4 - Recht op vrijheid en veiligheid - Invrijheidstelling - Artikel 66 Interneringswet - Definitieve invrijheidstelling - Voorwaarden - Draagwijdte

Artikel 66 Interneringswet, in die zin gelezen dat een geïnterneerde wiens toestand dermate is geëvolueerd dat niet langer sprake is van een geestesstoornis en waarvan niet langer redelijkerwijze te vrezen is dat hij door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven zal plegen slechts in aanmerking komt voor een definitieve invrijheidstelling na het verstrijken van deze proeftermijn, is niet verenigbaar met artikel 5.1.e en 5.4 EVRM en het is daarbij zonder belang of de geïnterneerde is geplaatst of overgeplaatst overeenkomstig artikel 19 Interneringswet in een inrichting als bedoeld door artikel 3, 4°, b), c) en d), Interneringswet dan wel op proef in vrijheid werd gesteld als bedoeld in artikel 25 van die wet; dat op de plaatsing of overplaatsing en de invrijheidstelling op proef andere regels en procedures van toepassing zijn, belet niet dat uit artikel 5.1.e) en 5.4 EVRM volgt dat indien de kamer voor de bescherming van de maatschappij ter gelegenheid van de beslissingen over de verdere tenuitvoerlegging van de internering wordt verzocht zich uit te spreken over het nog aanwezig zijn van een geestesziekte bij de geïnterneerde en over de vraag of nog redelijkerwijze te vrezen is dat de geïnterneerde door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven zal plegen en de kamer van oordeel is dat dit niet het geval is, zij een definitieve invrijheidstelling moet toekennen (1). (1) Cass. 9 april 2019, AR P.19.0273.N, AC 2019, nr. 223; H. HEIMANS, T. VANDER BEKEN en E. SCHIPAANBOORD, “Eindelijk een echte nieuwe en goede wet op de internering? Deel I: De gerechtelijke fase, RW 2014-2015, 1043-1064, Deel II: De uitvoeringsfase, RW 2015-2016, 42-62, Deel III: De reparatie, RW 2016-2017, 603-619; T. VANDER BEKEN, “De nieuwe interneringswetgeving”, in P. TRAEST, A. VERHAGE en G VERMEULEN (eds.), Strafrecht en strafprocesrecht: doel of middel in een veranderende samenleving, Mechelen, Wolters Kluwer, 2017.

11 juni 2019

P.2019.0524.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190611.5](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 5 - Art. 5.1 - Artikel 5.1.e - Recht op vrijheid en veiligheid - Vrijheidsontneming van geesteszieken - Artikel 66 Interneringswet - Definitieve invrijheidstelling - Voorwaarden - Draagwijdte

Artikel 66 Interneringswet, in die zin gelezen dat een geïnterneerde wiens toestand dermate is geëvolueerd dat niet langer sprake is van een geestesstoornis en waarvan niet langer redelijkerwijze te vrezen is dat hij door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven zal plegen slechts in aanmerking komt voor een definitieve invrijheidstelling na het verstrijken van deze proeftermijn, is niet verenigbaar met artikel 5.1.e en 5.4 EVRM en het is daarbij zonder belang of de geïnterneerde is geplaatst of overgeplaatst overeenkomstig artikel 19 Interneringswet in een inrichting als bedoeld door artikel 3, 4°, b), c) en d), Interneringswet dan wel op proef in vrijheid werd gesteld als bedoeld in artikel 25 van die wet; dat op de plaatsing of overplaatsing en de invrijheidstelling op proef andere regels en procedures van toepassing zijn, belet niet dat uit artikel 5.1.e) en 5.4 EVRM volgt dat indien de kamer voor de bescherming van de maatschappij ter gelegenheid van de beslissingen over de verdere tenuitvoerlegging van de internering wordt verzocht zich uit te spreken over het nog aanwezig zijn van een geestesziekte bij de geïnterneerde en over de vraag of nog redelijkerwijze te vrezen is dat de geïnterneerde door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven zal plegen en de kamer van oordeel is dat dit niet het geval is, zij een definitieve invrijheidstelling moet toekennen (1). (1) Cass. 9 april 2019, AR P.19.0273.N, AC 2019, nr. 223; H. HEIMANS, T. VANDER BEKEN en E. SCHIPAANBOORD, “Eindelijk een echte nieuwe en goede wet op de internering? Deel I: De gerechtelijke fase, RW 2014-2015, 1043-1064, Deel II: De uitvoeringsfase, RW 2015-2016, 42-62, Deel III: De reparatie, RW 2016-2017, 603-619; T. VANDER BEKEN, “De nieuwe interneringswetgeving”, in P. TRAEST, A. VERHAGE en G VERMEULEN (eds.), Strafrecht en strafprocesrecht: doel of middel in een veranderende samenleving, Mechelen, Wolters Kluwer, 2017.

11 juni 2019

P.2019.0524.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190611.5](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 5 - Art. 5.4 - Recht op vrijheid en veiligheid - Invrijheidstelling - Definitieve invrijheidstelling - Toepassing van artikel 34 Interneringswet - Draagwijdte

Uit artikel 5.1.e) en 5.4 EVRM volgt dat indien de kamer voor de bescherming van de maatschappij beslist tot een definitieve invrijheidstelling omdat de geïnterneerde niet langer geestesziek is en evenmin te vrezen is dat hij de door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven zal plegen, zij niet dient na te gaan of de in artikel 34 Interneringswet bepaalde uitvoeringsmodaliteiten kunnen of moeten worden toegepast en evenmin moet motiveren waarom die uitvoeringsmodaliteiten desgevallend onverenigbaar zijn met artikel 5 EVRM (1). (1) Cass. 9 april 2019, AR P.19.0273.N, AC 2019, nr. 223; H. HEIMANS, T. VANDER BEKEN en E. SCHIPAANBOORD, "Eindelijk een echte nieuwe en goede wet op de internering? Deel I: De gerechtelijke fase, RW 2014-2015, 1043-1064, Deel II: De uitvoeringsfase, RW 2015-2016, 42-62, Deel III: De reparatie, RW 2016-2017, 603-619; T. VANDER BEKEN, "De nieuwe interneringswetgeving", in P. TRAEST, A. VERHAGE en G. VERMEULEN (eds.), Strafrecht en strafprocesrecht: doel of middel in een veranderende samenleving, Mechelen, Wolters Kluwer, 2017.

11 juni 2019

P.2019.0524.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190611.5](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 5 - Art. 5.1 - Vreemdelingen - Wet 15 december 1980 - Maatregel van vrijheidsberoving - Rechtsmiddel ingesteld bij de rechterlijke macht - Nieuwe vasthoudingsmaatregel op grond van een andere bepaling van dezelfde wet - Doelloos geworden rechtsmiddel - Recht op vrijheid en zekerheid

De vraag of de vreemdeling over een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM beschikt, moet worden onderzocht in het licht van de rechtspleging in haar geheel die het intern recht hem aanbiedt; uit de enkele omstandigheid dat de artikelen 71 tot 74 Vreemdelingenwet de daarin bepaalde rechtsmiddelen alleen instellen tegen de maatregelen die de vreemdeling zijn opgelegd, kan geen schending van artikel 5 EVRM worden afgeleid (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 188. Zie Cass. 28 november 2018, AR P.18.1154.F, AC 2018, nr. 674 (niet-schending van de artikelen 5.4, 13 en 14 EVRM).

- Artt. 71 tot 74 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen
- Artt. 5 en 13 Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

27 maart 2019

P.2019.0259.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190327.2](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 13 - Bescherming van de maatschappij - Kamer voor bescherming van de maatschappij - Geïnterneerde - Verzoek tot definitieve invrijheidstelling

Uit de artikelen 5.1.e, 5.4 en 13 EVRM volgt niet dat een geïnterneerde die voorhoudt dat zijn vrijheidsberoving onrechtmatig is, op grond van de door artikel 54 Interneringswet bepaalde procedure van hoogdringendheid om zijn definitieve invrijheidstelling zou moeten kunnen verzoeken; hij kan dit doen ter gelegenheid van de periodieke beoordeling door de kamer voor de bescherming van de maatschappij van het beheer van de internering.

14 mei 2019

P.2019.0398.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190514.2](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Recht op toegang tot de rechter - Hoger beroep - Informatieverplichting voor de rechterlijke overheden

Uit artikel 6 EVRM en het door die bepaling gewaarborgde recht van toegang tot de rechter volgt in de regel voor de rechterlijke overheden niet de verplichting om aan een beklagde die tijdens de procedure in eerste aanleg was bijgestaan door een raadsman en die kennis heeft gekregen van het beroepen vonnis, alle vormvereisten voor het instellen van het hoger beroep aan die beklagde ter kennis te brengen (1); dat geldt ook voor de op straffe van verval van het hoger beroep voorgeschreven verplichting om binnen een welbepaalde termijn de nauwkeurig bepaalde grieven tegen de in eerste aanleg genomen beslissing schriftelijk in te dienen op de griffie. (1) Zie: Cass. 30 mei 2018, AR P.18.0232.F, AC 2018, nr. 344.

- Artt. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering
 - Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

4 juni 2019 P.2019.0237.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190604.7](#) AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 5 - Art. 5.1 - Artikel 5.1.e - Bescherming van de maatschappij - Kamer voor bescherming van de maatschappij - Geïnterneerde - Verzoek tot definitieve invrijheidstelling

Uit de artikelen 5.1.e, 5.4 en 13 EVRM volgt niet dat een geïnterneerde die voorhoudt dat zijn vrijheidsberoving onrechtmatig is, op grond van de door artikel 54 Interneringswet bepaalde procedure van hoogdringendheid om zijn definitieve invrijheidstelling zou moeten kunnen verzoeken; hij kan dit doen ter gelegenheid van de periodieke beoordeling door de kamer voor de bescherming van de maatschappij van het beheer van de internering.

14 mei 2019 P.2019.0398.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190514.2](#) AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 5 - Art. 5.4 - Recht op vrijheid en veiligheid - Invrijheidstelling - Artikel 66 Interneringswet - Definitieve invrijheidstelling - Voorwaarden - Draagwijdte

Artikel 66 Interneringswet, in die zin gelezen dat een geïnterneerde wiens toestand dermate is geëvolueerd dat niet langer sprake is van een geestesstoornis en waarvan niet langer redelijkerwijze te vrezen is dat hij door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven zal plegen slechts in aanmerking komt voor een definitieve invrijheidstelling na het verstrijken van deze proeftermijn, is niet verenigbaar met artikel 5.1.e en 5.4 EVRM.

9 april 2019 P.2019.0273.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.7](#) AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 5 - Art. 5.1 - Recht op vrijheid en veiligheid - Artikel 5.1.e - Vrijheidsontneming van geesteszieken - Artikel 66 Interneringswet - Definitieve invrijheidstelling - Voorwaarden - Draagwijdte

Artikel 66 Interneringswet, in die zin gelezen dat een geïnterneerde wiens toestand dermate is geëvolueerd dat niet langer sprake is van een geestesstoornis en waarvan niet langer redelijkerwijze te vrezen is dat hij door artikel 9, § 1, 1°, Interneringswet bedoelde misdrijven zal plegen slechts in aanmerking komt voor een definitieve invrijheidstelling na het verstrijken van deze proeftermijn, is niet verenigbaar met artikel 5.1.e en 5.4 EVRM.

9 april 2019 P.2019.0273.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.7](#) AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 13 - Vreemdelingen - Wet 15 december 1980 - Maatregel van vrijheidsberoving - Rechtsmiddel ingesteld bij de rechterlijke macht - Nieuwe vasthoudingsmaatregel op grond van een andere bepaling van dezelfde wet - Doelloos geworden rechtsmiddel - Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel

De vraag of de vreemdeling over een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM beschikt, moet worden onderzocht in het licht van de rechtspleging in haar geheel die het intern recht hem aanbiedt; uit de enkele omstandigheid dat de artikelen 71 tot 74 Vreemdelingenwet de daarin bepaalde rechtsmiddelen alleen instellen tegen de maatregelen die de vreemdeling zijn opgelegd, kan geen schending van artikel 5 EVRM worden afgeleid (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 188. Zie Cass. 28 november 2018, AR P.18.1154.F, AC 2018, nr. 674 (niet-schending van de artikelen 5.4, 13 en 14 EVRM).

- Artt. 71 tot 74 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen
 - Artt. 5 en 13 Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

27 maart 2019

P.2019.0259.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190327.2](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.3 - Artikel 6.3.c - Niet-verschijning in persoon van beklagde ter rechtszitting - Straftoemeting

Artikel 6.1 en 6.3.c EVRM en artikel 185, § 1, Strafwetboek waarborgen het recht van de beklagde om ter rechtszitting in persoon of vertegenwoordigd door een advocaat te verschijnen; die bepalingen noch het recht van verdediging hebben echter tot gevolg dat de rechter wat de straftoemeting betreft geen enkel gevolg zou kunnen verbinden aan het feit dat de beklagde niet in persoon ter rechtszitting verschijnt (1). (1) Artikel 185, § 1, Strafwetboek dient te worden gelezen als artikel 185, § 1, Wetboek van Strafvordering.

28 mei 2019

P.2019.0240.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190528.14](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Niet-verschijning in persoon van beklagde ter rechtszitting - Straftoemeting

Artikel 6.1 en 6.3.c EVRM en artikel 185, § 1, Strafwetboek waarborgen het recht van de beklagde om ter rechtszitting in persoon of vertegenwoordigd door een advocaat te verschijnen; die bepalingen noch het recht van verdediging hebben echter tot gevolg dat de rechter wat de straftoemeting betreft geen enkel gevolg zou kunnen verbinden aan het feit dat de beklagde niet in persoon ter rechtszitting verschijnt (1). (1) Artikel 185, § 1, Strafwetboek dient te worden gelezen als artikel 185, § 1, Wetboek van Strafvordering.

28 mei 2019

P.2019.0240.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190528.14](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 7 - Legaliteitsbeginsel - Draagwijdte - Nationale strafbepaling van een Europese lidstaat - Aanvoering van strijdigheid met het Europees recht - Draagwijdte

De weigering een buitenlandse nationale strafbepaling, waarvan wordt aangevoerd dat ze strijdig is met het Europees recht, buiten toepassing te laten levert als dusdanig geen schending op van artikel 7 EVRM.

11 juni 2019

P.2019.0508.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190611.4](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Wet Kruispuntbank Voertuigen - Opsporing van verkeersovertredingen - Toegang door de politie - Geen machtiging van het Sectoraal comité - Weerslag op de uitoefening van het recht op een eerlijk proces

De onregelmatigheid wegens het ontbreken van een voorafgaande machtiging tot het raadplegen van de Kruispuntbank van de voertuigen is vreemd aan de uitoefening van het recht op een eerlijk proces (1). (1) Zie Cass. 11 oktober 2017, AR P.17.0371.F, AC 2017, nr. 545.

- Art. 18 Wet 19 mei 2010 houdende oprichting van de Kruispuntbank van de voertuigen

- Art. 6 Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

23 januari 2019

P.2018.0623.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190123.12](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Recht op een eerlijk proces - Recht op bijstand van een advocaat - Beperking van het recht op toegang - Wettelijke grondslag voor de beperking - Aantasting van het eerlijk proces - Criteria - Draagwijdte

Een beperking van het recht van toegang tot de advocaat op basis van een wettelijke grondslag leidt evenwel bij afwezigheid van dwingende redenen niet automatisch tot een schending van artikel 6 EVRM en het staat aan de rechter te onderzoeken of in het licht van de omstandigheden van de zaak de beperking van het recht van toegang tot de raadsman de eerlijkheid van het proces in zijn geheel beschouwd al dan niet onherstelbaar heeft aangetast, waarbij onder meer rekening kan worden gehouden met de volgende elementen, voor zover die van toepassing zijn op de te beoordelen zaak: de bijzondere kwetsbaarheid van de verdachte in het licht van bijvoorbeeld zijn leeftijd of geestelijke mogelijkheden, de wettelijke regeling van het vooronderzoek en de toelaatbaarheid van de bewijzen, de mogelijkheid voor de betrokkene om de authenticiteit van het verzamelde bewijs te betwisten en zich te verzetten tegen het gebruik ervan, de kwaliteit van het bewijs en het al dan niet bestaan van twijfel over hun betrouwbaarheid en de juistheid in het licht van de omstandigheden waarin ze werden verkregen, de aard van de onwettigheid waarmee het bewijs desgevallend werd verkregen en de aard van een eventuele verdragsrechtelijke schending, de aard van verklaringen en het gegeven of ze dadelijk werden ingetrokken of verbeterd, het gebruik van de bewijzen en in het bijzonder of die een overwegend of belangrijk deel van de bewijslast uitmaken waarop de veroordeling is gesteund, alsook het belang van de andere dossier-elementen, het belang dat het onderzoek van het misdrijf en de bestraffing van de dader heeft voor de publieke opinie en het bestaan in het interne recht van andere procedurele garanties (1). (1) EHRM, *Beuze t. België*, 9 november 2018.

21 mei 2019

P.2019.0045.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190521.3](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Recht op een eerlijk proces - Douane en accijnzen - Bijzondere bewijswaarde van de processen-verbaal van de ambtenaren - Persoonlijke vaststellingen met betrekking tot het materieel misdrijfbestanddeel - Beschrijving van de opsporingshandelingen - Draagwijdte

Uit de bepaling van artikel 272, eerste zin, AWDA, volgt dat aan de processen-verbaal van de ambtenaren een bijzondere bewijswaarde toekomt in die zin dat de persoonlijk door de verbalisant gedane vaststellingen die in dat proces-verbaal zijn opgenomen gelden tot bewijs van het tegendeel, waarbij het tegenbewijs kan worden geleverd met alle bewijsmiddelen die door de rechter worden beoordeeld; de bijzondere bewijswaarde heeft enkel betrekking op het materiële element van het douane- of accijnsmisdrif en niet op het morele element van dat misdrijf en artikel 6 EVRM en het daarin vervatte recht op een eerlijk proces verzetten zich niet ertegen dat de bijzondere bewijswaarde niet alleen geldt voor de persoonlijk door de verbalisanten gedane vaststellingen betreffende het materieel misdrijfbestanddeel, maar ook voor de door de verbalisant beschreven opsporingshandelingen betreffende dat misdrijfbestanddeel en uit de omstandigheid dat de verbalisant in het proces-verbaal de door hem uitgevoerde opsporingshandelingen beschrijft, volgt niet dat hij daardoor persoonlijk betrokken wordt bij het misdrijf dat hij moet opsporen en dat aan zijn vaststellingen ter zake de bijzondere bewijswaarde zou moeten worden ontzegd (1). (1) Cass. 4 oktober 2006, AR P.06.0545.F, AC 2006, nr. 459, RW 2008-09, 1043 en noot E. VAN DOOREN, "De bijzondere wettelijke bewijswaarde van het proces-verbaal inzake douane en accijnzen"; GwH 14 februari 2001, arrest 16/2001, B.12.3; Cass. 15 april 1997, AR P.96.1399.N, AC 1997, nr. 186; Cass. 14 december 1988, AR nr. 6707, AC 1988-89, nr. 225; D HOLSTERS, "De bewijswaarde van het proces-verbaal betreffende de vaststelling van misdrijven", RW 1980-81, 1353-1394 (deel I) en 1433-1458 (deel II), inz. 1381.

30 april 2019

P.2019.0014.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190430.3](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.3 - Artikel 6.3.c - Recht op een eerlijk proces - Recht op bijstand van een advocaat

Uit artikel 6.1 en 6.3.c EVRM volgt dat een verdachte die van zijn vrijheid is beroofd recht heeft op toegang tot een advocaat vanaf het ogenblik dat er sprake is van een vervolging wegens een strafbaar feit en dit recht houdt in dat vanaf het ogenblik van de vrijheidsberoving de verdachte contact kan hebben met een advocaat en er vertrouwelijke aanwijzingen kunnen worden gegeven, alsook dat de advocaat bij de verhoren tijdens het vooronderzoek fysiek mag aanwezig zijn, wat moet toelaten een effectieve en concrete bijstand te verlenen en erop toe te zien dat het recht van verdediging niet wordt miskend (1). (1) EHRM, Beuze t. België, 9 november 2018.

21 mei 2019

P.2019.0045.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190521.3](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.3 - Artikel 6.3.c - Recht op een eerlijk proces - Recht op bijstand van een advocaat - Beperking van het recht op toegang - Dwingende redenen - Wettelijke grondslag voor de beperking - Draagwijdte

Het recht van toegang tot de advocaat kan een verdachte enkel worden ontzegd indien daartoe dwingende redenen zijn die noodzakelijk een tijdelijk karakter hebben en slechts kunnen worden aangenomen op grond van een specifieke beoordeling van de omstandigheden van de zaak, zoals de dringende noodzaak om een ernstige aantasting van het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit te voorkomen, maar een beperking van het recht van toegang op een wettelijke en dus algemene, verplichte en systematische basis vormt als dusdanig geen dwingende reden (1). (1) EHRM, Beuze t. België, 9 november 2018.

21 mei 2019

P.2019.0045.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190521.3](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 8 - Recht op privacy - Bewijsvoering - Informatie afkomstig van de Duitse fiscus - Aanvoering van onrechtmatige informatieverkrijging - Aanvoeringsverplichting - Draagwijdte

Geen enkele wets- of verdragsbepaling noch enig algemeen rechtsbeginsel verzet zich ertegen dat informatie louter in aanmerking wordt genomen als inlichting die toelaat het onderzoek in een bepaalde richting te oriënteren en vervolgens op autonome wijze bewijzen te verzamelen, voor zover niet aannemelijk wordt gemaakt dat zulks op onregelmatige wijze is geschied; wanneer een partij aanvoert dat dergelijke inlichtingen op onregelmatige wijze zijn verkregen, dient zij dit aannemelijk te maken op een wijze die het niveau van een loutere bewering overstijgt en de rechter oordeelt onaantastbaar of die partij haar aanvoering geloofwaardig maakt (1). (1) Cass. 1 december 2015, AR P.15.0905.N, AC 2015, nr.716; Cass. 2 december 2014, AR P.13.0545.N, AC 2014, nr. 743; Cass. 25 november 2014, AR P.14.0948.N, AC 2014, nr. 724; Cass. 10 september 2013, AR P.13.0376.N, AC 2013, nr. 434; Cass. 30 maart 2010, AR P.09.1789.N, AC 2010, nr. 231; F. SCHUERMANS, "De zoektocht naar of de jacht op de herkomst van de politionele informatie als start van een strafrechtelijk vooronderzoek", T.Strafr. 2014/1, (47)48-50.

21 mei 2019

P.2019.0104.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190521.5](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Recht op een eerlijk proces - Bewijsvoering - Informatie afkomstig van de Duitse fiscus - Aanvoering van onrechtmatige informatieverkrijging - Aanvoeringsverplichting - Draagwijdte

Geen enkele wets- of verdragsbepaling noch enig algemeen rechtsbeginsel verzet zich ertegen dat informatie louter in aanmerking wordt genomen als inlichting die toelaat het onderzoek in een bepaalde richting te oriënteren en vervolgens op autonome wijze bewijzen te verzamelen, voor zover niet aannemelijk wordt gemaakt dat zulks op onregelmatige wijze is geschied; wanneer een partij aanvoert dat dergelijke inlichtingen op onregelmatige wijze zijn verkregen, dient zij dit aannemelijk te maken op een wijze die het niveau van een loutere bewering overstijgt en de rechter oordeelt onaantastbaar of die partij haar aanvoering geloofwaardig maakt (1). (1) Cass. 1 december 2015, AR P.15.0905.N, AC 2015, nr.716; Cass. 2 december 2014, AR P.13.0545.N, AC 2014, nr. 743; Cass. 25 november 2014, AR P.14.0948.N, AC 2014, nr. 724; Cass. 10 september 2013, AR P.13.0376.N, AC 2013, nr. 434; Cass. 30 maart 2010, AR P.09.1789.N, AC 2010, nr. 231; F. SCHUERMANS, "De zoektocht naar of de jacht op de herkomst van de politionele informatie als start van een strafrechtelijk vooronderzoek", T.Strafr. 2014/1, (47)48-50.

21 mei 2019

P.2019.0104.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190521.5](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Beperking door de wet van het recht, ook voor een beklagde, om gebruik te maken van bepaalde stukken

Artikel 6.1 EVRM wil de wetgever niet verbieden het recht te beperken, ook voor een beklagde, om van bepaalde stukken gebruik te maken, wanneer de aanwending voor de rechtbank afbreuk kan doen aan de rechten van andere personen, die met name eveneens door het EVRM worden gewaarborgd (1). (1) Te dezen, het recht op eerbiediging van het privé- en familielevens, gewaarborgd door artikel 8 EVRM. De appelrechters hebben geoordeeld dat ze geen acht konden slaan op de "afschriften van twee beslissingen van de dienst gerechtelijke bescherming te Luik betreffende [twee] minderjarigen," namelijk stukken die de beklagde had ingediend tot staving van zijn verweer. Het OM heeft erop gewezen dat het middel ten onrechte het arrest nr. 86/2002 van 8 mei 2002 aanvoert waarbij het Grondwettelijk Hof de artikelen 131, § 2, en 235bis, § 6, Wetboek van Strafvordering gedeeltelijk nietig heeft verklaard; die bepalingen werden na dat arrest immers gewijzigd maar betreffen vooral de stukken die door de onderzoekgerechten nietig werden verklaard als gevolg van de vaststelling van een onregelmatigheid, verzuim, of grond voor nietigverklaring, wat niet het geval is voor de in het middel beoogde stukken. (M.N.B.)

- Art. 55, derde lid Wet 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming

- Art. 6.1 Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend op 4 november 1950, te Rome

20 februari 2019

P.2018.1188.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190220.2](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Eerbiediging van het recht op een eerlijk proces - Beoordeling - Criteria

Het recht op een eerlijk proces wordt beoordeeld met inachtneming van de rechtspleging in haar geheel, door na te gaan of het recht van verdediging werd geëerbiedigd, te onderzoeken of de vervolgte persoon de mogelijkheid heeft gekregen om de authenticiteit van het bewijsmateriaal te betwisten en zich tegen het gebruik ervan te verzetten, door na te gaan of de omstandigheden waarin de elementen à charge werden vergaard twijfel zaaien over de geloofwaardigheid en de juistheid daarvan en de invloed te beoordelen van het onregelmatig verkregen bewijselement op de afloop van de strafvordering (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 75.

- Art. 6.1 Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

6 februari 2019

P.2018.1215.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190206.4](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 8 - Aantasting van het recht op eerbiediging van het privéleven - Gevolgen voor de ontvankelijkheid van de strafvordering

Een aantasting van het recht op eerbiediging van het privéleven heeft in de regel niet tot gevolg dat de strafvordering niet ontvankelijk wordt (1). (1) Ibid.; GwH nr. 4/2019 van 23 januari 2019.

- Art. 32 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering
- Art. 8 Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

23 januari 2019

P.2018.0623.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190123.12](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Recht op een eerlijk proces - Recht op bijstand van een advocaat - Beperking van het recht op toegang - Dwingende redenen - Wettelijke grondslag voor de beperking - Voorwaarden - Draagwijdte

Het recht van toegang tot de advocaat kan een verdachte enkel worden ontzegd indien daartoe dwingende redenen zijn die noodzakelijk een tijdelijk karakter hebben en slechts kunnen worden aangenomen op grond van een specifieke beoordeling van de omstandigheden van de zaak, zoals de dringende noodzaak om een ernstige aantasting van het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit te voorkomen, maar een beperking van het recht van toegang op een wettelijke en dus algemene, verplichte en systematische basis vormt als dusdanig geen dwingende reden (1). (1) EHRM, Beuze t. België, 9 november 2018.

21 mei 2019

P.2019.0045.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190521.3](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Allerlei - Zevende Aanvullend Protocol - Artikel 4 - Non bis in idem-beginsel - Belastingheffing - Aard van de maatregel - Draagwijdte

De vestiging en invordering van een belasting maakt het voorwerp uit van een administratieve procedure in het kader waarvan de belastingadministratie de betaling van wettelijk verschuldigde belastingen nastreeft; dit is geen strafprocedure en een belasting is evenmin een straf zodat het non bis in idem-beginsel daarop niet van toepassing is (1). (1) Zie J. ROZIE, "Bijzondere verbeurdverklaring in fiscale zaken", in M. MAUS en M. ROZIE (eds.), Actuele problemen van het fiscaal strafrecht, 2011, Intersentia, pp.638-645.

21 mei 2019

P.2019.0104.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190521.5](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Recht op een eerlijk proces - Recht op bijstand van een advocaat

Uit artikel 6.1 en 6.3.c EVRM volgt dat een verdachte die van zijn vrijheid is beroofd recht heeft op toegang tot een advocaat vanaf het ogenblik dat er sprake is van een vervolging wegens een strafbaar feit en dit recht houdt in dat vanaf het ogenblik van de vrijheidsberoving de verdachte contact kan hebben met een advocaat en er vertrouwelijke aanwijzingen kunnen worden gegeven, alsook dat de advocaat bij de verhoren tijdens het vooronderzoek fysiek mag aanwezig zijn, wat moet toelaten een effectieve en concrete bijstand te verlenen en erop toe te zien dat het recht van verdediging niet wordt miskend (1). (1) EHRM, Beuze t. België, 9 november 2018.

21 mei 2019

P.2019.0045.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190521.3](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.3 - Artikel 6.3.c - Recht op een eerlijk proces - Recht op bijstand van een advocaat - Beperking van het recht op toegang - Wettelijke grondslag voor de beperking - Aantasting van het eerlijk proces - Criteria - Draagwijdte

Een beperking van het recht van toegang tot de advocaat op basis van een wettelijke grondslag leidt evenwel bij afwezigheid van dwingende redenen niet automatisch tot een schending van artikel 6 EVRM en het staat aan de rechter te onderzoeken of in het licht van de omstandigheden van de zaak de beperking van het recht van toegang tot de raadsman de eerlijkheid van het proces in zijn geheel beschouwd al dan niet onherstelbaar heeft aangetast, waarbij onder meer rekening kan worden gehouden met de volgende elementen, voor zover die van toepassing zijn op de te beoordelen zaak: de bijzondere kwetsbaarheid van de verdachte in het licht van bijvoorbeeld zijn leeftijd of geestelijke mogelijkheden, de wettelijke regeling van het vooronderzoek en de toelaatbaarheid van de bewijzen, de mogelijkheid voor de betrokkene om de authenticiteit van het verzamelde bewijs te betwisten en zich te verzetten tegen het gebruik ervan, de kwaliteit van het bewijs en het al dan niet bestaan van twijfel over hun betrouwbaarheid en de juistheid in het licht van de omstandigheden waarin ze werden verkregen, de aard van de onwettigheid waarmee het bewijs desgevallend werd verkregen en de aard van een eventuele verdragsrechtelijke schending, de aard van verklaringen en het gegeven of ze dadelijk werden ingetrokken of verbeterd, het gebruik van de bewijzen en in het bijzonder of die een overwegend of belangrijk deel van de bewijslast uitmaken waarop de veroordeling is gesteund, alsook het belang van de andere dossier-elementen, het belang dat het onderzoek van het misdrijf en de bestraffing van de dader heeft voor de publieke opinie en het bestaan in het interne recht van andere procedurele garanties (1). (1) EHRM, *Beuze t. België*, 9 november 2018.

21 mei 2019

P.2019.0045.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190521.3](#)

AC nr. ...

Verdrag rechten van de mens - Art. 6 - Art. 6.1 - Recht op een eerlijk proces - Diefstal - Objectief verzwarende omstandigheden bepaald in de artikelen 468, 471, laatste lid, en 474 Strafwetboek - Toerekening aan de deelnemers - Draagwijdte

Het recht op een eerlijk proces zoals gewaarborgd door artikel 6.1 EVRM en artikel 14.1 IVBPR verzet zich tegen een automatische toerekening van de objectieve verzwarende omstandigheden aan alle deelnemers aan diefstal en dit ongeacht of zij die verzwarende omstandigheden met kennis van zaken hebben aanvaard of bij de uitvoering ervan betrokken waren; het aannemen van de verzwarende omstandigheden bepaald in de artikelen 468, 471, laatste lid en 474 Strafwetboek, vereist een beoordeling voor elke deelnemer afzonderlijk, wat een individuele analyse veronderstelt van zijn gedrag, maar dit belet evenwel niet dat de rechter zich voor de toerekening van de verzwarende omstandigheden aan meerdere deelnemers steunt op dezelfde feitelijke gegevens (1). (1) Cass. 20 juni 2018, JT 2018, 717 en noot F. KUTY, "La responsabilité pénale du chef d'une circonstance aggravante réelle de nature intentionnelle: l'exigence de prévision de sa commission à l'exclusion de sa seule prévisibilité"; F. KUTY, "Les conditions de la responsabilité pénale du chef des circonstances aggravantes réelles de nature intentionnelle", JT 2016, pp. 185-188; Cass 13 april 2010, AR P.10.0005.N, AC 2010, nr. 255 met concl van eerste advocaat-generaal M. DE SWAEF; Cass. 17 juni 2008, AR P08.0070.N, AC 2008, nr. 379 met concl. van advocaat-generaal M. DE SWAEF; EHRM, arrest nr. 50372/99, 2 juni 2005, *Göktepe t. België*; J. VANHEULE, "Strafbare deelneming: een overzicht van rechtspraak 2000-2010", NC 2012, 1-18, inz. nrs. 45-50 en de aldaar geciteerde rechtspraak en rechtsleer.

9 april 2019

P.2018.1305.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.6](#)

AC nr. ...

RECHTSBEGINSELEN (ALGEMENE)

- "Non bis in idem"

Het algemeen rechtsbeginsel non bis in idem heeft dezelfde draagwijdte als 14.7 IVBPR en artikel 4.1 Zevende Aanvullend Protocol EVRM (1). (1) Cass. 17 februari 2015, AR P.14.0201.N, AC 2015, nr. 119.

4 juni 2019

P.2018.0407.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190604.1](#)

AC nr. ...

- Legaliteitsbeginsel - Strafzaken

Het legaliteitsbeginsel in strafzaken vereist dat de bevoegde regelgever een strafbaarstelling zo opstelt dat die bepaling als dusdanig gelezen of in samenhang met andere bepalingen op voldoende precieze wijze de als strafbare gestelde gedraging omschrijft, zodat de draagwijdte ervan redelijk voorzienbaar is; aan de vereiste van de redelijke voorzienbaarheid is voldaan als het voor de persoon op wie de strafbaarstelling van toepassing is, mogelijk is om op grond van die bepaling, zo nodig met behulp van de uitlegging die de rechterlijke instanties daarvan hebben gegeven, de handelingen en verzuimen te kennen die strafrechtelijke aansprakelijkheid meebrengen (1). (1) Zie: Cass. 22 mei 2018, AR P.17.1025.N, AC 2018, nr. 319.

4 juni 2019

P.2018.0407.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190604.1](#)

AC nr. ...

- Strafzaken - "Non bis in idem" - Verbod tweede vervolging wegens identieke of substantieel dezelfde feiten na eerste vervolging

De rechter beoordeelt in het licht van de gegevens van de zaak welke feiten bij hem aanhangig zijn gemaakt en of die feiten identiek of substantieel dezelfde zijn als deze die het voorwerp waren van een eerdere strafvervolging die is beëindigd met een onherroepelijke beslissing van vrijspraak of veroordeling en waarbij de rechter acht moet slaan op de feitelijke gedragingen en de werkelijk bedoelde omstandigheden waarop de eerste strafvordering betrekking heeft; dat dubbel onderzoek van de hem voorgelegde en de eerder berechte feiten maakt deel uit van de onaantastbare beoordeling door de feitenrechter (1). (1) Cass. 9 april 2014, AR P.13.1916.F, AC 2014, nr. 280.

- Art. 4.1 Zevende Aanvullend Protocol EVRM

- Art. 14.7 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New-York op 19 december 1966

4 juni 2019

P.2018.0407.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190604.1](#)

AC nr. ...

- Strafzaken - Non bis in idem-beginsel - Belastingheffing - Aard van de maatregel - Draagwijdte

De vestiging en invordering van een belasting maakt het voorwerp uit van een administratieve procedure in het kader waarvan de belastingadministratie de betaling van wettelijk verschuldigde belastingen nastreeft; dit is geen strafprocedure en een belasting is evenmin een straf zodat het non bis in idem-beginsel daarop niet van toepassing is (1). (1) Zie J. ROZIE, "Bijzondere verbeurdverklaring in fiscale zaken", in M. MAUS en M. ROZIE (eds.), Actuele problemen van het fiscaal strafrecht, 2011, Intersentia, pp.638-645.

21 mei 2019

P.2019.0104.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190521.5](#)

AC nr. ...

- Strafzaken - "Non bis in idem" - Zelfde feiten - Beoordeling door de rechter - Aard - Criteria

De rechter beoordeelt in het licht van de gegevens van de zaak welke feiten bij hem aanhangig zijn gemaakt en of die feiten identiek of substantieel dezelfde zijn als deze die het voorwerp waren van een eerdere strafvervolging die is beëindigd met een onherroepelijke beslissing van vrijspraak of veroordeling en waarbij de rechter acht moet slaan op de feitelijke gedragingen en de werkelijk bedoelde omstandigheden waarop de eerste strafvordering betrekking heeft; dat dubbel onderzoek van de hem voorgelegde en de eerder berechte feiten maakt deel uit van de onaantastbare beoordeling door de feitenrechter (1). (1) Cass. 9 april 2014, AR P.13.1916.F, AC 2014, nr. 280.

- Art. 4.1 Zevende Aanvullend Protocol EVRM

- Art. 14.7 Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, ondertekend te New-York op 19 december 1966

4 juni 2019

P.2018.0407.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190604.1](#)

AC nr. ...

REDEKEN VAN DE VONNISSEN EN ARRESTEN

ALGEMEEN

Algemeen - Redenen van een beslissing over verschillende vorderingen of verschillende grondslagen - Uitlegging

Aangezien elke beslissing van de rechter in haar geheel moet worden genomen, kunnen de redenen van een beslissing die uitspraak doet over verschillende vorderingen of over verschillende grondslagen van eenzelfde vordering, elkaar uitleggen (1). (1) Cass. 19 april 1971, p. 767.

6 februari 2019

P.2018.0638.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190206.1](#)

AC nr. ...

ALLERLEI

Allerlei - Straftoemeting - Niet-verschijning in persoon van beklagde ter rechtszitting

Artikel 6.1 en 6.3.c EVRM en artikel 185, § 1, Strafwetboek waarborgen het recht van de beklagde om ter rechtszitting in persoon of vertegenwoordigd door een advocaat te verschijnen; die bepalingen noch het recht van verdediging hebben echter tot gevolg dat de rechter wat de straftoemeting betreft geen enkel gevolg zou kunnen verbinden aan het feit dat de beklagde niet in persoon ter rechtszitting verschijnt (1). (1) Artikel 185, § 1, Strafwetboek dient te worden gelezen als artikel 185, § 1, Wetboek van Strafvordering.

28 mei 2019

P.2019.0240.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190528.14](#)

AC nr. ...

OP CONCLUSIE

Op conclusie - Burgerlijke zaken (handelszaken en sociale zaken inbegrepen) - Motivering van zijn beslissing door de rechter - Verwijzing naar de redenen opgenomen in een eerder nietig verklaarde procesakte

De rechter mag zijn beslissing motiveren door een precieze verwijzing naar de redenen opgenomen in een procesakte die de partijen bekend is en aan hun tegenspraak werd onderworpen en die hij overneemt; de nietigverklaring van die eerdere procesakte doet daaraan niet af.

- Artt. 149 en 1110 Gerechtelijk Wetboek

3 mei 2019

C.2018.0466.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190503.2](#)

AC nr. ...

Op conclusie - Burgerlijke zaken (handelszaken en sociale zaken inbegrepen) - Onderhoudsbijdrage in het belang van het kind - Vaststelling - Elementen - Verduidelijking over de wijze van inachtneming - Miskenning van de opgelegde bijzondere motiveringsplicht door de rechter

De appelrechter die de elementen niet vermeldt waarvan artikel 1321, §1, Gerechtelijk Wetboek vereist dat hij ze vermeldt, en aldus evenmin verduidelijkt op welke manier hij die elementen in acht heeft genomen, miskent aldus de door dat artikel opgelegde bijzondere motiveringsplicht en verantwoordt mitsdien zijn beslissing niet naar recht.

- Art. 1321, § 1 Gerechtelijk Wetboek

17 mei 2019

C.2018.0276.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190517.1](#)

AC nr. ...

RETRIBUTIE

- Draagwijdte - Belasting - Onderscheid

Een retributie zoals bedoeld in artikel 173 Grondwet is de vergoeding die de overheid van bepaalde heffingsplichtigen vordert als tegenprestatie voor een bijzondere dienst die zij in hun persoonlijk belang heeft geleverd of voor een rechtstreeks en bijzonder voordeel dat zij hun heeft toegestaan, waarbij het bedrag ervan in een redelijke verhouding moet staan tot het belang van de verstrekte dienst, anders moet zij als een belasting worden beschouwd.

- Art. 173 De gecoördineerde Grondwet 1994

10 mei 2019 C.2014.0313.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190510.2](#) AC nr. ...

- Heffingsplichtige - Geen hoofdbegunstigde

De omstandigheid dat de heffingsplichtige niet de exclusieve of hoofdbegunstigde is van een door de overheid geleverde dienst, ontnemt aan een heffing niet haar karakter van distributie.

- Art. 173 De gecoördineerde Grondwet 1994

10 mei 2019 C.2014.0313.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190510.2](#) AC nr. ...

- Aard - Verplichting die het algemeen belang dient

De enkele omstandigheid dat de door de overheid verstrekte dienst een verplichting betreft die het algemeen belang dient, heeft niet tot gevolg dat de ervoor gevorderde vergoeding als een belasting moet worden aangezien.

- Art. 173 De gecoördineerde Grondwet 1994

10 mei 2019 C.2014.0313.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190510.2](#) AC nr. ...

SCHULDIG VERZUIM

- Begrip

Het door artikel 422bis Strafwetboek beoogde schuldig verzuim is algemeen en uit de tekst van de bepaling volgt dat dit wanbedrijf bestaat ongeacht de oorsprong van de toestand van groot gevaar zodat het dus zonder belang of de gevaarsituatie werd veroorzaakt door het slachtoffer zelf of door een derde en of die toestand een gevolg is van een onachtzaamheid of een opzettelijk handelen; hij die zich schuldig heeft gemaakt aan het opzettelijk toebrengen van slagen en tevens wetens en willens verzuimt de persoon die hij heeft geslagen en die ten gevolge daarvan in groot gevaar verkeert, hulp te verlenen of te verschaffen, is ook schuldig aan het door artikel 422bis Strafwetboek bedoelde wanbedrijf (1). (1) Zie concl. OM.

28 mei 2019 P.2019.0130.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190528.12](#) AC nr. ...

SOCIALE ZEKERHEID

WERKNEMERS

Werknemers - Werkgevers - Bijdragevermindering - Zelfde technische bedrijfseenheid - Netto aangroei van het personeelsbestand - Toepassing

Uit artikel 344 Programmawet (I) van 24 december 2002 volgt dat een nieuwe indienstneming geen recht geeft op de bedoelde bijdragevermindering wanneer zij niet gepaard gaat met enige reële werkgelegenheidsschepping; om te bepalen of de nieuw in dienst genomen werknemer een werknemer vervangt die in de loop van de vier kwartalen voorafgaand aan de indienstneming in dezelfde technische bedrijfseenheid werkzaam is geweest, moet een vergelijking worden gemaakt tussen het personeelsbestand van de technische bedrijfseenheid op het ogenblik van de indienstneming van de nieuwe werknemer enerzijds en het maximale personeelsbestand van de technische bedrijfseenheid in de loop van de vier kwartalen voorafgaand aan die indienstneming anderzijds; enkel wanneer het personeelsbestand van de technische bedrijfseenheid op het ogenblik van de indienstneming van de nieuwe werknemer is toegenomen en aan de overige wettelijke vereisten is voldaan, zal de doelgroepvermindering verworven zijn (1)(2). (1) Zie concl. OM. (2) Vgl. Cass. 10 december 2007, AR S.07.0036.N, AC 2007, nr. 623.

13 mei 2019

S.2018.0039.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190513.2](#)

AC nr. ...

STEDENBOUW

BOUWVERGUNNING

Bouwvergunning - Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening - Artikel 6.6.1, § 1 - Artikel 108 Handhavingsdecreet Omgevingsvergunning - Artikel 51, 1° Handhavingsbesluit Ruimtelijke Ordening - Uitvoering van maatregelen begrepen in een uitvoerbare rechterlijke beslissing - Draagwijdte

Artikel 6.6.1, § 1, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zoals ingevoegd door artikel 108 Handhavingsdecreet Omgevingsvergunning met inwerkingtreding op 1 maart 2018 ingevolge artikel 145 van dit decreet en artikel 51, 1°, Handhavingsbesluit Ruimtelijke Ordening, bepaalt uitdrukkelijk dat de uitvoering van maatregelen die krachtens deze titel zijn begrepen in een uitvoerbare rechterlijke beslissing nimmer vergunnings- of meldingsplichtig zijn; het principe dat de op vordering van de herstellvorderende overheden door de strafrechter bevolen herstelmaatregelen inzake ruimtelijke ordening niet vergunningsplichtig zijn, werd nochtans ook vóór de inwerkingtreding van deze bepaling algemeen aanvaard want het was en is ondenkbaar dat hij die zich schikt naar een door de strafrechter op vordering van een speciaal daartoe aangewezen publieke overheid bevolen herstelmaatregel, strafbaar zou handelen louter omdat hij niet over een vergunning beschikt (1). (1) M. ROOSEMONT, "Ambtshalve uitvoering van afbraakvonnissen en -arresten overeenkomstig artikel 68, § 2 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening", TROS 1998, 624-625; S. LUST, "De herstellvordering in het stedenbouwrecht. Een poging tot synthese", TROS 1997, 251-256; D. D'HOOGHE, "De herstelmaatregelen inzake stedenbouw", RW 1988-89, 1012-1013; P. VANSANT, Zakboekje ruimtelijke ordening 2018, Mechelen, Kluwer, 2017, 880-881.

9 april 2019

P.2018.0525.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.2](#)

AC nr. ...

Bouwvergunning - Vermoeden van vergunning - Voorwaarden - Beoordeling

De toepasselijkheid van het door artikel 4.2.14, § 1, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening ingevoerde vermoeden van vergunning vereist dat hij die zich erop beroept aantoonde dat de constructie werd gebouwd vóór de referentiedatum van 22 april 1962 en dat het nog steeds gaat om dezelfde constructie, zodat indien de constructie zodanig is gewijzigd of aangepast dat ze niet langer kan worden beschouwd als een bestaande constructie, het vermoeden van vergunning niet kan worden ingeroepen; het staat aan de rechter te oordelen of de constructie zodanig is gewijzigd of aangepast dat die niet langer te beschouwen is als een bestaande constructie en bij die beoordeling kan de rechter rekening houden met verbouwingen aan of uitbreidingen van de constructie en kan hij in aanmerking nemen of de werken aan de constructie gelet op hun aard en hun omvang niet louter het onderhoud of de instandhouding ervan beogen.

- Art. 4.2.14, § 1 Besluit van de Vlaamse Regering 15 mei 2009 houdende coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening

23 april 2019

P.2018.0990.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190423.3](#)

AC nr. ...

HERSTEL VAN PLAATS IN DE VORIGE STAAT. BETALING VAN EEN MEERWAARDE

Herstel van plaats in de vorige toestand - Betaling van een meerwaarde - Herstelvordering geënt op feiten van de telastlegging - Toepassing

De herstellvordering moet geënt zijn op de feiten die het voorwerp uitmaken van een bewezen verklaarde telastlegging; vermits zij het herstel van de wettigheid naar de toekomst toe beoogt, dient zij een gewijzigde toestand in aanmerking te nemen¹; de enkele omstandigheid dat na het plegen van de vervolgde feiten wijzigingen werden aangebracht aan de constructie die het voorwerp uitmaakt van de strafvervolgving of dat die constructie werd vervangen door een andere, belet niet dat de herstellvordering geënt blijft op de feiten van de strafvervolgving van zodra er een oorzakelijk verband bestaat tussen de wederrechtelijke toestand zoals die bestaat bij de uitspraak over de herstellvordering en de wederrechtelijke toestand die het voorwerp uitmaakt van de telastlegging, ook al maken de wijzigingen aan de geviseerde constructie of de vervanging ervan zelf niet het voorwerp uit van de strafvervolgving (1). (1) Cass. 23 april 2019, AR P.18.0815.N, AC 2019, nr. 235; Cass. 27 februari 2018, AR P.17.0593.N, AC 2018, nr. 125; Cass. 18 april 2017, AR P.16.0688.N, AC 2017, nr. 260; Cass. 2 februari 2016, AR P.14.1593.N, AC 2016, nr. 72; Cass. 9 september 2014, AR P.12.0896.N, AC 2014, nr. 500.

23 april 2019

P.2018.0990.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190423.3](#)

AC nr. ...

Herstel van plaats in de vorige toestand - Betaling van een meerwaarde - Herstelvordering - Herstelrangorde - Rangorde op het ogenblik van de uitspraak verschillend van het ogenblik van de adviesverlening door de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering

Uit de omstandigheid dat op het ogenblik dat de rechter uitspraak moet doen over de herstellvordering de decreetgever in een andere herstellrangorde heeft voorzien dan de herstellrangorde die gold op het ogenblik dat de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering zijn op straffe van onontvankelijkheid voorgeschreven advies heeft verleend, volgt niet dat dit advies daardoor onwettig zou zijn of dat opnieuw om het advies van de Hoge Raad zou moeten worden verzocht.

- Artt. 6.3.1, § 1, en 6.41.1, § 1 Besluit van de Vlaamse Regering 15 mei 2009 houdende coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening

23 april 2019

P.2018.0990.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190423.3](#)

AC nr. ...

Herstel van plaats in de vorige toestand - Betaling van een meerwaarde - Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening - Artikel 6.6.1, § 1 - Artikel 108 Handhavingsdecreet Omgevingsvergunning - Artikel 51, 1° Handhavingsbesluit Ruimtelijke Ordening - Uitvoering van maatregelen begrepen in een uitvoerbare rechterlijke beslissing - Draagwijdte

Artikel 6.6.1, § 1, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zoals ingevoegd door artikel 108 Handhavingsdecreet Omgevingsvergunning met inwerkingtreding op 1 maart 2018 ingevolge artikel 145 van dit decreet en artikel 51, 1°, Handhavingsbesluit Ruimtelijke Ordening, bepaalt uitdrukkelijk dat de uitvoering van maatregelen die krachtens deze titel zijn begrepen in een uitvoerbare rechterlijke beslissing nimmer vergunnings- of meldingsplichtig zijn; het principe dat de op vordering van de herstellvorderende overheden door de strafrechter bevolen herstelmaatregelen inzake ruimtelijke ordening niet vergunningsplichtig zijn, werd nochtans ook vóór de inwerkingtreding van deze bepaling algemeen aanvaard want het was en is ondenkbaar dat hij die zich schikt naar een door de strafrechter op vordering van een speciaal daartoe aangewezen publieke overheid bevolen herstelmaatregel, strafbaar zou handelen louter omdat hij niet over een vergunning beschikt (1). (1) M. ROOSEMONT, "Ambtshalve uitvoering van afbraakvonnissen en -arresten overeenkomstig artikel 68, § 2 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening", TROS 1998, 624-625; S. LUST, "De herstellvordering in het stedenbouwwrecht. Een poging tot synthese", TROS 1997, 251-256; D. D'HOOGHE, "De herstelmaatregelen inzake stedenbouw", RW 1988-89, 1012-1013; P. VANSANT, Zakboekje ruimtelijke ordening 2018, Mechelen, Kluwer, 2017, 880-881.

9 april 2019

P.2018.0525.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.2](#)

AC nr. ...

Herstel van plaats in de vorige toestand - Betaling van een meerwaarde - Herstellvordering geënt op feiten van de telastlegging

De herstellvordering moet geënt zijn op de feiten die het voorwerp uitmaken van een bewezen verklaarde telastlegging; vermits zij het herstel van de wettigheid naar de toekomst toe beoogt, dient zij een gewijzigde toestand in aanmerking te nemen (1). (1) Cass. 23 april 2019, AR P.18.0990.N, AC 2019, nr. 236; Cass. 27 februari 2018, AR P.17.0593.N, AC 2018, nr. 125; Cass. 18 april 2017, AR P.16.0688.N, AC 2017, nr. 260; Cass. 2 februari 2016, AR P.14.1593.N, AC 2016, nr. 72; Cass. 9 september 2014, AR P.12.0896.N, AC 2014, nr. 500.

23 april 2019

P.2018.0815.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190423.2](#)

AC nr. ...

Herstel van plaats in de vorige toestand - Betaling van een meerwaarde - Herstel van plaats in de vorige staat - Regularisatievergunning - Draagwijdte

Uit artikel 4.2.24, §1, eerste en tweede lid, VCRO, zoals van toepassing vóór zijn opheffing bij decreet van 25 april 2014, volgt dat een regularisatievergunning slechts gevolgen heeft voor de toekomst; de regularisatievergunning doet de titel waarbij een herstelmaatregel werd opgelegd niet met terugwerkende kracht teniet; zij heeft enkel tot gevolg dat deze titel niet langer actueel is, zodat de uitvoering van de herstelmaatregel niet meer kan worden gevorderd en de aan de herstelmaatregel gekoppelde dwangsom niet verder verbeurt; de dwangsommen die zijn verbeurd vóór het afleveren van de regularisatievergunning blijven daarentegen verschuldigd en kunnen verder worden ingevorderd, behoudens rechtsmisbruik en onverminderd de eventuele toepassing van artikel 1385 quinquies Gerechtelijk Wetboek (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 4.2.24, § 1, eerste en tweede lid Besluit van de Vlaamse Regering 15 mei 2009 houdende coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening

28 juni 2019

C.2018.0398.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190628.3](#)

AC nr. ...

Herstel van plaats in de vorige toestand - Betaling van een meerwaarde - Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening - Artikel 6.1.41 - Uitvoering van de herstelmaatregelen - Toekenning van een hersteltermijn - Draagwijdte

Volgens artikel 6.1.41, § 3, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt de rechter een termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregelen en deze termijn vangt aan indien de rechterlijke beslissing waarbij die termijn wordt bepaald, kracht van gewijsde krijgt maar de rechter kan naast de hersteltermijn op grond van artikel 1385bis, vierde lid, Gerechtelijk Wetboek wat betreft de dwangsom ook een respijttermijn toekennen die ertoe strekt de schuldenaar, desgevallend na het verstrijken van de hersteltermijn, nog enige tijd te geven om de veroordeling na te komen zonder dat de niet-nakoming de verbeurte van een dwangsom tot gevolg heeft; de rechter oordeelt onaantastbaar of hij een respijttermijn toekent en indien de rechter geen respijttermijn verleent, verbeuren de dwangsommen na het verstrijken van de hersteltermijn op voorwaarde dat de beslissing waarbij het herstel onder de verbeurte van een dwangsom werd bevolen, voorafgaandelijk werd betekend, waaruit volgt dat de afwezigheid van de betekening van een in kracht van gewijsde gegane beslissing waarbij het herstel onder de verbeurte van een dwangsom werd bevolen, zonder belang is voor het doen ingaan van de hersteltermijn en de herstellplichtige uit die afwezigheid van betekening niet kan afleiden dat de herstellvorderende overheid niet aandringt op een herstel tijdens de hersteltermijn (1). (1) Cass. 31 januari 1995, AR P.93.1138.N, AC 1995, nr. 107; P. VANSANT, Zakboekje ruimtelijke ordening 2018, Mechelen, Kluwer, 2017, 849-850.

9 april 2019

P.2018.0525.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.2](#)

AC nr. ...

Herstel van plaats in de vorige toestand - Betaling van een meerwaarde - Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening - Artikel 6.1.41 - Uitvoering van de herstelmaatregelen - Dwangsom - Toekenning van een respijttermijn - Verbeuring van de dwangsom - Betekening van de beslissing - Draagwijdte

Volgens artikel 6.1.41, § 3, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt de rechter een termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregelen en deze termijn vangt aan indien de rechterlijke beslissing waarbij die termijn wordt bepaald, kracht van gewijsde krijgt maar de rechter kan naast de hersteltermijn op grond van artikel 1385bis, vierde lid, Gerechtelijk Wetboek wat betreft de dwangsom ook een respijttermijn toekennen die ertoe strekt de schuldenaar, desgevallend na het verstrijken van de hersteltermijn, nog enige tijd te geven om de veroordeling na te komen zonder dat de niet-nakoming de verbeurte van een dwangsom tot gevolg heeft; de rechter oordeelt onaantastbaar of hij een respijttermijn toekent en indien de rechter geen respijttermijn verleent, verbeuren de dwangsommen na het verstrijken van de hersteltermijn op voorwaarde dat de beslissing waarbij het herstel onder de verbeurte van een dwangsom werd bevolen, voorafgaandelijk werd betekend, waaruit volgt dat de afwezigheid van de betekening van een in kracht van gewijsde gegane beslissing waarbij het herstel onder de verbeurte van een dwangsom werd bevolen, zonder belang is voor het doen ingaan van de hersteltermijn en de herstellplichtige uit die afwezigheid van betekening niet kan afleiden dat de herstellvorderende overheid niet aandringt op een herstel tijdens de hersteltermijn (1). (1) Cass. 31 januari 1995, AR P.93.1138.N, AC 1995, nr. 107; P. VANSANT, Zakboekje ruimtelijke ordening 2018, Mechelen, Kluwer, 2017, 849-850.

9 april 2019

P.2018.0525.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.2](#)

AC nr. ...

Herstel van plaats in de vorige toestand - Betaling van een meerwaarde - Herstelvordering geënt op feiten van de telastlegging - Toepassing

Indien de telastlegging bestaat in het zonder vergunning gewoonlijk gebruik maken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval, dan leidt het verwijderen van de in de telastlegging vermelde opslag niet tot het uitdoven van de herstellvordering indien die verwijdering wordt gevolgd door een nieuwe opslag van materialen, materieel of afval op datzelfde perceel of diezelfde percelen omdat er dan een oorzakelijk verband moet worden aangenomen tussen de wederrechtelijke opslag waaraan een einde is gesteld en de nieuwe wederrechtelijke opslag, zodat de herstellvordering die strekt tot het herstel van de nieuwe opslag dan ook geënt blijft op de feiten van de telastlegging (1).

(1) Cass. 23 april 2019, AR P.18.0990.N, AC 2019, nr. 236; Cass. 27 februari 2018, AR P.17.0593.N, AC 2018, nr. 125; Cass. 18 april 2017, AR P.16.0688.N, AC 2017, nr. 260; Cass. 2 februari 2016, AR P.14.1593.N, AC 2016, nr. 72; Cass. 9 september 2014, AR P.12.0896.N, AC 2014, nr. 500.

- Artt. 4.2.1, 5°, a) en 6.1.1, 1° Besluit van de Vlaamse Regering 15 mei 2009 houdende coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening

23 april 2019

P.2018.0815.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190423.2](#)

AC nr. ...

STRAF

ABDERE STRAFFEN

Andere straffen - Werkstraf - Weigering - Motivering - Draagwijdte

Uit de bepalingen van artikel 37quiquies, § 3, tweede lid, Strafwetboek, de artikelen 195, tweede lid, eerste en tweede zin en 211, Wetboek van Strafvordering, volgt niet dat de strafrechter de weigering om een werkstraf uit te spreken met afzonderlijke redenen moet motiveren; die weigering kan in overeenstemming met artikel 37quiquies, § 3, tweede lid, Strafwetboek regelmatig met redenen worden omkleed door de opgave van de redenen om een andere straf of andere straffen op te leggen overeenkomstig artikel 195, tweede lid, Wetboek van Strafvordering en dergelijke niet-autonome motivering impliceert niet dat de rechter de mogelijkheid van een werkstraf niet heeft overwogen of ontnemt niet aan artikel 37quiquies, § 3, tweede lid, Gerechtelijk Wetboek elke zin (1). (1) Cass. 23 juni 2015, AR P.14.0545.N, AC 2015, nr. 427 met andersluidende concl. van advocaat-generaal L. DECREUS; contra Cass. 24 september 2008, AR P.08.1234.F, AC 2008, nr. 504 met concl. van advocaat-generaal D. VANDERMEERSCH op datum in Pas.; Cass. 8 juni 2005, AR P.05.0349.F, AC 2003, nr. 327; Cass. 12 februari 2003, AR P.02.1530.F, AC 2003, nr. 102, JLMB 2003, 1310 en noot A. JACOBS, "La motivation du refus d'appliquer la peine de travail".

21 mei 2019

P.2019.0045.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190521.3](#)

AC nr. ...

ALGEMEEN. STRAF EN MAATREGEL. WETTIGHEID

Algemeen - Straf en maatregel - Wettigheid - Voorwaarden - Draagwijdte - Artikel 2, Strafwetboek - Legaliteitsbeginsel - Niet-retroactiviteit van de strafwet - Toepassing van de mildere strafwet

Uit de bepalingen van artikel 15.1 IVBPR en artikel 2, tweede lid, Strafwetboek, volgt dat wanneer bij de opeenvolging van drie strafwetten in de tijd, waarbij de wetten van kracht op het ogenblik van het plegen van de feiten en de berechting even zwaar zijn, maar de strafwet van kracht tussen het plegen van de feiten en de berechting ervan milder is, in beginsel de mildere strafwet moet worden toegepast, hetgeen betekent dat indien de voorwaarden voor strafverzwaring op het ogenblik van de feiten en op het ogenblik van de berechting minder streng zijn dan de voorwaarden toepasselijk in de tussenperiode, de voorwaarden uit de tussenperiode, welke dan gelden als mildere strafwet aangezien die voor strafverzwaring strengere eisen stellen, in beginsel moeten worden toegepast; een beklaagde kan evenwel enkel retroactief aanspraak maken op het gunstiger regime van de tussenliggende wet, wanneer uit de gewijzigde regelgeving blijkt dat zij het resultaat is van een gewijzigd inzicht van de wetgever over de voorwaarden voor strafverzwaring (1). (1) Zie Cass. 30 januari 2019, AR P.18.0879.F, AC 2019, nr. 60 en concl. van advocaat-generaal M. NOLET DE BRAUWERE op datum in Pas.. In dit arrest, in het arrest AR P18.0880.F van dezelfde datum en in de arresten AR P.18.0894.F en AR P.18.0637.F van 20 maart 2019 en AR P.18.1224.F van 3 april 2019, oordeelde het Hof dat de wet van 6 maart 2018 ter verbetering van de verkeersveiligheid 'een foutieve formulering' bevatte die werd rechtgezet bij wet van 2 september 2018, terwijl het Hof thans gewag maakt van 'een niet gewijzigd inzicht' van de wetgever om tot dezelfde conclusie te komen; Cass. 8 november 2005, AR P.05.0915.N, AC 2005, nr. 572 en concl. van advocaat-generaal P. DUINSLAEGER.

9 april 2019

P.2018.1208.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.4](#)

AC nr. ...

ANDERE STRAFFEN

Andere Straffen - Allerlei - Beroepsverbod

Artikel 7bis Strafwetboek somt niet alle straffen op die aan rechtspersonen kunnen worden opgelegd en bijzondere strafwetgeving, zoals de Wet Beroepsuitoefeningsverbod, kan straffen toepasselijk op rechtspersonen bepalen die niet in dat artikel zijn opgenomen; artikel 1 Wet Beroepsuitoefeningsverbod heeft een algemene draagwijdte en is van toepassing op zowel natuurlijke personen als rechtspersonen (1). (1) Wet van 2 juni 1998 tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 22 van 24 oktober 1934 waarbij aan bepaalde veroordeelden en aan de gefailleerden verbod wordt opgelegd bepaalde ambten, beroepen of werkzaamheden uit te oefenen en waarbij aan de rechtbanken van koophandel de bevoegdheid wordt toegekend dergelijk verbod uit te spreken, BS 22 augustus 1998; S. VAN DYCK en V. FRANSEN, "De rechtspersoon als strafbare dader: een grondige analyse van tien jaar wetgeving, rechtspraak en rechtsleer", TRV 2008/8, 599-654 (deel 1) en TRV 2009/1, 14-63 (deel 2); F. DERUYCK en P. WAETERINCK, "Tien jaar strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de rechtspersoon (1999-2009). Verleden en heden van de rechtspersoon in het strafrecht vanuit juridisch en praktisch oogpunt", CBR Jaarboek 2009-2010, 52 e.v.; F. DERUYCK, "Hoe eigen(aardig) is de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de rechtspersoon?", in Amicus Curiae Liber Amicorum Marc De Swaef, Intersentia, 2013, 129-141.

- Art. 1 KB nr. 22 van 24 oktober 1934 betreffende het rechterlijk verbod aan bepaalde veroordeelden en gefailleerden om bepaalde ambten, beroepen of werkzaamheden uit te oefenen

30 april 2019

P.2018.1265.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190430.2](#)

AC nr. ...

AUTRES PEINES

Andere Straffen - Verbeurdverklaring - Vermogensvoordelen - Vermogensvoordeel voortspuitende uit een belastingontduiking - Cumul van de verbeurdverklaring en de belastingheffing - Draagwijdte

De verhoging van het globale vermogen van een persoon, die voortkomt uit het misdrijf waardoor hij zijn fiscale uitgaven bedrieglijk vermindert, is een vermogensvoordeel bedoeld in artikel 42, 3°, Strafwetboek en de rechter kan de verbeurdverklaring ervan uitspreken als straf voor het bewezen verklaarde misdrijf dat die vermogensvoordelen heeft voortgebracht, ongeacht het voordeel dat de beklaagde uit dat misdrijf heeft gehaald of de bestemming die hij later aan de vermogensvoordelen heeft gegeven; het gegeven dat een uitgavenbesparing ingevolge een misdrijf van belastingontduiking nadien het voorwerp uitmaakt van een belastingaanslag, ontnemt aan die besparing niet het karakter van een uit dat misdrijf verkregen vermogensvoordeel en belet de strafrechter derhalve niet het bedrag van die besparing verbeurd te verklaren op grond van de artikelen 42, 3° of 43bis, tweede lid, Strafwetboek (1). (1) Cass. 12 november 2013, AR P.12.1744.N, AC 2013, nr. 597; Cass. 8 november 2005, AR P.05.0996.N, AC 2005, nr. 575; Cass. 22 oktober 2003, AR P.03.0084.F met concl. van advocaat-generaal J.SPREUTELS op datum in Pas.

21 mei 2019

P.2019.0104.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190521.5](#)

AC nr. ...

Andere Straffen - Verbeurdverklaring - Vermogensvoordelen - Schriftelijke vordering door het openbaar ministerie

De schriftelijke vordering overeenkomstig artikel 43bis, eerste lid, Strafwetboek kan in elke stand van de rechtspleging worden genomen waarbij enkel is vereist dat zij voorafgaand aan het vonnis of arrest aan de rechtspleging wordt toegevoegd, zodanig dat de beklaagde er kennis kan van nemen en zich ertegen kan verdedigen; een mondelinge vordering waarvan de inhoud regelmatig wordt vastgesteld in het proces-verbaal van de rechtszitting of in het vonnis of arrest, kan voldoende zijn opdat de beklaagde zijn recht van verdediging kan uitoefenen, wat het geval is indien daaruit blijkt dat het openbaar ministerie de bijzondere verbeurdverklaring heeft gevorderd van vermogensvoordelen en niet blijkt dat de beklaagde uitstel heeft gevraagd om daarop te antwoorden waarbij geen enkele bepaling zich ertegen verzet dat het Openbaar Ministerie voor de appelrechters de voor de eerste rechter genomen schriftelijke vordering tot bijzondere verbeurdverklaring herneemt, ook al werd die vordering door de eerste rechter bij toepassing van artikel 152 Wetboek van Strafvordering uit het debat geweerd (1). (1) Zie Cass. 29 januari 2019, AR P.18.0422.N, AC 2019, nr. 54.

28 mei 2019

P.2019.0113.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190528.11](#)

AC nr. ...

Andere Straffen - Verbeurdverklaring - Bijzondere verbeurdverklaring van vermogensvoordelen - Schriftelijke vordering door het openbaar ministerie - Voorwaarde

Krachtens artikel 43bis, eerste lid, Strafwetboek kan de bijzondere verbeurdverklaring toepasselijk op de zaken bedoeld in artikel 42, 3°, van dat wetboek door de rechter in elk geval worden uitgesproken, maar slechts voor zover zij door de procureur des Konings schriftelijk wordt gevorderd; die bepaling strekt ertoe voor de vonnisrechter een debat over deze facultatieve bijzondere verbeurdverklaring te organiseren opdat de beklaagde zijn recht van verdediging kan uitoefenen.

28 mei 2019

P.2019.0113.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190528.11](#)

AC nr. ...

GELDBOETE EN OPDECIEMEN

Geldboete en opdecimen - Rechtspersonen - Omzetting van de vrijheidsstraf - Vrijheidsstraf van minder dan één maand - Minimumgeldboete

Uit de formulering van artikel 41bis, § 1, tweede streepje, Strafwetboek, blijkt dat voor het bepalen van de minimumgeldboete toepasselijk op de rechtspersoon die is veroordeeld wegens misdrijven waarvoor de vrijheidsstraf die voor de natuurlijke persoon is bepaald minder dan een maand bedraagt, het bedrag van vijfhonderd euro niet hoeft vermenigvuldigd te worden, zodat dit bedrag overeenstemt met de minimumgeldboete (1). (1) Zie Cass. 4 maart 2015, AR P.14.1221.F, AC 2015, nr. 155 (tweede middel), en concl. van advocaat-generaal met opdracht PALUMBO in Pas.; Cass. 28 juni 2005, AR P.04.1628.N, AC 2005, nr. 378, met concl. van advocaat-generaal VANDERMEERSCH.

- Art. 41bis Strafwetboek

23 januari 2019

P.2018.0623.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190123.12](#)

AC nr. ...

Geldboete en opdecimen - Geldboete - Rechtspersonen - Overtreding in politiezaken

In de zin van artikel 41bis, § 1, Strafwetboek, duiden de woorden "in politiezaken" de misdrijven aan die strafbaar zijn met een politiestraf in de zin van de artikelen 1, 7, 28 en 38 Strafwetboek.

- Art. 41bis Strafwetboek

23 januari 2019

P.2018.0623.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190123.12](#)

AC nr. ...

VRIJHEIDSSTRAFFEN

Vrijheidsstraffen - Rechtspersonen - Omzetting van de vrijheidsstraf - Vrijheidsstraf van minder dan één maand - Minimumgeldboete

Uit de formulering van artikel 41bis, § 1, tweede streepje, Strafwetboek, blijkt dat voor het bepalen van de minimumgeldboete toepasselijk op de rechtspersoon die is veroordeeld wegens misdrijven waarvoor de vrijheidsstraf die voor de natuurlijke persoon is bepaald minder dan een maand bedraagt, het bedrag van vijfhonderd euro niet hoeft vermenigvuldigd te worden, zodat dit bedrag overeenstemt met de minimumgeldboete (1). (1) Zie Cass. 4 maart 2015, AR P.14.1221.F, AC 2015, nr. 155 (tweede middel), en concl. van advocaat-generaal met opdracht PALUMBO in Pas.; Cass. 28 juni 2005, AR P.04.1628.N, AC 2005, nr. 378, met concl. van advocaat-generaal VANDERMEERSCH.

- Art. 41bis Strafwetboek

23 januari 2019

P.2018.0623.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190123.12](#)

AC nr. ...

STRAFUITVOERING

- Uitgaansvergunning - Voorlopige invrijheidstelling om medische redenen - Onderscheid

Overeenkomstig artikel 4 Wet Strafuitvoering laat een uitgaansvergunning de veroordeelde toe om de gevangenis te verlaten voor een bepaalde duur die niet langer mag zijn dan zestien uren onder meer om een medische behandeling buiten de gevangenis te ondergaan wat inhoudt dat de veroordeelde niet voorwaardelijk in vrijheid is gesteld, maar integendeel gedetineerd blijft; de invrijheidstelling om medische redenen overeenkomstig artikel 72 Wet Strafuitvoering daarentegen veronderstelt dat detentie onverenigbaar is met de gezondheidstoestand van de veroordeelde die daarom voorlopig in vrijheid wordt gesteld.

7 mei 2019

P.2019.0397.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190507.4](#)

AC nr. ...

- Wet Wederzijdse Erkenning Vrijheidsbenemende Straffen - Wederzijdse erkenning van de vrijheidsbenemende straffen of maatregelen uitgesproken in een lidstaat van de Europese Unie - Verplichte weigeringsgrond - Artikel 12, 10° - Afbreuk aan de fundamentele rechten vastgesteld in artikel 6 VEU - Vereiste van aanvoering van geloofwaardigheid - Draagwijdte

Artikel 12, 10°, Wet Wederzijdse Erkenning Vrijheidsbenemende Straffen bepaalt dat de tenuitvoerlegging wordt geweigerd indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat de tenuitvoerlegging van de beslissing afbreuk zou doen aan de fundamentele rechten zoals vastgesteld in artikel 6 VEU; het met de Wet Wederzijdse Erkenning Vrijheidsbenemende Straffen ingevoerde stelsel is gesteund op het beginsel van het wederzijdse vertrouwen van de lidstaten in de kwaliteit van de respectieve strafrechtsplegingen en er bestaat dan ook een vermoeden van inachtneming van de fundamentele rechten ten gunste van de beslissingsstaat, zodat de weigering de beslissing te erkennen en de tenuitvoerlegging te bevelen, enkel gerechtvaardigd is bij het op geloofwaardige wijze aanvoeren van omstandige elementen die wijzen op een kennelijk gevaar voor de fundamentele rechten van de betrokkene, waardoor het voormelde vermoeden wordt weerlegd (1). (1) D. VAN DAELE, "De tenuitvoerlegging in België van een vrijheidsbenemende straf of maatregel opgelegd in een andere lidstaat van de Europese Unie", NC 2015, pp. 286- 300; S. NEVEU, "La reconnaissance mutuelle des peines et mesures privatives de liberté. Une nouvelle étape de la construction d'un espace judiciaire européen", JT 2012, pp. 665-669; S. NEVEU, "De la loi du 23 mai 1990 à la loi du 15 mai 2012: quelques développements récents en matière de transfert interétatique de l'exécution de la peine privative de liberté", Ann. Dr. Louvain, pp. 269-299.

11 juni 2019

P.2019.0508.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190611.4](#)

AC nr. ...

- Voorlopige invrijheidstelling om medische redenen - Niet naleving van de bij artikel 74, §§ 2 en 3, Wet Strafvordering bepaalde termijnen

De enkele omstandigheid dat de bij artikel 74, § 2 en § 3, Wet Strafvordering, bepaalde termijnen waarbinnen de vereiste adviezen dienen te worden vergaard en de beslissing dient te worden genomen, niet zijn nageleefd, heeft niet tot gevolg dat de beslissing onregelmatig is.

7 mei 2019

P.2019.0397.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190507.4](#)

AC nr. ...

- Verzoek voorlopige invrijheidstelling om medische redenen - Beschikking - Aard

De strafuitvoeringsrechter die bij toepassing van artikel 74, § 4, Wet Strafvordering afwijzend beschikt over een verzoek om voorlopige invrijheidstelling om medische redenen, doet geen uitspraak over de vaststelling van een burgerlijk recht noch over de gegrondheid van een strafvordering.

7 mei 2019

P.2019.0397.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190507.4](#)

AC nr. ...

STRAFVORDERING

- Aantasting van het recht op eerbiediging van het privéleven - Gevolgen voor de ontvankelijkheid van de strafvordering

Een aantasting van het recht op eerbiediging van het privéleven heeft in de regel niet tot gevolg dat de strafvordering niet ontvankelijk wordt (1). (1) Ibid.; GwH nr. 4/2019 van 23 januari 2019.

- Art. 32 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering

- Art. 8 Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

23 januari 2019

P.2018.0623.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190123.12](#)

AC nr. ...

- Ontvankelijkheid - Eerbiediging van het recht op een eerlijk proces - Beoordeling - Criteria

Het recht op een eerlijk proces wordt beoordeeld met inachtneming van de rechtspleging in haar geheel, door na te gaan of het recht van verdediging werd geëerbiedigd, te onderzoeken of de vervolgte persoon de mogelijkheid heeft gekregen om de authenticiteit van het bewijsmateriaal te betwisten en zich tegen het gebruik ervan te verzetten, door na te gaan of de omstandigheden waarin de elementen à charge werden vergaard twijfel zaaien over de geloofwaardigheid en de juistheid daarvan en de invloed te beoordelen van het onregelmatig verkregen bewijselement op de afloop van de strafvordering (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 75.

- Art. 6.1 Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

6 februari 2019

P.2018.1215.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190206.4](#)

AC nr. ...

- Regel betreffende de bewijsvoering waarvan miskennning strafrechtelijk wordt bestraft - Niet-naleving - Gevolgen voor de ontvankelijkheid van de strafvordering

Uit de niet-naleving alleen van een regel betreffende de bewijsvoering, die in geval van schending strafrechtelijk zou worden bestraft, kan niet worden afgeleid dat de strafvordering niet ontvankelijk is (1); hetzelfde geldt wanneer het onrechtmatig verkregen bewijs de enige of doorslaggevende grondslag is voor de identificatie van de overtreder (2). (1) Cass. 12 december 2018, AR P.18.0924.F, AC 2018, nr. 705. (2) Te dezen, volgt de onregelmatigheid uit het ontbreken van een voorafgaandelijke machtiging van het Sectoraal Comité voor de federale overheid van de Commissie bescherming persoonlijke levenssfeer, vereist voor het raadplegen van de Kruispuntbank van de voertuigen (art. 18, § 1, wet van 19 mei 2010 houdende oprichting van de Kruispuntbank van de voertuigen; zie Cass.13 december 2016, AR P.16.0682.N, AC 2016, nr. 717. Inzake het verlenen van een voorafgaande machtiging voor de politiediensten bij de uitoefening van hun opdrachten van bestuurlijke en gerechtelijke politie (art. 36bis, laatste alinea, van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens), van kracht met terugwerkende kracht op 26 juni 2003 (art. 3, van de wet van 14 juni 2017): zie GwH nr. 153/2018 van 8 november 2018 (vernietiging van dat artikel 3 met handhaving van de gevolgen ervan); Cass. 12 december 2018, AR P.18.0575.F, arrest niet gepubliceerd; GwH nr. 4/2019 van 23 januari 2019. De wet van 8 december 1992 werd intussen opgeheven door artikel 280, eerste lid, van de wet van 30 juli 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens, van kracht op 5 september 2018. Inzake de sanctie wegens niet-inachtneming van artikel 18, § 1, van de wet van 19 mei 2010 vóór de invoering van voornoemde afwijking door de wet van 14 juni 2017: zie Cass. 11 oktober 2017, AR P.17.0371.F, AC 2017, nr. 545 (toepassing van de "Antigoon" test, art. 32, Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering). (M.N.B.)

- Art. 18 Wet 19 mei 2010 houdende oprichting van de Kruispuntbank van de voertuigen

- Art. 32 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering

- Art. 6 Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

23 januari 2019

P.2018.0623.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190123.12](#)

AC nr. ...

- Verjaring - Stuiting - Onregelmatigheid in de rechtspleging - Invloed op de doelmatigheid van de stuitingsdaad - Draagwijdte

Een daad van vervolging die overeenkomstig artikel 22 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering de verjaring stuit is een daad van een daartoe bevoegde autoriteit, die tot doel heeft de strafvordering in te stellen of verder uit te oefenen en met die daad geeft deze autoriteit te kennen dat zij de strafvordering niet uit het oog verliest, maar ze integendeel tot een goed einde wil brengen; het enkele feit dat een onregelmatigheid in de rechtspleging wordt vastgesteld die weliswaar een impact kan hebben op de doelmatigheid van die daad, maar niet met zich meebrengt dat hij uitgaat van een daartoe onbevoegde overheid of zelf nietig is, doet dan ook geen afbreuk aan de verjaringstuitende werking ervan (1). (1) Cass. 19 september 2018, AR P.18.0456.F, AC 2018, nr. 481 en concl. van advocaat-generaal D. VANDERMEERSCH op datum in Pas.; R. DECLERCQ, *Beginnelsen van strafrechtspleging*, Kluwer, Mechelen, 6de editie, 2014, p. 125; M.-A. BEERNAERT, H.-D. BOSLY en D. VANDERMEERSCH, *Droit de la procédure pénale, la Charte*, 2017, t. I, p. 208 e.v.; zie Cass. 28 juni 2017, AR P. 17.0490.F, AC 2017, nr. 428 (onregelmatige betekening van een verstekbeslissing heeft stuitende werking); Cass. 24 november 2015, AR P.14.0722.N, AC 2015, nr. 693 met concl van advocaat-generaal M. DE SWAEF (schorsende werking van een uitstel van de zaak ingevolge een niet rechtsgeldig bevel tot persoonlijke verschijning); Cass. 21 september 1993, AR nr. 6652, AC 1993, nr. 362 (stuitende werking van de toezending van een kantschrift aan de politiecommissaris teneinde aan een verdachte een kopie van betekening van een verstekvonnis af te geven, zelfs wanneer de rechtspleging die aanleiding gaf tot de verstekbeslissing nadien werd vernietigd).

30 april 2019

P.2019.0065.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190430.4](#)

AC nr. ...

TAALGEBRUIK

GERECHTSZAKEN (BUITEN WET 15 JUNI 1935)

Gerechtszaken (buiten wet 15 juni 1935) - Stukken opgesteld in een andere taal dan die van de procedure - Stukken waar de rechter acht moet slaan - Door de rechter te nemen maatregelen

Partijen mogen zich in de loop van het debat beroepen op welk stuk ook waarvan het gebruik rechtmatig is, zich daarover uitlaten, het al dan niet vertalen als het in een andere taal dan die van de rechtspleging is opgemaakt, onder voorbehoud van het recht van de tegenpartij om de gemaakte vertaling te betwisten, eventueel een officiële vertaling aan te vragen en onverminderd het recht van de rechter om ambtshalve de vertaling ervan te bevelen, mocht dat nodig zijn; hieruit volgt dat de rechter niet mag weigeren kennis te nemen van een door een van de partijen overgelegd stuk dat in een vreemde taal is gesteld, louter omdat er geen vertaling is gevoegd (1). (1)

- Art. 8 Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken

27 mei 2019

S.2017.0008.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190527.3](#)

AC nr. ...

GERECHTSZAKEN (WET 15 JUNI 1935)

Gerechtszaken (wet 15 juni 1935) - In hoger beroep - Burgerlijke zaken - Akte van de rechtspleging - Taal van de rechtspleging - Weergave

Een akte van de rechtspleging wordt geacht in de taal van de rechtspleging te zijn gesteld, in het geval een aanhaling in een andere taal van de rechtspleging is opgenomen, wanneer in de akte tevens de vertaling of de zakelijke inhoud ervan in de taal van de rechtspleging is weergegeven; de weergave van de zakelijke inhoud van een niet in de proces taal gestelde vermelding, vereist niet een volledige vertaling van de in de vreemde taal vermelde wettekst; het is ook niet vereist dat de vertaalde zakelijke inhoud zelf uitdrukkelijk aangeeft dat het een weergave is van de in de vreemde taal vermelde wettekst (1). (1) Cass. 29 september 2011, AR C.10.0176.N, AC 2011, nr. 513, met conclusie van advocaat-generaal Vandewal.

- Art. 24 Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken

28 juni 2019

C.2018.0331.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190628.2](#)

AC nr. ...

Gerechtszaken (wet 15 juni 1935) - Vonnissen en arresten - nietigheden - Strafzaken - Artikel 40, eerste lid, Taalwet Gerechtszaken - Opwerpen van wering

Wanneer eensdeels uit het middel blijkt dat een partij de wering heeft opgeworpen van niet in het Nederlands opgestelde processen-verbaal wegens schending van de Taalwet Gerechtszaken nadat alle partijen ten gronde hadden gepleit en anderdeels dat voormelde processen-verbaal de bijlagen zijn van een navolgend proces-verbaal dat in de Nederlandse taal is opgesteld waarover die partij doelmatig verweer heeft kunnen uitoefenen, is er geen sprake van miskenning van het recht van verdediging en van het recht op een eerlijk proces en wordt door de bestreden beslissing naar recht verantwoord te kennen gegeven dat de aangevoerde taalnietigheid niet tegelijk en vóór enig ander middel werd voorgedragen en die partij geen belangenschade aantoot.

- Art. 40, eerste lid Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken

7 mei 2019

P.2019.0063.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190507.3](#)

AC nr. ...

Gerechtszaken (wet 15 juni 1935) - Vonnissen en arresten - nietigheden - Strafzaken - Artikel 40, eerste lid, Taalwet Gerechtszaken - Dekking van de nietigheid door een op tegenspraak gewezen niet zuiver voorbereidend vonnis of arrest ingevolge artikel 40, tweede lid, Taalwet Gerechtszaken - Wijziging van artikel 40 Taalwet Gerechtszaken - Toepassing in de tijd - Draagwijdte

De herstel mogelijkheden van de nietigheden waarin het op 9 juni 2018 in werking getreden artikel 40, eerste lid, Taalwet Gerechtszaken voorziet, zijn overeenkomstig artikel 3 Gerechtelijk Wetboek onmiddellijk van toepassing en dus op alle rechtsplegingen waarover de rechter nog dient te beslissen; indien evenwel vóór 9 juni 2018 een nietigheid werd gedekt overeenkomstig het toen geldende artikel 40, tweede lid, Taalwet Gerechtszaken, blijft die dekking verworven en moet de rechter die uitspraak doet vanaf 9 juni 2018 die dekking vaststellen (1). (1) Zie Cass. 5 februari 2019, AR P.18.0793.N, AC 2019, nr. 66 met nota ondertekend door AW.

7 mei 2019

P.2019.0063.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190507.3](#)

AC nr. ...

Gerechtszaken (wet 15 juni 1935) - Vonnissen en arresten - nietigheden - Strafzaken - Nietigheden - Herstelmogelijkheden - Artikel 40, eerste lid, Taalwet Gerechtszaken - Wijziging door artikel 5 Wet 25 mei 2018

De herstel mogelijkheden van de nietigheden waarin het op 9 juni 2018 in werking getreden artikel 40, eerste lid, Taalwet Gerechtszaken voorziet, zijn overeenkomstig artikel 3 Gerechtelijk Wetboek onmiddellijk van toepassing op alle rechtsplegingen waarover de rechter nog dient te beslissen (1). (1) Zie: Cass. 27 februari 2019, AR P.19.0148.F, AC 2019, nr. 127 met concl. van advocaat-generaal VANDERMEERSCH in Pas. 2019.

- Art. 5 Wet 25 mei 2018 tot vermindering en herverdeling van de werklust binnen de rechterlijke orde

- Art. 40, eerste lid Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken

- Artt. 3, 794, 861 en 864 Gerechtelijk Wetboek

14 mei 2019

P.2019.0225.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190514.1](#)

AC nr. ...

UITLEVERING

- Vreemdeling in uitleveringsdetentie - Strafvuiteringsdetentie - Bestaanbaarheid

De omstandigheid dat een vreemdeling ter beschikking staat van de uitvoerende macht en zich in uitleveringsdetentie bevindt, belet niet dat lastens hem een vrijheidsstraf kan worden ten uitvoer gelegd; de tenuitvoerlegging van een vrijheidsstraf tegen een dergelijke vreemdeling heeft tot gevolg dat hij zich in strafuitvoeringsdetentie bevindt en dat gedurende de periode van effectieve vrijheidsberoving als gevolg van die strafuitvoering de uitleveringsdetentie wordt geschorst.

28 mei 2019

P.2019.0531.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190528.15](#)

AC nr. ...

VALSHEID EN GEBRUIK VAN VALSE STUKKEN

- Fiscale valsheid - Artikel 450, WIB92 - Door de wet beschermd geschrift - Begrip - Draagwijdte

Het misdrijf valsheid in geschrifte als bedoeld in artikel 450 WIB92 bestaat erin in een door de wet beschermd geschrift, met het in die bepaling vereiste opzet, de waarheid te vermommen op een bij de wet bepaalde wijze, terwijl hieruit een nadeel kan ontstaan; een door de wet beschermd geschrift is een geschrift dat in zekere mate tot bewijs kan strekken, dit is zich aan het openbare vertrouwen opdringt, zodat de overheid of particulieren die ervan kennis nemen of aan wie het wordt voorgelegd, kunnen overtuigd zijn van de waarachtigheid van de rechtshandeling of van het rechtsfeit in dat geschrift vastgelegd of kunnen gerechtigd zijn daaraan geloof te hechten; een geschrift van een bankinstelling waarin is vermeld dat een belastingplichtige geen rekening bij die instelling heeft en dat wordt voorgelegd aan de belastingadministratie, voor wie het in de regel onmogelijk is om dat geschrift onmiddellijk op zijn echtheid te controleren, strekt in zekere mate tot bewijs van wat erin wordt vermeld of vastgesteld en de omstandigheid dat het openbaar ministerie of de belastingadministratie nadien bij controle heeft kunnen vaststellen dat het voorgelegde document vals is, belet de rechter niet te oordelen dat het een strafrechtelijk beschermd geschrift is (1). (1) Cass. 25 november 2014, AR P.12.2039.N, AC 2014, nr. 722 (ivm. Buitenlands rijbewijs).

21 mei 2019

P.2019.0104.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190521.5](#)

AC nr. ...

VENNOOTSCHAPPEN

ALGEMEEN. GEMEENSCHAPPELIJKE REGELS

Algemeen - gemeenschappelijke regels - Vennootschapsvermogen - Eigendomsrecht - Aantasting van het vennootschapsvermogen - Vordering tot schadevergoeding - Vorderingsrecht

Het eigendomsrecht van het vennootschapsvermogen berust uitsluitend bij de vennootschap en niet bij haar aandeelhouders zodat de vennootschap bijgevolg gerechtigd is om schadevergoeding te vorderen van een derde door wiens fout het vennootschapsvermogen werd aangetast en de aandeelhouders voor deze schade niet over enig vorderingsrecht beschikken tegen die derde, ook al stelt de vennootschap of, in het geval dat de vennootschap failliet is verklaard, de curator zelf geen vordering in wegens geleden schade (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 1382 Burgerlijk Wetboek

- Artt. 17 en 18 Gerechtelijk Wetboek

10 mei 2019

C.2017.0397.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190510.3](#)

AC nr. ...

VERDELING

- Beëindiging van de wettelijke samenwoning - Vordering tot verdeling - Vermoeden van onverdeeldheid - Toepassing

De vordering tot verdeling van de goederen na de beëindiging van de wettelijke samenwoning onderstelt dat de eiser aannemelijk maakt dat er nog goederen zijn waarop het vermoeden waarvan sprake in artikel 1478, tweede lid, B.W kan betrekking hebben.

- Art. 1478, tweede lid Burgerlijk Wetboek

10 mei 2019

C.2018.0495.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190510.7](#)

AC nr. ...

VERJARING

STRAFZAKEN

Strafzaken - Straf - Termijnen - Correctionele geldboete - Bijkomende straf van verval van het recht tot sturen

Artikel 92 Strafwetboek bepaalt dat behoudens de correctionele straffen met betrekking tot misdrijven zoals bepaald in de artikelen 136bis, 136ter en 136quater, die onverjaarbaar zijn, correctionele straffen die drie jaar gevangenisstraf niet te boven gaan, verjaren door verloop van vijf jaren, te rekenen van de dagtekening van het arrest of van het in laatste aanleg gewezen vonnis, of te rekenen van de dag waarop het in eerste aanleg gewezen vonnis niet meer kan worden bestreden bij wege van hoger beroep; aangezien het verval van het recht tot sturen een bijkomende straf is, verjaart ze binnen diezelfde termijn (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 56.

- Art. 92 Strafwetboek

30 januari 2019

P.2018.0322.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190130.4](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Strafvordering - Stuiting - Onregelmatigheid in de rechtspleging - Invloed op de doelmatigheid van de stuitingsdaad - Draagwijdte

Een daad van vervolging die overeenkomstig artikel 22 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering de verjaring stuit is een daad van een daartoe bevoegde autoriteit, die tot doel heeft de strafvordering in te stellen of verder uit te oefenen en met die daad geeft deze autoriteit te kennen dat zij de strafvordering niet uit het oog verliest, maar ze integendeel tot een goed einde wil brengen; het enkele feit dat een onregelmatigheid in de rechtspleging wordt vastgesteld die weliswaar een impact kan hebben op de doelmatigheid van die daad, maar niet met zich meebrengt dat hij uitgaat van een daartoe onbevoegde overheid of zelf nietig is, doet dan ook geen afbreuk aan de verjaringstuitende werking ervan (1). (1) Cass. 19 september 2018, AR P.18.0456.F, AC 2018, nr. 481 en concl. van advocaat-generaal D. VANDERMEERSCH op datum in Pas.; R. DECLERCQ, Beginselen van strafrechtspleging, Kluwer, Mechelen, 6de editie, 2014, p. 125; M.-A. BEERNAERT, H.-D. BOSLY en D. VANDERMEERSCH, Droit de la procédure pénale, la Charte, 2017, t. I, p. 208 e.v.; zie Cass. 28 juni 2017, AR P. 17.0490.F, AC 2017, nr. 428 (onregelmatige betekening van een verstekbeslissing heeft stuitende werking); Cass. 24 november 2015, AR P.14.0722.N, AC 2015, nr. 693 met concl van advocaat-generaal M. DE SWAEF (schorsende werking van een uitstel van de zaak ingevolge een niet rechtsgeldig bevel tot persoonlijke verschijning); Cass. 21 september 1993, AR nr. 6652, AC 1993, nr. 362 (stuitende werking van de toezending van een kantschrift aan de politiecommissaris teneinde aan een verdachte een kopie van betekening van een verstekvonnis af te geven, zelfs wanneer de rechtspleging die aanleiding gaf tot de verstekbeslissing nadien werd vernietigd).

30 april 2019

P.2019.0065.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190430.4](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Straf - Stuiting - Stuitingsdaad

Krachtens artikel 96 Strafwetboek wordt, in de regel, de verjaring van de straf enkel gestuit door een daad van materiële uitvoering van de straf, vrijwillig dan wel gedwongen, wat betekent dat de veroordeelde de straf daadwerkelijk begint te ondergaan; daaruit volgt dat een daad gesteld om de uitvoering te verkrijgen van de veroordelende beslissing geen stuitende werking heeft (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 56.

- Art. 96 Strafwetboek

30 januari 2019

P.2018.0322.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190130.4](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Straf - Stuiting - Stuitingsdaad - Bijkomende straf van verval van het recht tot sturen - Bericht met het oog op de tenuitvoerlegging van de straf

De verjaring van de straf kan niet worden gestuit door een bericht uitgaande van de overheid waarvan aan de overtreder kennis wordt gegeven met het oog op de tenuitvoerlegging van de straf, zoals het bericht van het openbaar ministerie aan een veroordeelde ingevolge een vonnis dat een verval van het recht tot sturen oplegt (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 56.

- Art. 96 Strafwetboek

30 januari 2019

P.2018.0322.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190130.4](#)

AC nr. ...

VERVOER

GOEDERENVERVOER

Goederenvervoer - Landvervoer. wegvervoer - Artikel 6, sub f), KB Uitvoering Verordening (EG) 561/2006 - Vrijstelling in acht name rij- en rusttijden en gebruik controleapparaat - Voertuigen gebruikt in het kader van particuliere commerciële rioleringswerken - Geen vrijstelling - Voorzienbaarheid

Gelet op de wijze waarop de uitzonderingen op de tachograafverplichting zijn omschreven in artikel 13.1.h) Verordening (EG) nr. 561/2006 en artikel 6, sub f) KB Uitvoering Verordening (EG) nr. 561/2006 en de in de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie hieraan gegeven uitlegging, is het redelijk voorzienbaar dat wordt geoordeeld dat voertuigen, gebruikt in het kader van particuliere commerciële rioleringswerken niet onder deze uitzonderingsregeling vallen.

4 juni 2019

P.2018.0407.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190604.1](#)

AC nr. ...

Goederenvervoer - Landvervoer. wegvervoer - Artikel 6, sub f), KB Uitvoering Verordening (EG) 561/2006 - Vrijstelling in acht name rij- en rusttijden en gebruik controleapparaat

Het uitzonderingsstelsel, waarbij bestuurders van de door artikel 6, sub f) KB Uitvoering Verordening (EG) nr. 561/2006 bedoelde voertuigen zijn vrijgesteld van de verplichting de rij- en rusttijden in acht te nemen en van het gebruik van het controleapparaat, is strikt uit te leggen in het licht van de overweging (23) van de preambule bij de Verordening (EG) nr. 561/2006 dat de nationale uitzonderingen moeten beperkt blijven tot die elementen welke niet aan concurrentiedruk onderhevig zijn en de in artikel 1 Verordening (EG) nr. 561/2006 vermelde doelstelling de concurrentievoorwaarden te harmoniseren (1). (1) Zie: Cass. 25 april 2017, AR P.16.0449.N, AC 2017, nr. 282.

- Art. 6, sub f) KB 9 april 2007 houdende uitvoering van de verordening (EG) nr. 561/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het wegvervoer

- Art. 13.1.h) Verordening 561/2006/EEG van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het wegvervoer

4 juni 2019

P.2018.0407.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190604.1](#)

AC nr. ...

Goederenvervoer - Landvervoer. wegvervoer - Artikel 6, sub f), KB Uitvoering Verordening (EG) 561/2006 - Vrijstelling in acht name rij- en rusttijden en gebruik controleapparaat - Grens - Toepassing

De vrijstelling bedoeld in artikel 6, sub f) KB Uitvoering Verordening (EG) nr. 561/2006 geldt enkel voor voertuigen die gebruikt worden voor algemene diensten die van openbaar belang zijn en die worden verricht door overheidsinstanties of onder hun toezicht door particuliere ondernemingen, zodat voertuigen om rioleringswerken uit te voeren en de afvalstoffen afkomstig van deze werkzaamheden vervolgens te vervoeren, gebruikt door een particuliere dienstenverstreker met een commercieel doel in een sector waar mededinging plaatsvindt, niet van deze vrijstelling genieten.

- Art. 6, sub f KB 9 april 2007 houdende uitvoering van de verordening (EG) nr. 561/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het wegvervoer

4 juni 2019

P.2018.0407.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190604.1](#)

AC nr. ...

VERWIJZING NA CASSATIE**BURGERLIJKE ZAKEN*****Burgerlijke zaken - Motivering van zijn beslissing door de rechter - Verwijzing naar de redenen opgenomen in een eerder nietig verklaarde procesakte***

De rechter mag zijn beslissing motiveren door een precieze verwijzing naar de redenen opgenomen in een procesakte die de partijen bekend is en aan hun tegenspraak werd onderworpen en die hij overneemt; de nietigverklaring van die eerdere procesakte doet daaraan niet af.

- Artt. 149 en 1110 Gerechtelijk Wetboek

3 mei 2019

C.2018.0466.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190503.2](#)

AC nr. ...

VERZEKERING**WAM-VERZEKERING*****WAM- verzekering - Eigenaar die toelaat dat zijn motorrijtuig in het verkeer wordt gebracht - Nazicht van het bestaan van een verzekering - Draagwijdte***

De bepaling van artikel 22, § 1, eerste lid, WAM stelt de eigenaar van een motorrijtuig strafbaar wanneer hij het motorrijtuig niet zelf heeft verzekerd, maar het gebruik ervan door een ander heeft toegelaten zonder te hebben nagegaan of die verzekerd is of, op zijn minst, zonder voldoende waarborgen te hebben verkregen dat een dergelijke verzekering werd gesloten vóór de ingebruikneming; de rechter oordeelt onaantastbaar of de eigenaar van het motorrijtuig die toelaat dat zijn voertuig in het verkeer wordt gebracht, het door artikel 22, § 1, eerste lid, WAM vereiste nazicht heeft uitgevoerd en het Hof gaat alleen na of de rechter uit de door hem vastgestelde feiten geen gevolgen trekt die daarmee geen verband houden of op grond daarvan niet kunnen worden verantwoord (1). (1) Cass. 29 maart 2006, AR P.05.0055.F, AC 2006, nr. 179 met concl. advocaat-generaal D. VANDERMEERSCH op datum in Pas.

- Art. 22, § 1, eerste lid Wet betreffende de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen

11 juni 2019

P.2019.0120.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190611.3](#)

AC nr. ...

VERZET

- Strafzaken - Verzet ongedaan verklaard - Voorwaarde - Bestaan van een geval van overmacht of wettige reden van verschoning - Aannemelijk karakter - Onaantastbare beoordeling door rechter

De verzetdoende partij die gewag maakt van het bestaan van overmacht of wettige reden van verschoning, moet een element aanvoeren om dat aannemelijk te maken; de rechter kan de werkelijkheid of aannemelijkheid van de aangevoerde redenen beoordelen (1). (1) Het openbaar ministerie heeft in zijn gedeeltelijk andersluidende conclusie geopperd dat de overwegingen van de appelrechters van de verzetdoende partij vereisten dat die het bewijs leverde van het bestaan van overmacht of wettige reden van verschoning.

- Art. 187, § 6, 1° Wetboek van Strafvordering

30 januari 2019 P.2018.0502.F [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190130.5](#) AC nr. ...

- Verzet ongedaan verklaard - Wettige reden van verschoning - Onaantastbare beoordeling door de feitenrechter - Toetsing van het Hof van Cassatie

De rechter stelt onaantastbaar de feiten vast waaruit hij al dan niet het bestaan van een wettige reden van verschoning afleidt waarbij het Hof enkel nagaat of hij uit zijn vaststellingen die beslissing naar recht heeft kunnen afleiden (1). (1) Zie Cass. 9 mei 2018, AR P.17.1114.F, AC, nr. 297; Cass. 19 december 2017, AR P.17.0340.N, AC 2017, nr. 718. De wetgever heeft "bewust een ruime beoordelingsvrijheid" aan de feitenrechter "gelaten" (GwH, 21 december 2017, nr. 148/2017, B.35.2°).

- Art. 187, § 6, 1° Wetboek van Strafvordering

23 januari 2019 P.2018.0530.F [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190123.11](#) AC nr. ...

- Strafzaken - Verzet ongedaan verklaard - Voorwaarde - Overmacht of wettige reden van verschoning - Onaantastbare beoordeling door rechter

Krachtens artikel 187, § 6, 1°, Wetboek van Strafvordering wordt de erkenning van overmacht of wettige reden van verschoning overgelaten aan het soevereine oordeel van de rechter; noch die bepaling noch artikel 149 Grondwet vereisen dat de rechter in zijn beslissing de mate van aannemelijkheid vaststelt die voor de aangevoerde overmacht of wettige reden van verschoning wordt vereist.

- Art. 187, § 6, 1° Wetboek van Strafvordering

30 januari 2019 P.2018.0502.F [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190130.5](#) AC nr. ...

- Verzet ongedaan verklaard - Wettige reden van verschoning

De wettige reden van verschoning omvat de gevallen die geen geval van overmacht uitmaken en waarin de verzetdoende partij kennis had van de dagvaarding maar een reden aanvoert waaruit blijkt dat zijn afwezigheid niet was ingegeven door de wens af te zien van zijn recht om te verschijnen en zich te verweren of door de bedoeling om zich aan het gerecht te onttrekken (1). (1) Cass. 27 juni 2018, AR P.18.0607.F, AC 2018, nr. 417 en noot; zie Cass. 6 juni 2018, AR P.18.0404.F, AC, 2018, nr. 360.

- Art. 187, § 6, 1° Wetboek van Strafvordering

23 januari 2019 P.2018.0530.F [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190123.11](#) AC nr. ...

VONNISSEN EN ARRESTEN

BURGERLIJKE ZAKEN

Burgerlijke zaken - Algemeen - Taak van de rechter - Deskundigenonderzoek - Verbod voor de deskundige om laattijdige opmerkingen te beantwoorden

Uit artikel 976, tweede lid, Gerechtelijk Wetboek volgt, mede gelet op de aan de rechter toekomende taak het verloop van de procedure op te volgen en de betwistingen te beslechten, dat het verbod voor de deskundige om laattijdige opmerkingen te beantwoorden, niet belet dat de rechter op grond van bijzondere omstandigheden de deskundige opdraagt deze alsnog te beantwoorden.

- Art. 976, tweede lid Gerechtelijk Wetboek

3 mei 2019

C.2018.0195.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190503.1](#)

AC nr. ...

STRAFZAKEN

Strafzaken - Strafvordering - Persoonlijke afwezigheid van de beklaagde ter rechtszitting - Beoordeling strafmaat - Wijze

De rechter kan oordelen dat hij, ingevolge de persoonlijke afwezigheid van de beklaagde ter rechtszitting, de strafmaat dient te beoordelen zonder te beschikken over bijzonderheden in verband met diens persoonlijke houding of situatie, aangezien die informatie enkel onrechtstreeks wordt ontvangen van de advocaat die de beklaagde ter rechtszitting vertegenwoordigt; daarmee bestraft de rechter niet de processtrategie van de beklaagde, noch schendt of miskent hij enige verdragsbepaling of enig algemeen rechtsbeginsel.

28 mei 2019

P.2019.0240.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190528.14](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Allerlei - Veroordeling tot betaling van een vergoeding ingevolge artikel 91, tweede lid, Tarief Strafzaken - Hoger beroep van de beklaagde - Relatieve werking van het hoger beroep - Draagwijdte

De relatieve werking van het hoger beroep van een beklaagde belet dat de door de eerste rechter opgelegde straf wordt verzwaaard op het enkel hoger beroep van die beklaagde; alhoewel de door artikel 91, tweede lid, Tarief Strafzaken bedoelde vergoeding een door de rechter lastens elke veroordeelde in een criminele, correctionele of politiezaak verplicht uit te spreken aanvullende veroordeling is en geen straf, wordt deze veroordeling tot de betaling van de vergoeding beperkt door de relatieve werking van het hoger beroep zodat het verbod voor de rechter om de toestand te verzwaren van diegene die alleen hoger beroep heeft ingesteld tot gevolg heeft dat de door artikel 91, tweede lid, Tarief Strafzaken bedoelde ambtshalve veroordeling op diens enkel hoger beroep niet kan worden verhoogd.

11 juni 2019

P.2019.0062.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190611.1](#)

AC nr. ...

Strafzaken - Burgerlijke rechtsvordering - Beslissing over de strafvordering en de burgerlijke rechtsvordering - Uitlegging van de redenen

Aangezien elke beslissing van de rechter in haar geheel moet worden genomen, kunnen de redenen van een beslissing die uitspraak doet over verschillende vorderingen of over verschillende grondslagen van eenzelfde vordering, elkaar uitleggen (1). (1) Cass. 19 april 1971, p. 767.

6 februari 2019

P.2018.0638.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190206.1](#)

AC nr. ...

VOORLOPIGE HECHTENIS

AANHOUDING

Aanhouding - Vrijheidsbeneming - Begrip - Toepassing

De vrijheidsbeneming bedoeld in de artikelen 1, 1°, Voorlopige Hechteniswet neemt een aanvang vanaf het ogenblik dat de verdachte geen vrijheid van komen en gaan heeft (1); het loutere verzoek van een daartoe bevoegd persoon om tijdens de uitvoering van een alcoholcontrole ter plaatse te blijven, ook al zou dit moeten worden beschouwd als een dwangmiddel in de zin van artikel 1 Wet Politieambt, houdt als dusdanig geen vrijheidsbeneming in de zin van deze bepaling in. (1) Cass. 8 januari 2013, AR P.12.2060.N, AC 2013, nr. 17; Cass. 7 november 2012, AR P.12.1711.F, AC 2012, nr. 601.

- Art. 34 Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968
- Art. 1 Wet 5 augustus 1992 op het politieambt
- Art. 1, 1° Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis

14 mei 2019

P.2019.0225.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190514.1](#)

AC nr. ...

BEVEL TOT AANHOUDING

Bevel tot aanhouding - Regelmatigheid - Ernstige aanwijzingen van schuld - Aanwijzing afkomstig van de identificatie van de gebruiker van een oproepnummer - Schending van artikel 46bis Wetboek van Strafvordering

De omstandigheid dat de gebruiker van een oproepnummer met schending van artikel 46bis Wetboek van Strafvordering zou zijn geïdentificeerd, machtigt de onderzoeksgerechten die uitspraak doen inzake voorlopige hechtenis niet om die informatie te weren, buiten de drie gevallen waarin artikel 32 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering een dergelijke sanctie bepaalt (1). (1) Zie Cass. 30 oktober 2013, AR P.13.1403.F, AC 2013, nr. 566, met concl. OM in Pas.

- Art. 32 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering

6 februari 2019

P.2019.0097.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190206.3](#)

AC nr. ...

HOGER BEROEP

Hoger beroep - Beschikking tot uitvoering van de hechtenis onder elektronisch toezicht - Enkel hoger beroep van de inverdenkinggestelde - Handhaving van de hechtenis - Verzwaring van de toestand van de inverdenkinggestelde

Op het enkel hoger beroep van de inverdenkinggestelde mag de rechter zijn toestand niet verzwaren, zodat wanneer de beroepen beschikking van de raadkamer de voorlopige hechtenis handhaaft en de uitvoering ervan beveelt onder elektronisch toezicht op een welbepaald adres, de appelrechter die de voorlopige hechtenis handhaaft niet mag beslissen dat deze wordt uitgevoerd in de gevangenis.

- Art. 30, § 1 Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis

14 mei 2019

P.2019.0486.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190514.3](#)

AC nr. ...

VORDERING IN RECHTE

- Aantasting van het vennootschapsvermogen - Vordering tot schadevergoeding - Vorderingsrecht

Het eigendomsrecht van het vennootschapsvermogen berust uitsluitend bij de vennootschap en niet bij haar aandeelhouders zodat de vennootschap bijgevolg gerechtigd is om schadevergoeding te vorderen van een derde door wiens fout het vennootschapsvermogen werd aangetast en de aandeelhouders voor deze schade niet over enig vorderingsrecht beschikken tegen die derde, ook al stelt de vennootschap of, in het geval dat de vennootschap failliet is verklaard, de curator zelf geen vordering in wegens geleden schade (1). (1) Zie concl. OM.

- Art. 1382 Burgerlijk Wetboek
- Artt. 17 en 18 Gerechtelijk Wetboek

10 mei 2019 C.2017.0397.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190510.3](#) AC nr. ...

- Belang en hoedanigheid - Taak van de rechter

De rechter dient niet ambtshalve het voorhanden zijn van een belang in hoofde van een partij vast te stellen (1). (1) Cass. 18 oktober 2012, AR C.11.0761.F, AC 2012, nr. 540.

- Artt. 17 en 18 Gerechtelijk Wetboek

29 april 2019 C.2018.0246.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190429.1](#) AC nr. ...

- Schuldvordering - Invordering via gerechtsdeurwaarder - Optie voor gemeenrechtelijke invorderingsprocedure

Een schuld die tot voorwerp heeft naast een onbetwiste, vaststaande en opeisbare hoofdsom, interest en schadebedingen die gezamenlijk 10 procent van deze hoofdsom overtreffen, kan krachtens artikel 1394/20 Gerechtelijk Wetboek niet volledig worden ingevorderd door een gerechtsdeurwaarder, zodat de schuldeiser die gerechtigd is aanspraak te maken op interest en schadebedingen die 10 procent van de hoofdsom overtreffen of die minstens er redelijkerwijze mocht van uitgaan daartoe gerechtigd te zijn, dan ook geen fout begaat door te opteren voor de gemeenrechtelijke invorderingsprocedure.

- Art. 1394/20 Gerechtelijk Wetboek

10 mei 2019 C.2017.0622.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190510.4](#) AC nr. ...

VREEMDE WET

- Toepassing door de rechter - Bepaling van de draagwijdte ervan

Wanneer de rechter de buitenlandse wet toepast, moet hij de draagwijdte ervan bepalen op grond van de uitleg die deze wet in het land van oorsprong krijgt; het Hof gaat na of de beslissing van de rechter conform die uitleg is (1). (1) Zie concl. OM.

28 juni 2019 C.2018.0485.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190628.5](#) AC nr. ...

VREEMDELINGEN

- Wet 15 december 1980 - Maatregel van vrijheidsberoving - Rechtsmiddel ingesteld bij de rechterlijke macht - Nieuwe vasthoudingsmaatregel op een andere grondslag - Afzonderlijke autonome titel - Doelloos geworden rechtsmiddel

Uit artikel 71, eerste lid, Vreemdelingenwet volgt dat de wet de onderzoeksgerechten ermee belast uitspraak te doen over het rechtsmiddel dat de vreemdeling heeft ingesteld tegen de maatregel van vrijheidsberoving die hem op het ogenblik van dat rechtsmiddel is opgelegd; daaruit volgt niet dat die gerechten uitspraak kunnen doen over de gegrondheid van het rechtsmiddel wanneer de vreemdeling niet langer op grond van die maatregel is aangehouden maar dat die werd vervangen door een andere beslissing met een verschillende grondslag (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 188; Cass. 31 oktober 2018, AR P.18.1021.F, arrest niet gepubliceerd; zie concl. van advocaat-generaal VANDERMEERSCH in Pas., Cass. 11 januari 2017, AR P.16.1313.F, AC 2017, nr. 25.

- Art. 71, eerste lid Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

27 maart 2019

P.2019.0259.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190327.2](#)

AC nr. ...

- Vreemdelingenwet - Artikelen 7, 21 en 22 - Terugwijzingen en uitzettingen - Vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit - Veroordeling wegens een misdrijf bepaald in artikel 23/1, § 1, 1°, Wetboek Belgische Nationaliteit - Draagwijdte

Uit de samenhang tussen de bepalingen van artikel 23/1, §1, 1°, 23/1, §3, tweede lid en 23/1, §3, derde lid, Wetboek Belgische Nationaliteit, volgt dat de vervallenverklaring van de Belgische nationaliteit niet kan leiden tot het verlies van die nationaliteit met terugwerkende kracht, zodat ze de betrokkene niet terugplaatst in de administratieve toestand voorafgaand aan het verkrijgen van de Belgische nationaliteit; uit artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, Vreemdelingenwet, gelezen in samenhang met artikel 23/1 Wetboek Belgische Nationaliteit, volgt dan ook dat de artikelen 21 en 22 Vreemdelingenwet niet toepasselijk zijn op de vrijheidsberovende maatregel die is genomen tegen een vreemdeling die vervallen is verklaard van de Belgische nationaliteit.

21 mei 2019

P.2019.0428.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190521.7](#)

AC nr. ...

- Wet 15 december 1980 - Maatregel van vrijheidsberoving - Bevoegdheden van de onderzoeksgerechten - Beperkingen - Onwettige vasthouding - Aansprakelijkheidsvordering tegen de Belgische Staat - Bevoegdheid - Burgerlijke rechtscollages van de rechterlijke orde

Krachtens de artikelen 71 tot 74 Vreemdelingenwet die de onderzoeksgerechten verbieden zich over de opportuniteit uit te spreken, zijn zij enkel bevoegd om de aangehouden vreemdeling vrij te laten als ze vaststellen dat de vrijheidsberovende maatregel, of de beslissing tot verwijdering waarop ze steunt, onwettig is; de onderzoeksgerechten zijn niet bevoegd om de vreemdeling schadevergoeding toe te kennen omdat hij onwettig is vastgehouden; de omstandigheid dat de onderzoeksgerechten niet bevoegd zijn om uitspraak te doen over een vasthoudingstitel van een vreemdeling die gebrekkig is, belet hem niet om voor de burgerlijke rechtscollages van de rechterlijke orde een aansprakelijkheidsvordering in te stellen tegen de Belgische Staat; krachtens de artikelen 144 en 145 Grondwet behoren de geschillen over burgerlijke en politieke rechten immers in de regel tot de bevoegdheid van de rechtbanken (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 188, die op zijn beurt verwijst naar artikel 27 Wet Onwerkzame Voorhechtenis.

- Artt. 71 tot 74 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

- Artt. 144 en 145 De gecoördineerde Grondwet 1994

27 maart 2019

P.2019.0259.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190327.2](#)

AC nr. ...

- Verzoeker om internationale bescherming - Vasthouding in een welbepaalde plaats - Voorwaarden - Geïndividualiseerd onderzoek van de situatie

Uit artikel 74/6, § 1, eerste lid, Vreemdelingenwet, volgt dat de vasthouding van een vreemdeling in een welbepaalde plaats niet alleen is onderworpen aan de daarin bedoelde voorwaarden maar ook aan een geïndividualiseerd onderzoek van zijn situatie (1). (1) Art. 74/6 zoals vervangen door artikel 57 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, die gedeeltelijk art. 8 omzet van richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming. Zie inzonderheid art. 8.2 van die Onthaalrichtlijn, dat bepaalt dat "in de gevallen waarin zulks nodig blijkt en op grond van een individuele beoordeling van elk geval, de lidstaten een verzoeker in bewaring mogen houden wanneer andere, minder dwingende maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast".

- Art. 74/6, § 1, eerste lid Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

27 maart 2019

P.2019.0261.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190327.3](#)

AC nr. ...

- Verzoeker om internationale bescherming - Geen identiteitsdocumenten - Vasthouding in een welbepaalde plaats

Wat de in artikel 74/6, § 1, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarde betreft, blijkt uit de memorie van toelichting van de wet van 21 november 2017 dat de asielinstanties over voldoende informatie moeten beschikken omtrent de identiteit en nationaliteit van de verzoeker om het verzoek om internationale bescherming correct te kunnen onderzoeken maar dat een systematische vasthouding van de verzoekers die niet in het bezit zijn van identiteitsdocumenten evenwel niet toelaatbaar is; volgens die memorie kan weliswaar op grond van die reden tot vasthouding worden overgegaan als er geen aannemelijke uitleg voor het gebrek aan identiteitsdocumenten is of, wanneer de vreemdeling bij de controle van zijn identiteit of nationaliteit weigert mee te werken of de bedoeling heeft de autoriteiten te misleiden, bijvoorbeeld indien hij weigert zijn identiteit of nationaliteit mee te delen, als hij valse informatie geeft bij de vaststelling van zijn identiteit of nationaliteit, als hij valse of vervalste identiteits- of reisdocumenten afgeeft, als hij een identiteits- of reisdocument dat tot de vaststelling van zijn identiteit of nationaliteit had kunnen bijdragen, heeft vernietigd of zich daarvan heeft ontdaan, of als hij het nemen van vingerafdrukken belemmert als bedoeld in artikel 51/3 Vreemdelingenwet (1). (1) Art. 74/6 Vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 57 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, en waarvan § 1, eerste lid, 1°, de omzetting is van artikel 8.3.a) van de Onthaalrichtlijn 2013/33/EU; zie Parl. St., Kamer, 54 2548/001, p. 153 in fine en 154.

- Art. 8.3.a Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking)

- Art. 74/6, § 1, eerste lid, 1° Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

27 maart 2019

P.2019.0261.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190327.3](#)

AC nr. ...

- Verzoeker om internationale bescherming - Verzoek met het enige oogmerk de uitvoering van de beslissing tot terugkeer uit te stellen of te verijdelen - Vasthouding in een welbepaalde plaats - Objectieve criteria

Wat de in artikel 74/6, § 1, eerste lid, 3°, Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarde betreft, blijkt uit die bepaling dat de enkele omstandigheid dat het verzoek om internationale bescherming wordt ingediend terwijl de eiser is vastgehouden in het kader van een terugkeerprocedure, niet volstaat om te oordelen dat er redelijke gronden zijn om aan te nemen dat de betrokkene het verzoek om internationale bescherming louter heeft ingediend om de uitvoering van het terugkeerbesluit uit te stellen of te verijdelen, maar dat moet kunnen worden aangetoond, op basis van objectieve criteria, zoals het feit dat de verzoeker reeds de mogelijkheid van toegang tot de asielprocedure heeft gehad, dat er dergelijke redelijke gronden aanwezig zijn (1). (1) Art. 74/6 Vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 57 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, en waarvan § 1, eerste lid, 1°, de omzetting is van artikel 8.3.a) van de Onthaalrichtlijn 2013/33/EU; zie Parl. St., Kamer, 54 2548/001, p. 154 in fine en 155. Het OM heeft geconcludeerd tot verwerping van het cassatieberoep omdat het met name overweegt dat het dilatoire karakter van het verzoek om internationale bescherming naar recht had kunnen worden afgeleid uit de omstandigheid dat de eiser dat verzoek "pas na zijn aankomst in het gesloten centrum terwijl de verwijderingsprocedure nog hangende [was]" had ingediend, en dit slechts vijf dagen na zijn aankomst in België - volgens zijn eigen verklaringen - en drie dagen na zijn ondervraging, vrijheidsberoving en kennisgeving om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van twee jaar.

- Art. 8.3.d Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking)

- Art. 74/6, § 1, eerste lid, 3° Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

27 maart 2019

P.2019.0261.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190327.3](#)

AC nr. ...

- Wet 15 december 1980 - Maatregel van vrijheidsberoving - Rechtsmiddel ingesteld bij de rechterlijke macht - Nieuwe vasthoudingsmaatregel op grond van een andere bepaling van dezelfde wet - Doelloos geworden rechtsmiddel - Recht op vrijheid, zekerheid en een daadwerkelijk rechtsmiddel

De vraag of de vreemdeling over een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM beschikt, moet worden onderzocht in het licht van de rechtspleging in haar geheel die het intern recht hem aanbiedt; uit de enkele omstandigheid dat de artikelen 71 tot 74 Vreemdelingenwet de daarin bepaalde rechtsmiddelen alleen instellen tegen de maatregelen die de vreemdeling zijn opgelegd, kan geen schending van artikel 5 EVRM worden afgeleid (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 188. Zie Cass. 28 november 2018, AR P.18.1154.F, AC 2018, nr. 674 (niet-schending van de artikelen 5.4, 13 en 14 EVRM).

- Artt. 71 tot 74 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

- Artt. 5 en 13 Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

27 maart 2019

P.2019.0259.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190327.2](#)

AC nr. ...

WEGVERKEER

INSCHRIJVING VAN VOERTUIGEN

Inschrijving van voertuigen - Wet Kruispuntbank Voertuigen - Opsporing van verkeersovertredingen - Toegang door de politie - Geen machtiging van het Sectoraal comité - Gevolgen voor de ontvankelijkheid van de strafvordering

Uit de niet-naleving alleen van een regel betreffende de bewijsvoering, die in geval van schending strafrechtelijk zou worden bestraft, kan niet worden afgeleid dat de strafvordering niet ontvankelijk is (1); hetzelfde geldt wanneer het onrechtmatig verkregen bewijs de enige of doorslaggevende grondslag is voor de identificatie van de overtreder (2). (1) Cass. 12 december 2018, AR P.18.0924.F, AC 2018, nr. 705. (2) Te dezen, volgt de onregelmatigheid uit het ontbreken van een voorafgaandelijke machtiging van het Sectoraal Comité voor de federale overheid van de Commissie bescherming persoonlijke levenssfeer, vereist voor het raadplegen van de Kruispuntbank van de voertuigen (art. 18, § 1, wet van 19 mei 2010 houdende oprichting van de Kruispuntbank van de voertuigen; zie Cass.13 december 2016, AR P.16.0682.N, AC 2016, nr. 717.Inzake het verlenen van een voorafgaande machtiging voor de politiediensten bij de uitoefening van hun opdrachten van bestuurlijke en gerechtelijke politie (art. 36bis, laatste alinea, van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens), van kracht met terugwerkende kracht op 26 juni 2003 (art. 3, van de wet van 14 juni 2017): zie GwH nr. 153/2018 van 8 november 2018 (vernietiging van dat artikel 3 met handhaving van de gevolgen ervan); Cass. 12 december 2018, AR P.18.0575.F, arrest niet gepubliceerd; GwH nr. 4/2019 van 23 januari 2019.De wet van 8 december 1992 werd intussen opgeheven door artikel 280, eerste lid, van de wet van 30 juli 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens, van kracht op 5 september 2018.Inzake de sanctie wegens niet-inachtneming van artikel 18, § 1, van de wet van 19 mei 2010 vóór de invoering van voornoemde afwijking door de wet van 14 juni 2017: zie Cass. 11 oktober 2017, AR P.17.0371.F, AC 2017, nr. 545 (toepassing van de "Antigoon" test, art. 32, Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering).(M.N.B.)

- Art. 18 Wet 19 mei 2010 houdende oprichting van de Kruispuntbank van de voertuigen
- Art. 32 Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering
- Art. 6 Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

23 januari 2019 P.2018.0623.F [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190123.12](#) AC nr. ...

Inschrijving van voertuigen - Wet Kruispuntbank Voertuigen - Opsporing van verkeersovertredingen - Toegang door de politie - Geen machtiging van het Sectoraal comité - Weerslag op de uitoefening van het recht op een eerlijk proces

De onregelmatigheid wegens het ontbreken van een voorafgaande machtiging tot het raadplegen van de Kruispuntbank van de voertuigen is vreemd aan de uitoefening van het recht op een eerlijk proces (1). (1) Zie Cass. 11 oktober 2017, AR P.17.0371.F, AC 2017, nr. 545.

- Art. 18 Wet 19 mei 2010 houdende oprichting van de Kruispuntbank van de voertuigen
- Art. 6 Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

23 januari 2019 P.2018.0623.F [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190123.12](#) AC nr. ...

WEGVERKEERSREGLEMENT VAN 01-12-1975

Wegverkeersreglement van 1 december 1975 - Art. 2 - Art. 2.9 - Kruispunt - Begrip - Draagwijdte

Volgens artikel 2.9 Wegverkeersreglement wordt voor de toepassing van de bepalingen van dit reglement onder kruispunt verstaan de plaats waar twee of meer openbare wegen samenlopen; het bestaan van een kruispunt vereist derhalve het samenlopen van minstens twee openbare wegen en daaruit volgt dat een verbindingsstuk tussen de rijbanen van eenzelfde openbare weg, of doorsteek, geen kruispunt vormt als bedoeld door artikel 2.9 Wegverkeersreglement.

9 april 2019 P.2018.1282.N [ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.5](#) AC nr. ...

WEGVERKEERSWET

Wetsbepalingen - Art. 65 - Onmiddellijke inning - Betaling met overschrijving - Wijziging uitvoeringsmodaliteiten na instelling van de strafvordering

Artikel 2 Strafwetboek betreft enkel de strafbaarstelling van het geïncrimineerde feit en de daarop gestelde straf, niet de regelmatigheid of het verval van de strafvordering; de niet vermelding van een gestructureerde melding in de betaling van het bedrag bedoeld in artikel 65, § 1 en § 2, Wegverkeerswet, betreft niet de strafbaarstelling van het geïncrimineerde feit, maar wel het verval van de strafvordering en indien de uitvoeringsmodaliteiten van die betaling na het instellen van de strafvordering worden gewijzigd, heeft dit niet het verval van de regelmatig ingestelde strafvordering voor gevolg.

7 mei 2019

P.2018.1256.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190507.2](#)

AC nr. ...

Wetsbepalingen - Art. 65 - Onmiddellijke inning - Betaling met overschrijving

Enkel een tijdige en geldige betaling met overschrijving van een onmiddellijke inning kan de strafvordering doen vervallen en aldus vereist een geldige betaling dat zij binnen de door de Koning bepaalde termijn van 10 dagen wordt voldaan en binnen deze zelfde termijn kan worden herkend als zijnde de voldoening van de som geheven voor een specifieke overtreding; een betaling die niet kan worden herkend bij gebrek aan juiste en nauwkeurige referenties eigen aan een specifieke overtreding is geen geldige betaling.

- Art. 12.1.1.1 KB 19 april 2014 betreffende de inning en de consignatie van een som bij de vaststelling van overtredingen inzake het wegverkeer

- Art. 65, § 1, eerste lid, en § 2, eerste lid Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

7 mei 2019

P.2018.1256.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190507.2](#)

AC nr. ...

Wetsbepalingen - Art. 32 - Toevertrouwen van een voertuig aan een persoon niet voorzien van het rijbewijs - Opzet - Draagwijdte

Het door artikel 32 Wegverkeerswet bedoelde wanbedrijf vereist geen bijzonder opzet zodat het noodzakelijk is maar volstaat dat de dader wetens het motorvoertuig heeft toevertrouwd aan een persoon, die niet is voorzien van een rijbewijs of het als zodanig geldend bewijs; wetens in de zin van deze bepaling handelt niet alleen hij die met kennis van zaken een motorvoertuig toevertrouwt aan een persoon die niet voorzien is van een rijbewijs, maar ook hij die door zijn schuld niet weet of de derde aan wie hij het voertuig toevertrouwt wel beschikt over het vereiste rijbewijs (1). (1) Cass. 26 maart 2019, AR P.18.1264.N, AC 2019, nr. 183.

11 juni 2019

P.2019.0111.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190611.2](#)

AC nr. ...

Wetsbepalingen - Art. 63 - Verplichting tot het afleggen van een bloedproef

Uit artikel 63, § 1, 2°, Wegverkeerswet volgt niet dat een bestuurder enkel kan worden verplicht tot het afleggen van een bloedproef indien hij zowel de ademtest als de ademanalyse heeft geweigerd.

14 mei 2019

P.2019.0225.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190514.1](#)

AC nr. ...

Wetsbepalingen - Art. 34 - Alcoholcontrole - Verzoek van een bevoegd persoon om ter plaatse te blijven - Aard

De vrijheidsbeneming bedoeld in de artikelen 1, 1°, Voorlopige Hechteniswet neemt een aanvang vanaf het ogenblik dat de verdachte geen vrijheid van komen en gaan heeft (1); het loutere verzoek van een daartoe bevoegd persoon om tijdens de uitvoering van een alcoholcontrole ter plaatse te blijven, ook al zou dit moeten worden beschouwd als een dwangmiddel in de zin van artikel 1 Wet Politieambt, houdt als dusdanig geen vrijheidsbeneming in de zin van deze bepaling in. (1) Cass. 8 januari 2013, AR P.12.2060.N, AC 2013, nr. 17; Cass. 7 november 2012, AR P.12.1711.F, AC 2012, nr. 601.

- Art. 34 Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968
- Art. 1 Wet 5 augustus 1992 op het politieambt
- Art. 1, 1° Wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis

14 mei 2019

P.2019.0225.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190514.1](#)

AC nr. ...

Wetsbepalingen - Art. 67ter - Motorvoertuig ingeschreven op naam van rechtspersoon - Vraag om inlichtingen - Verzending en ontvangst - Bewijs

Wanneer de houder van de kentekenplaat van het voertuig voorhoudt dat de vraag om inlichtingen bepaald bij art. 67ter, Wegverkeerswet, niet aan hem werd gericht of dat hij deze niet heeft ontvangen, is het aan hem om de feitelijke gegevens aan te voeren die zijn bewering aannemelijk maken (1). (1) Zie Cass. 29 april 2014, AR P.13.1977.N, AC 2014, nr. 302, inzake de betwisting van de ontvangst van de vraag om inlichtingen; Cass. 16 februari 1993, AR 5980, AC 1993, nr. 94, inzake de betwisting van de ontvangst van de afschriften van processen-verbaal waarvan de verzending bepaald is bij artikel 62, Wegverkeerswet.

- Art. 67ter, tweede lid Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

23 januari 2019

P.2018.0623.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190123.12](#)

AC nr. ...

Wetsbepalingen - Art. 67ter - Processen-verbaal - Bijzondere bewijswaarde

De bijzondere bewijswaarde die artikel 62, eerste lid, Wegverkeerswet aan de in dit artikel bedoelde processen-verbaal hecht, geldt enkel voor de persoonlijke vaststellingen van de verbalisant op het ogenblik dat het misdrijf werd gepleegd of onmiddellijk daarna voor wat de bestanddelen van het misdrijf betreft en de omstandigheden ervan, met inbegrip van de vermelding dat een afschrift van het proces-verbaal aan de overtreder werd verstuurd alsook de datum van verzending; ze is niet van toepassing op de latere vaststellingen en evenmin op de inlichtingen die de verbalisant buiten die eerste vaststelling heeft vergaard, of op de naderhand bezorgde gegevens (1). (1) Zie Cass. 17 oktober 2017, AR P.16.1272.N, AC 2017, nr. 567, eveneens inzake de bijzondere bewijswaarde van, krachtens artikel 62, eerste lid, Wegverkeerswet, het proces-verbaal met vermelding, met toepassing van artikel 67ter, tweede lid, van de verzending aan de rechtspersoon op wiens naam het motorvoertuig waarmee het misdrijf werd begaan, is ingeschreven, de vraag om inlichtingen, gevoegd bij het afschrift van het proces-verbaal. Het Hof oordeelt overigens dat "de niet-naleving van de termijn, bepaald door artikel 62, achtste lid, Wegverkeerswet, [namelijk de termijn van veertien dagen om het afschrift van het proces-verbaal over te zenden] geen nietigheid meebrengt van het proces-verbaal van vaststelling van de overtreding maar enkel dat dit proces-verbaal zijn bijzondere bewijswaarde verliest en slechts geldt als inlichting". (Cass. 26 september 2006, AR P.06.0572.N, AC 2006, nr. 438; Cass. 22 oktober 1985, AR 9748, AC 1986, nr. 116; Cass. 25 mei 1999, AR P.97.1008.N, AC 1999, nr. 305; zie Cass. 5 november 2014, AR P.14.0859.F, AC 2014, nr. 666). Het Hof stelt weliswaar niet *expressis verbis* dat hetzelfde geldt voor de bewijswaarde van het proces-verbaal met vermelding van de verzending van de documenten met toepassing van artikel 67ter, tweede lid, wanneer dit proces-verbaal werd opgesteld na het verstrijken van de - identieke - termijn van veertien dagen bepaald bij artikel 67ter, tweede lid, toch rijst de vraag of die stelling van de eiser niet moest worden bijgetreden?

Inzake de draagwijdte van die bewijswaarde, zie Cass. 23 januari 2019, AR P.18.0623.F, AC 2019, nr. 23 (tweede middel, tweede onderdeel) en ref. in noot ("Wanneer de houder van de kentekenplaat van het voertuig voorhoudt dat de vraag om inlichtingen niet aan hem werd gericht of dat hij deze niet heeft ontvangen, is het aan hem om de feitelijke gegevens aan te voeren die zijn bewering aannemelijk maken"). (MNB).

- Artt. 62 en 67ter Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

27 maart 2019

P.2018.1191.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190327.1](#)

AC nr. ...

Wetsbepalingen - Art. 62 - Processen-verbaal - Bijzondere bewijswaarde

De bijzondere bewijswaarde die artikel 62, eerste lid, Wegverkeerswet aan de in dit artikel bedoelde processen-verbaal hecht, geldt enkel voor de persoonlijke vaststellingen van de verbalisant op het ogenblik dat het misdrijf werd gepleegd of onmiddellijk daarna voor wat de bestanddelen van het misdrijf betreft en de omstandigheden ervan, met inbegrip van de vermelding dat een afschrift van het proces-verbaal aan de overtreder werd verstuurd alsook de datum van verzending; ze is niet van toepassing op de latere vaststellingen en evenmin op de inlichtingen die de verbalisant buiten die eerste vaststelling heeft vergaard, of op de naderhand bezorgde gegevens (1). (1) Zie Cass. 17 oktober 2017, AR P.16.1272.N, AC 2017, nr. 567, eveneens inzake de bijzondere bewijswaarde van, krachtens artikel 62, eerste lid, Wegverkeerswet, het proces-verbaal met vermelding, met toepassing van artikel 67ter, tweede lid, van de verzending aan de rechtspersoon op wiens naam het motorvoertuig waarmee het misdrijf werd begaan, is ingeschreven, de vraag om inlichtingen, gevoegd bij het afschrift van het proces-verbaal. Het Hof oordeelt overigens dat "de niet-naleving van de termijn, bepaald door artikel 62, achtste lid, Wegverkeerswet, [namelijk de termijn van veertien dagen om het afschrift van het proces-verbaal over te zenden] geen nietigheid meebrengt van het proces-verbaal van vaststelling van de overtreding maar enkel dat dit proces-verbaal zijn bijzondere bewijswaarde verliest en slechts geldt als inlichting". (Cass. 26 september 2006, AR P.06.0572.N, AC 2006, nr. 438; Cass. 22 oktober 1985, AR 9748, AC 1986, nr. 116; Cass. 25 mei 1999, AR P.97.1008.N, AC 1999, nr. 305; zie Cass. 5 november 2014, AR P.14.0859.F, AC 2014, nr. 666). Het Hof stelt weliswaar niet expressis verbis dat hetzelfde geldt voor de bewijswaarde van het proces-verbaal met vermelding van de verzending van de documenten met toepassing van artikel 67ter, tweede lid, wanneer dit proces-verbaal werd opgesteld na het verstrijken van de - identieke - termijn van veertien dagen bepaald bij artikel 67ter, tweede lid, toch rijst de vraag of die stelling van de eiser niet moest worden bijgetreden?

Inzake de draagwijdte van die bewijswaarde, zie Cass. 23 januari 2019, AR P.18.0623.F, AC 2019, nr. 23 (tweede middel, tweede onderdeel) en ref. in noot ("Wanneer de houder van de kentekenplaat van het voertuig voorhoudt dat de vraag om inlichtingen niet aan hem werd gericht of dat hij deze niet heeft ontvangen, is het aan hem om de feitelijke gegevens aan te voeren die zijn bewering aannemelijk maken"). (MNB).

- Artt. 62 en 67ter Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

27 maart 2019

P.2018.1191.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190327.1](#)

AC nr. ...

Wetsbepalingen - Art. 38 - Artikel 38, § 3, 5° - Herstel in het recht tot sturen - Voorwaarde - Slagen voor een specifieke door de Koning bepaalde opleiding - Geen voorschrift dat de opleiding regelt

Overeenkomstig artikel 38, § 3, 5°, Wegverkeerswet kan de rechter het herstel in het recht tot sturen met name afhankelijk maken van het slagen voor een specifieke opleiding bepaald door de Koning; zolang de Koning geen enkel besluit heeft genomen om een dergelijke opleiding te regelen, is de rechter niet gemachtigd om die te bevelen.

- Art. 38, § 3, 5° Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16 maart 1968

30 januari 2019

P.2018.0848.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190130.7](#)

AC nr. ...

Wetsbepalingen - Art. 37 - Artikel 37bis, § 1, 1° - Bestuurder van voertuig

De bestuurder, in de zin van artikel 37bis, § 1, 1°, Wegverkeerswet, is niet enkel de persoon die enige handeling verricht om een zich voortbewegend voertuig de gewenste richting te doen volgen en daartoe het stuurwiel hanteert, maar ook al wie de controle of het meesterschap over dat motorrijtuig heeft door de leiding van de voortgang van het voertuig in handen te nemen of trachten te nemen en hierdoor een invloed kan uitoefenen op het in beweging zijnde voertuig (1). (1) Zie: Cass. 20 september 2016, AR P.15.0409.N, AC 2016, nr. 506.

- Art. 37bis, § 1, 1° Wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd bij Koninklijk besluit van 16

maart 1968

4 juni 2019

P.2019.0080.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190604.4](#)

AC nr. ...

Wetsbepalingen - Art. 38 - Artikel 38, § 6, eerste lid - Herhaling - Specifieke herhaling - Opeenvolging van drie strafwetten in de tijd - Toepassing van de mildere strafwet - Voorwaarden - Draagwijdte

Uit het geheel van de parlementaire voorbereidingen van de wetten van 6 maart 2018 en 2 september 2018 waarbij ondermeer artikel 38, § 6, eerste lid van de Wegverkeerswet werd gewijzigd, volgt dat de wetgever niet de bedoeling had om het aannemen van de toestand van strafverzwaring afhankelijk te maken van een veroordelend vonnis wegens een van de vermelde overtredingen dat niet ouder is dan drie jaar, zodat er geen gewijzigd inzicht van de wetgever blijkt voor wat betreft de voorwaarden voor strafverzwaring (1). (1) Wet van 6 maart 2018 ter verbetering van de verkeersveiligheid, BS 15 maart 2018 en wet van 2 september 2018 tot wijziging van de wet van 16 maart 1968 betreffende de politie over het wegverkeer wat de verbeurdverklaring en immobilisering van voertuigen betreft, BS 2 oktober 2018.

9 april 2019

P.2018.1208.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.4](#)

AC nr. ...

WETTEN, DECRETEN, ORDONNANTIES, BESLUITEN

ALGEMEEN

Algemeen - Dwingende wet - Ziekenhuis - Beheerder - Medische Raad - Advies - Ziekenhuisgeneesheer - Afzetting

De bepalingen van de wet van 7 augustus 1987 op de ziekenhuizen, inzake de procedure van afzetting van een ziekenhuisarts, zijn van dwingend recht in het voordeel van de ziekenhuisarts; de niet-naleving ervan leidt tot de relatieve nietigheid van de afzetting (1). (2). (1) Zie concl. OM. (2) Cass. 9 februari 2009, AR C.07.0348.F, AC 2009, nr.103.

1 april 2019

C.2015.0356.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190401.2](#)

AC nr. ...

WERKING IN DE TIJD EN IN DE RUIMTE

Werking in de tijd en in de ruimte - Wijziging door artikel 5 Wet 25 mei 2018 - Artikel 40, eerste lid, Taalwet Gerechtszaken

De herstellmogelijkheden van de nietigheden waarin het op 9 juni 2018 in werking getreden artikel 40, eerste lid, Taalwet Gerechtszaken voorziet, zijn overeenkomstig artikel 3 Gerechtelijk Wetboek onmiddellijk van toepassing op alle rechtsplegingen waarover de rechter nog dient te beslissen (1). (1) Zie: Cass. 27 februari 2019, AR P.19.0148.F, AC 2019, nr. 127 met concl. van advocaat-generaal, VANDERMEERSCH in Pas. 2018.

- Art. 5 Wet 25 mei 2018 tot vermindering en herverdeling van de werklast binnen de rechterlijke orde
- Art. 40, eerste lid Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken
- Artt. 3, 794, 861 en 864 Gerechtelijk Wetboek

14 mei 2019

P.2019.0225.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190514.1](#)

AC nr. ...

Werking in de tijd en in de ruimte - Artikel 2, Strafwetboek

Artikel 2 Strafwetboek betreft enkel de strafbaarstelling van het geïncrimineerde feit en de daarop gestelde straf, niet de regelmatigheid of het verval van de strafvordering; de niet vermelding van een gestructureerde melding in de betaling van het bedrag bedoeld in artikel 65, § 1 en § 2, Wegverkeerswet, betreft niet de strafbaarstelling van het geïncrimineerde feit, maar wel het verval van de strafvordering en indien de uitvoeringsmodaliteiten van die betaling na het instellen van de strafvordering worden gewijzigd, heeft dit niet het verval van de regelmatig ingestelde strafvordering voor gevolg.

7 mei 2019

P.2018.1256.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190507.2](#)

AC nr. ...

Werking in de tijd en in de ruimte - Werking in de tijd - Legaliteitsbeginsel - Opeenvolging van drie strafwetten in de tijd - Toepassing van de mildere strafwet - Voorwaarden - Draagwijdte

Uit de bepalingen van artikel 15.1 IVBPR en artikel 2, tweede lid, Strafwetboek, volgt dat wanneer bij de opeenvolging van drie strafwetten in de tijd, waarbij de wetten van kracht op het ogenblik van het plegen van de feiten en de berechting even zwaar zijn, maar de strafwet van kracht tussen het plegen van de feiten en de berechting ervan milder is, in beginsel de mildere strafwet moet worden toegepast, hetgeen betekent dat indien de voorwaarden voor strafverzwaring op het ogenblik van de feiten en op het ogenblik van de berechting minder streng zijn dan de voorwaarden toepasselijk in de tussenperiode, de voorwaarden uit de tussenperiode, welke dan gelden als mildere strafwet aangezien die voor strafverzwaring strengere eisen stellen, in beginsel moeten worden toegepast; een beklaagde kan evenwel enkel retroactief aanspraak maken op het gunstiger regime van de tussenliggende wet, wanneer uit de gewijzigde regelgeving blijkt dat zij het resultaat is van een gewijzigd inzicht van de wetgever over de voorwaarden voor strafverzwaring (1). (1) Zie Cass. 30 januari 2019, AR P.18.0879.F, AC 2019, nr. 60 en concl. van advocaat-generaal M. NOLET DE BRAUWERE op datum in Pas.. In dit arrest, in het arrest AR P18.0880.F van dezelfde datum en in de arresten AR P.18.0894.F en AR P.18.0637.F van 20 maart 2019 en AR P.18.1224.F van 3 april 2019, oordeelde het Hof dat de wet van 6 maart 2018 ter verbetering van de verkeersveiligheid 'een foutieve formulering' bevatte die werd rechtgezet bij wet van 2 september 2018, terwijl het Hof thans gewag maakt van 'een niet gewijzigd inzicht' van de wetgever om tot dezelfde conclusie te komen; Cass. 8 november 2005, AR P.05.0915.N, AC 2005, nr. 572 en concl. van advocaat-generaal P. DUINSLAEGER.

9 april 2019

P.2018.1208.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190409.4](#)

AC nr. ...

ZIEKTE- EN INVALIDITEITSVERZEKERING

ALGEMEEN

Algemeen - Geneeskundige verstrekkingen - Nomenclatuur - Regelgeving - Wijziging - Selectieve coronarografie - Schrapping

Uit de wijziging van artikel 17ter, A, 5°, Nomenclatuur van de Geneeskundige Verstrekkingen bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2011 tot wijziging van de artikelen 17, § 1, 17ter, A en B, 20, § 1, e), 24, § 2, 25, § 1 en § 3, 26, § 9 en § 12, en 34, § 1, a), van de bijlage bij het koninklijk besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen volgt niet dat de manipulatie met het oog op selectieve coronarografie voordien niet werd geacht deel uit te maken van de prestatie van een coronarografie (1). (1) Zie concl. OM.

1 april 2019

C.2016.0265.N

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190401.3](#)

AC nr. ...

ZIEKTEKOSTENVERZEKERING

Ziektekostenverzekering - Ten onrechte toegekende prestaties

Prestaties van de ziekte- en invaliditeitsverzekering zijn ten onrechte uitbetaald zodra de voorgeschreven reglementaire voorwaarden niet zijn vervuld aangezien artikel 164, eerste en tweede lid, ZIV-wet, voor de verplichte terugbetaling van ten onrechte toegekende prestaties, geen onderscheid maakt tussen vergissing en bedrog (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 89.

- Art. 164, eerste en tweede lid Gecoördineerde wet 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen

13 februari 2019

P.2018.0153.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190213.1](#)

AC nr. ...

Ziektekostenverzekering - Stelsel betalende derde - Ten onrechte toegekende prestaties - Vordering tot terugbetaling - Toepasselijkheid van de regeling van gemeenrechtelijke aansprakelijkheid - Vaststelling van de schade

Artikel 164, eerste en tweede lid, ZIV-wet belet de verzekeringsinstellingen niet om, in geval van strafvervolging, een burgerlijke rechtsvordering in te stellen voor de strafrechter op grond van artikel 1382 Burgerlijk Wetboek wanneer de toepassingsvoorwaarden van dit artikel zijn vervuld, waaronder de noodzakelijkheid van schade; die schade is in dat geval evenwel niet beperkt tot de eigen schade van de verzekeringsinstellingen maar heeft ook betrekking op de schade voortvloeiend uit de uitbetaling van de bedragen die overeenkomen met ten onrechte betaalde prestaties en die door de verzekeringsregeling worden gedragen die de middelen voor die prestaties heeft verstrekt (1). (1) Zie concl. OM in Pas. 2019, nr. 89.

- Art. 164, eerste en tweede lid Gecoördineerde wet 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen

- Artt. 3 en 4 Wetboek van Strafvordering

- Artt. 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek

13 februari 2019

P.2018.0153.F

[ECLI:BE:CASS:2019:ARR.20190213.1](#)

AC nr. ...